

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Melissa Senate

Sadece
Kız Kardeşler Bilir

B&S



Melissa Senate

Sadece Kız Kardeşler Bilir

*"Hepimiz bunu arıyoruz, değil mi?
Bizi olduğumuz gibi sevecek birini..."*

Ally, kariyerinde oldukça başarılı bir avukattır ve çocuk sahibi olmak tek arzusudur; en azından kocasının kendisini aldattığını öğrenene kadar öyleydi.

Sarah, bir kadın dergisinin yardımcı editörüdür ve terfi beklemektedir. Henüz bir buçuk aydır birlikte olduğu Griffen'dan hamile kaldığında hayatının dönüm noktası olacak gerçeklerle yüzleşmesi gerekir.

Zoe, insanlara tavsiyeler veren bir ilişki uzmanıdır ama söz konusu kendisi olduğunda, sorunları çözmede pek de başarılı olduğu söylenemez.

Her biri farklı hayatlara sahip kardeşlerden Ally ve Sarah Solomon'un, üçüncü kardeşleri Zoe'yle ilişkileri her zaman mesafeli olmuştur. Fakat mecbur kalmadıkça bir araya gelmekten kaçınan bu üç genç kadın, babalarıyla aynı evde yaşamak ve özel hayatlarına dair sorunlarla baş etmek zorunda kaldıklarında, aynı gemide yol aldıklarını geç de olsa fark edeceklerdir.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



“Modern zaman ilişkileri
oldukça nüktedan ve samimi
bir üslupla aktarılmış.
Senate her zamanki gibi,
bu konudaki ustalığını
kanıtlamakta ısrarcı.”

Goodreads

“Aşk, hezeyan,
tutku ve hayal kırıklığı...
Senate, ilişkilere dair
her detayı akılda
yer edecek tespitlerle
hikâyeleştirmeyi başarmış.”

New York Times

“Solomon Kardeşler’e bazen
kızacak ama çoğunlukla
hak vereceksiniz. Gerçekçi
olmanın yanı sıra sıcacık ve
kendinizi iyi hissettirecek
bir roman.”

Boston Globe





Melissa Senate,
uzun yıllar bir yayinevinde
editörlük yaptıktan sonra
yazarlığa adım atmıştır.
Çocukluğunda Amerika'nın
çeşitli eyaletlerini dolaşma
fırsatı yakalayan, on dört yıllık
New York macerasından sonra
Boston'ın sahil kasabalarından
birine yerleşen Senate, yazarlığa
devam etmektedir.

Yazarın Martı Yayınları'ndan
çıkan diğer kitapları:

Aşk Tanrıçası'nın Yemek Okulu
Kırk Kalpler Tamircisi
Sevme Beni Yanarsın

Melissa Senate



Sadece
Kız Kardeşler Bilir

Sadece Kız Kardeşler Bilir

Özgün Adı: The Solomon Sisters Wise Up

Melissa Senate

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : A. Deniz Topaktaş
Editör : Gamze Büyükkaya
Düzeltili : Kerem Yıldız
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filliz Odabaş

1. Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-186-177-7

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Melissa Senate

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

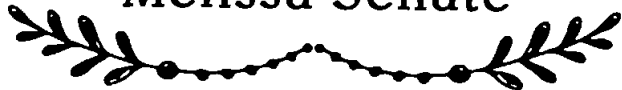
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - Sertifika No: 34191

Melissa Senate



Sadece Kız Kardeşler Bilir



Çeviren: A. Deniz Topaktaş



*Hayatımın iki büyük aşkı
eşim Adam Kempler ve minik bebeğimiz Max'e...*

1

Sarah

Henüz iki aydır birlikte olduğum bir adamdan altı haftalık hamile olduğum gerçeğiyle Columbus Bulvarı'nda parmağım-da alyansım ve bebek pusetimle yürüme fantezisi arasında epey çeşitli olasılık mevcuttu. Hepsi de Griffen Maxwell'in bu habere tepkisinde bitiyordu.

İdeal Diyalog:

Ben: "Griffen, hamileyim!"

O: "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptın." (Önümde diz çöker.) "Benimle evlenir misin?"

Ancak sorun şuydu ki bırakın *Seni seviyorum* lafını, Griffen henüz *birliktelik* kelimesini bile telaffuz etmiyordu. Ablam Ally'ye kalırsa bu iyi bir şeydi, adamın normal olduğunu gösteriyordu. "Sadece sekiz haftadır tanıdığın birini sevmezsin," demişti bana.

Ama sevebilirdin.

Ally için işler daha çok şöyle ilerlerdi:

Gerçekçi Diyalog:

Ben: "Griffen, hamileyim!"

O: "Garson... hesap lütfen!" (Restorandan koşarak çıkar ve bir daha asla haber alınamaz.)

Griffen'a bundan daha fazla güvenmek istiyordum ancak ablamın o kendine has irfanının karşılıksız öğüdüyle belirttiği üzere, adamı *gerçekten tanıyor* sayılmazdım. Eşini tanıdığın gibi olmaz, demişti, ya da uzun zamandır birlikte olduğun biri gibi. "İki kişilik Çin yemeği sipariş edip hafta içi bir akşam, hafta sonu da bir gece sevişmeden önce çakırkeyif halde Fear Factor ya da Yankee maçı seyretmek, bir adamı tanımak değildir, Sarah."

Zaten bir saattir oyalanmamın sebebi de buydu. Tam şu anda, bahsi geçen adam Julien's Brasserie'de karşımda oturuyordu, beni buraya yirmi dokuzuncu doğum günümü kutlamak için getirmişti. Ancak ben *zigot* gibi kelimeler ya da *vajina diyaframları** *yüzde yüz etkili değil*, gibi ifadeler yerine yemek hakkında konuşuyordum.

Asıl Diyalog:

Ben: "Griffen, somonun nasıl?"

* İnce plastikten yapılmış, rahim ağzına yerleştirilen bir kapaktır. Spermlerin rahme geçişini engelleyerek gebeliği önler.

O: “Leziz.” (Çatalıyla bir parça alıp dudaklarımın arasına uzatmak için eğildi. O muhteşem gülümsemesi ortaya çıktı.) “Şampanyayı tatmayacak mısın, doğum günü kızı?”

İşte giriş biletim buydu. Farkında olmadan bana –birbirimizi daha sekiz haftadır tanıyor olmamıza rağmen– neden hayatımın geri kalanında yanımda olacağını hissettirmişti.

“Neden bunu istemeyeceğini düşünüyorsun ki?” demişti arkadaşım ve meslektaşım Lisa birkaç gün önceki öğle yemeği molasında, parktaki bir bankta oturup sandviçlerimizin çoğunu güvercinlere attığımız sırada. “Belki sana hisleri sandığından çok daha fazladır.”

Ah, en yakın arkadaşın o desteği...

“Sarah’nın bu saçmalıklara ihtiyacı yok,” diye söze girmişti arkadaşımız Sabrina. “Deli gibi âşık bir adam gibi davranmıyor.”

Tekrarlıyorum: Ah, en yakın arkadaşın desteği... Lisa ve Sabrina’da tam ihtiyaç duyduğum şeyler vardı: Üstüne düşen biri ve gerçeği söyleyen diğeri.

“Himm...” diye mırıldandı Griffen şampanyasını yudumlarken, bir an gözlerini kapattı. “İyi malzeme.”

Söyle ona, diye emrettim kendime. Söyle onal

Keşke bütün şişeyi devirebilseydim Griffen ama ah, önümüzdeki yedi buçuk ay boyunca bana şampanya köpüğü yasa... Hamileyim!

Mesele şuydu ki o güzel gamzeli ve soluk kahverengi göz-lü Griffen bana aptal bir haber spikeri hakkında komik bir hikâye anlatmaya başlamıştı (kendisi televizyon haberleri yapımcısıydı): “İddiaya göre cinayete kurban gittiğini söyle-

meyi unuttu, şimdi hem kanala hem de şebekeye milyonlarca dolarlık davalar açılıyor!” İspanak salatasından bir çatal alıp şampanyasını yudumlarken ve benim normalde açlığını çekeceğim ama o an kokusuna dayanamadığım salyangozlara kocaman bir gülümsemeyle bakarken de onun bütün hayatını değiştirmeye hazır olmadığımı anladım.

Dört sabah önce, sıradan bir ekim ayı pazartesi gününde, işyerindeki tuvaletin lavabosunda hamilelik testi üzerinde beliren bir milimlik yatay pembe çizgi bana tam olarak bunu yapmıştı. O pembe çizgiden önce ben her zamanki kendimdim, *Wow Woman* dergisi için makale fikirlerimin —orada yardımcı editördüm— haftalık ekip toplantısı ve patronumun ne zaman bir fikri beğenmese, sanki değersiz yardımcı editör ekibinden birinin böyle bir şeyi düşünebildiğine bile inanamıyormuş gibi çatdığı kaşları için yeterince iyi olup olmadığını dert ediyordum. Önceki akşamı beş farklı konsept fikrini düşünerek geçirmiştim, içlerinden biri de “Otuzuna Basmadan Yapılacak Otuz Şey”di. Özellikle bu başlıkla ilgileniyordum çünkü yirmi dokuzuma basmak üzereydim ve listemdeki hiçbir şeyi henüz yapmamıştım, ama belki... Paris’e o tek kişilik seyahati yapabilirdim! Cumartesi akşamı tek başıma sinemaya gidebilirdim! *Middlemarch*’ı okuyabilirdim! Bireysel emekliliğe başvurabilirdim! Leş bir barda biriyle sevişebilirdim!

Listede olmayan neydi? Bebek sahibi olmak!

Çünkü beş akşam önce bu listeyi yaparken, bir bebeğim olmazdı. Bunu algılayamazdım, aklıma bile gelmezdi. Maaşım,

oda arkadaşım, her perşembe, cuma ve cumartesi akşamı meylettiğim kızılıklı votkam; bırak eşi, ciddi ilişki yoksunluğum; süt, yeşil sebze, gevşek göbek, plastik eldivenli doktor, acı ve bütün olumsuzluğuyla bebeğe ilişkin konseptlere karşı iştahsızlığım...

“Tanrı aşkına Sarah, hiç doğum kontrolü diye bir şey duydu mu? Sorunun ne senin? Nesin sen, on yedi yaşında bir ergen mi? Paraya ihtiyacın varsa sorman yeter, tamam mı? O ayakkabı kutusu büyüklüğündeki dairenin neresine beşik koyacaksın, mutfaktaki çöp kutusunun yanına mı? Andrew’la yanımıza taşınmak ister misin? Nasıl bu kadar dikkatsiz davranırsın? Jinekoloğun ne dedi? Kendisi aynı zamanda doğum uzmanı mı? Hamileliğini hissediyor musun? Nasıl bu kadar lanet olası bir doğurganlığa sahipsin ki zaten?”

Bu, ablam Ally’nin soru yağmuruydu, sabaha karşı üçte ona haberi verdiğimde peşinden uzun bir sessizlik geldi. Aslında amacım Ally’yi aramak değildi, ona hiç söylemeyecektim; yani en azından işi yoluna koyana dek. Ancak geçen gece sağa sola dönüp durunca ve Griffen’in olası tepkileri gitgide korkunç bir hal alınca, telefonu alıp hıçkırıklarla anlattım. İki saat sonra Ally ağlamayı kesmemi sağladı ve ne yapacağıma karar verdiğim an arayacağıma söz verdirdi. Ne yapacağımı biliyordum ama böyle bir şey bir avukata söylenmezdi. Bir avukata, en azından Ally gibi olanına, seçeneklerini dikkatle değerlendireceğini söylerdin.

Ayrıca evet, korunuyordum. Birkaç yıl önce uygun ölçüde bir vajina diyaframı almıştım, Griffen’a kadar ise bir buçuk yıl

kadar çekmecedem bile çıkarmamıştım. Griffen’la her seviştiğimizde de kullanmıştım. Tam olarak on beş defa. Griffen’la haftada iki kerelik bir şablon tutturmuştuk; salı ya da çarşamba gecelerinden biri veya cuma ya da cumartesi gecelerinden biri. Birlikteliğimizin ikinci haftasında, daha göbek adını bile bilmezken, son bir içki için bana gitmiştik ve istemeden çocuk yapmıştık.

Kimsenin fark etmemesine çok şaşırmıştım. Pembe çizgiden dakikalar sonra her şey değişmişti. Wow’un tuvaletindeki floresan ışıkları altında on dakika aynada kendime bakmıştım, pembe çizgiden öncekiyle aynı göründüğüm ve hissettiğim için aklım karışmıştı. Aynı mavi gözler. Aynı koyu kahverengi, omuzlarımı biraz geçen, düz saçlar. Dudağımın üstündeki aynı minik yara. Anlayamazdınız. Göremezdiniz. Her şey aynıydı.

“Göğüslerin büyümüş,” dedi Lisa aynadaki yansımana bakarak.

“Ayağın da yarım numara büyüyecek,” diye ekledi Sabrina sonradan.

Ama aynı görünüyor ve aynı hissediyordum. Tıpkı on iki yaşında reglim başladığında ve on dokuz yaşında bekâretimi kaybettiğinde olduğu gibi. Altı haftadır hamile halde ortalıkta geziniyordum ve bundan habersizdim. Büyük küçük mucizeler vücudumun içinde gerçekleşirken, ben yine poğaçalarımı yiyor, metroya biniyor, sevişiyor, işten ve kız kardeşlerimden şikâyet ediyordum; sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Hamile olabileceğim aklıma bile gelmemişti. Hamilelik testini yapma sebebim bile Lisa’ydı çünkü bir kere hamile

kalmıştı ve tekrar aynı şeyin başına gelmesinden korkarak yaşadığı için ısrar etmişti. Lisa her zaman ilaç kutusunda ve işyerindeki masasının çekmecesinde birer test bulundururdu. Hem doğum kontrol hapı kullanıyordu, hem de yumurtlama dönemlerinde sevgilisinin kondom kullanmasını istiyordu, ancak yine de âdeti yarım saat bile gecikse huzurlu olmak adına testi yapıyordu. O yüzden de asansörde *Wow* ofisine çıkarken ona âdetimin geciktiğini fısıldayınca –ki nadiren düzenim bozulurdu ama endişeli değildim çünkü felaket bir PMS* geçirmiştım– Lisa bana dik dik baktı.

“Yorgun musun?” diye sordu. “Yani, *ciddi anlamda* yorgun musun? Hamileliğin en net semptomu kesinlikle budur.”

Elbette yorgundum. Kim değildi ki? *Wow Woman*’da günde on saat çalışıyordum, “Göz Farınız Hakkınızda Ne Söylüyor” ve “O Kadın Gerçekten Dostunuz mu?” gibi makale fikirleri bularak ya da yazıları düzenleyerek (bazen de şahsen yazarak) terfi için rakibi geçmeye ve patronumu etkilemeye çalışıyordum. Terfi konusundaki rakibimle ikimiz de dört yıldır dergide çalışıyorduk (aynı ay yardımcı editörler olarak işe başlamıştık) ama bu pazartesiye kadar işin kesinlikle bana verileceğine emindim. Danielle Ann (evet, soyadı buydu) yedi aylık hamileydi ve patronumuz, genel yayın yönetmeni Astrid O’Connor öyle bitkinliğe, tuvalet molalarına, mesai saatinde doktor randevularına ve doğum izni gibi şeylere sık sık bakan bir adam değildi.

* Âdet başlangıcından bir ya da iki hafta önce hissedilen şişkinlik, baş ağrısı, ruh halinde baş gösteren ani fiziksel ve duygusal değişimlerdir. Bunlar aylık tekrarlanan premenstrüel sendrom veya PMS olarak bilinen dönemin belirtileridir.

Kendime not: Patrona hamileliği mümkün olan en geç vakitte söyle.

“İştahın da arttı mı?” *Wow*’un çatı katındaki ofisine yürüdüğümüz sırada Lisa’nın soruları da sürüyordu. “Ve göğüslerin de hem taş gibi hem de çok sancılı mı?”

“Evet, buna PMS deniyor,” dedim tuvalete doğru makyajımı, gömleğimi, eteğimi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı Astrid geçirmez halde mi diye kontrol etmeye giderken.

Astrid O’Connor, *Wow* ekibinin üç kuruş kazandığını biliyordu ama yine de sizden bir kadın dergisi çalışanlarına uygun, düşük bütçeyle yaratıcı ve tarz giyinmenizi bekliyordu. Eğer eteğinizi ya da rujunuzu onaylamazsa, o utanç verici şeye on uzun saniye dik dik bakar (sonsuzluk gibi gelen bir süreydi), sonra da sırtını döner ve çekip giderdi. Danielle hamilelik haberini vermeden önce Astrid ona “Düşük Bütçeyle Nasıl Tarz Olunur” yazı işini vermişti çünkü Danielle yardımcı editörler ekibinin en tarz üyesiydi. Bu önemli duyurudan sonra ise Astrid, Danielle’in gebelik gömleklerine, elastik kemerlerine ve rahat ayakkabılarına hep gözünde *tembel* kelimesiyle baktı.

Şahsi Astrid geçirmez hale gelince, kabine girdiğim sırada Lisa kapının altından *Şimdi Öğren* marka hamilelik testini uzattı.

“Benim için,” dedi Lisa. “Benim rahat etmem için, tamam mı?”

Madem on bir papeli boşa harcamak istiyorsun, diye düşünürken bana talimatları verdi. Söylediklerini yapıp çubuğu tuvalet kâğıdı aparatının üzerine koydum.

Lisa da kabine gelip saatine bakmaya başladı. “Son zamanlarda keyifsiz misin?” diye sordu.

“Hamile filan değilim Lisa. Tarif ettiğin şeyin adı PMS, ben de epey temizini yaşadım.”

“Tamam, tamam,” dedi, bakışları hâlâ saatindeydi. “Tik tak. Zaman geldi.”

“Önden buyur,” dedim çubuğu işaret ederek.

Lisa çubuğu alıp kocaman açtığı gözlerle baktı. “Yani *tam olarak* kutunun üstündeki gibi görünmüyor.”

Lisa’nın koluna, “sus artık” der gibi hafif bir fiske vurdum.

“Sarah...” Çubuğu bana uzattı.

Kabinin kilidini açtım. “Hadi artık, ekip toplantısına geç kalacağız.”

Lisa beni içeri çekip kapı mandalını çevirdi, ben ise, *Bir Nisan!* diye bağırmasını bekliyordum, halbuki ekim ayındaydık ama yapmadı. Bana dik dik baktı, sonra da dudağını dişleri arasında çiğnemeye başladı. Eli titremeye başlayınca çubuğu alıp üzerindeki küçük kareye baktım.

Ve işte o hayat değiştiren bir milimlik, yatay pembe çizgi oradaydı, kutunun üzerindeki görsele göre daha soluk renkli de olsa oradaydı işte.

O anda klozet kapağının üzerine yığıldım ve orada bulunmaması gereken pembe çizgiye bakakaldım.

Lisa son derece ciddi bir, “Hemen dönerim,” sözleriyle birlikte Astrid’in asistanına benim köşedeki büfeden aldığım bozuk yumurtalı domuz pastırmalı sandviç yüzünden hastalandığını ve taksile beni eve bırakacağını söylemeye gitti. Beş

dakika sonra Union Square Park'ta bir bankta oturuyorduk, iki saat kadar da kıpırdamadık, sadece Sabrina'ya seiam vermek için yerimizden kalktık, Lisa onu arayıp benim Griffen Maxwell'in bebeğine hamile olduğum haberini vermişti.

"*Embriyo!*" diye düzeltmişti Sabrina. "O bir bebek değil. Bir *embriyo*! Embriyodan sonra da bir *fetüs* olacak! O bir bebek değil!"

Hamilelik şokunda olduğum halde sevgili arkadaşım Sabrina'nın bana seçeneklerim olduğunu söylemeye çalışmasını anlıyordum. Seçenekler.

O parkta otururken aklımdan geçen tek şey doğanın seçimleriydi: Bebek Griffen'in dalgalı sarı saçlarını mı yoksa benim dümdüz kahverengi saçlarımı mı alacaktı? Griffen'in açık kahverengi gözlerini mi, benim mavi gözlerimi mi? Onun gamzelelerini mi benim gamzeden yoksunluğumu mu? Solomon ailesinin kemerli burnunu mu, Griffen ailesinin Romalı burnunu mu?

"Embriyoların saçları ya da göz renkleri yoktur!" diye bağırdı Sabrina, ben bunları yüksek sesle düşünürken.

Ama var sayılırdı, işte bu düşünceyle hıçkırıklara boğuldum ve her şeyden çok annemin hayatta olmasını diledim, böylece onun kollarına koşup *ben* bebek olabilirdim. *Benim* bebeğim mi olacaktı? *Benim* bebeğim olacaktı. *Hamileydim*. Bunu defalarca düşünüp durdum. *Hamileyim. Hamile. Hamile. Hamile.*

"Sanırım o ölümcül margaritaları için Princess'a gidebiliriz," dedi Lisa, hepimiz dönüp parkın karşısındaki favori barımıza baktık.

“Eğer kürtaj olacaksa gidebiliriz,” diye belirtti Sabrina.

Sonra ikisi de bana baktı, ben ise dudağımı ısırıp olumsuz anlamda başımı salladım.

“Dünya’dan Sarah’ya. Dünya’dan Sarah’ya.”

Didiklediğim bearnes soslu *filem/nyonum*dan başımı kaldırıncı Griffen Maxwell’in o meşhur gülümsemesini, daha ikinci buluşmamızda sevişmemizi sağlayan o ifadesini gördüm.

“Bir milyon yıl uzaklara dalmıştın,” dedi ve kafaya dikmeyi arzuladığım o şampanyasından bir yudum daha aldı. “Doğum günün için ne aldığımı mı bulmaya çalışıyorsun?” Yanında duran parlak kırmızı çantaya baktı. Gümüşi ambalaj kâğıdı da ucundan görünüyordu. “İsteddiğini ima ettiğın bir şey,” diye ekleyince, bana hediye almış olmasına bile daha çok şaşırdım.

Bu bana Lisa’yla birkaç yıl önce *Wow* için hazırladığımız, “O Adam Sevgiliniz mi Yoksa Sadece Takıldığınız Biri mi?” testini hatırlatmıştı.

Soru: Altı haftadır görüşüyorsunuz ama birliktelik demiyorsunuz. Doğum gününüz için size şunu veriyor:

- A) Hiçbir şey
- B) Altın bilezik
- C) Akşam yemeğı ve sinema
- D) Bir kitap

En iyi tahminim C olurdu, yani *Erkek Arkadaşınız Olma Yo-*

lunda ilerliyor. Cevap A'nın manası adamın bir pislik olduğuydu. D kitabın ne olduğuna göre değişirdi. Eğer indirim sepe-tinden Batı Medeniyet Tarihi'ni almışsa, sizi önemsemiyordu ama hediye yoksa seks de olmayacağını biliyordu. Ancak bir-likte Barnes & Noble'da gezinirken okumak istediğinden bah-settiğin o roman ise senden hoşlanmakla kalmadığını, iyi bir dinleyici olduğunu da gösteriyordu (Tabii Griffen'la bir kitap-çıda filan dolaşmış değildik). B ise potansiyel sapık demekti.

C konusunda haklıydım, sinema kısmı dışında... Ama Griffen bir de üzerine hediye almıştı.

Belki de Lisa haklıydı. Belki de Griffen'ın ilişkiye bağı san-dığımdan fazlaydı.

Söyle ona, diye emrettim kendime. Ona hemen söyle.

Ağzımı açtım ama bir çatal dolusu biftek için.

Ağzımı tekrar açtım ama garson gelip beni yirmi saniye geciktirdi. Griffen bir şişe daha Pellegrino sipariş ederken burnuna bakıp bebeğin de o burnu miras almasını diledim.

Midem çalkalandı. Nasıl *tepki verecekti*? Ally'nin aksine Griffen'ın restorandan koşarak kaçacağını ve bir daha haber alınmayacağını filan sanmıyordum. Diz çöküp Tiffany'den seçtiğim yüzükle evlenme teklifi de beklemiyordum (birkaç akşam önce "Beni Unutma" filmini kiralamıştım).

Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, şu an karşımda oturduğu, benim ise Yukarı Batı Bölgesi kum-taşı binalarında ya da Yukarı Doğu Bölgesi çift yatak odalı, savaş öncesinden kalma yüksek binalardan birinin yirmili katlarından birindeki çocuk odasında durmuş, duvarlarda

Arkadaşım Canavar mı yoksa *Peter Pan* mi olmalı diye tartıştığımızı, bebek müzik kutuları ve beşik gibi gerekli şeyleri not aldığımızı hayal ettiğimdi.

Söyle ona! Söyle ona!

“Çantada ne olduğunu öğrenmek için ölüyorum,” dedim.

Korkak tavuk!

O sevişme belirtisi gülümsemesiyle Griffen kırmızı çantayı uzattı.

O tutkulu kırmızı ve gri ambalaj içinde Theodore Roosevelt’ in biyografisi duruyordu, ki kendisi *Batı Medeniyet Tarihi*’nin muadiliydi.

“Griffen, görüştüğün başka biri var mı?” deyiverdim.

İkimiz de bir an donduk, Griffen’in ağzına götürmek üzere olduğu çatalı havada kaldı, benim ise düşüncelerim savruldu. Bu soruyu sormaya niyetlenmemiştim, bu akşam asıl ortaya dökceklerimden çok daha yüklü bir soruydu bu.

Sebzeli somonundan bir ısırık aldı. “Tüh, kitabı beğenmedin,” dedi cilveli gülümsemesiyle. “Sana o şalı almalıydım. Biliyordum!”

Evet, şal daha iyi bir fikirdi. *Eleanor Roosevelt* biyografisi ise çok daha iyiydi.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Griffen Maxwell’in bana âşık olduğunu inkâr etmenin âlemi yoktu. Birinin size gerçekten bir şeyler hissetmesi ile sizden *hoşlanması*, sizinle sevişmeyi istemesi arasındaki farkı anlayabiliyordunuz. Bilirdiniz işte. Daha ilk buluşmadan beri Griffen’in bu ikisi arasında bir yerde olduğunu biliyordum. Yine de potansiyel görmüştüm.

Sonuçta Wow'daki pek çok makalede de altı çizildiği üzere, beklentileriniz olması gereksizdi. Gerekli olan *yoğun hayatınızı sürdürürken, bir yandan da keyif almaya bakmaktı!*

"Seninle asla evlenmeyecek," demişti Ally dün geceki telefon konuşmamızın daha ilk dakikasında. "İşaretler, Sarah," demişti. "İşaretlere dikkat etmelisin. Sana âşık bir adam, evinden gecenin üçünde çıkıp gitmez. Âşık bir adam pazar sabahları yatakta senin yanında uzanıp bir yandan sandviçini yerken öte yandan gazetesini okumak yerine duvar tenisi oynamaya gitmez. Tıpkı Fleetwood Mac grubunun şarkılarında söylediği gibi: Eğer sana şimdi âşık değilse, hiçbir zaman olmayacak."

Ally'ye bunun hayatımda duyduğum en moral bozucu şey olduğunu, bizim daha sadece *iki aydır* görüştüğümüzü söylemiştim.

"Öf!" ve "Bırak artık masal dünyasında yaşamayı," Ally'nin verdiği yanıtlardan sadece birkaçıydı. "Adam sende kalmıyor bile, Sarah. Ona hamile olduğunu söyleyince mutluluktan havalara filan uçmayacak."

Hukuk fakültesinden mezun olduğu gibi, yirmi üç yaşındayken o samimi-yetsiz kocasıyla evlendiği halde Ally'nin ilişkiler ya da erkekler hakkında tam olarak neden her şeyi bildiğini iddia ettiğinden emin değildim. Halbuki bu uzmanlık üvey kız kardeşim Zoe'ye bahşedilmişti, kendisi nasıl olduysa daha yirmi altı yaşındayken başkalarının ilişkilerini eleştiren bir ilişki gurusu olarak servet kazanmıştı. Griffen'la ilk buluşmalarımız için ben bile Zoe'yi tutardım ama o, Los Angeles'ta yaşıyordu, zaten kız kardeşler olarak da yakın sayılmazdık.

Griffen doğum günü hediye me göz gezd iriyordu. “Bence kitabı gerçekten de seveceks in,” dedi. “Teddy Roosevelt benim kahramanlarımdan biridir. Kanalda haftaya onunla ilgili bir bölüm yapacaklar. Kayıt için senin video oynatc ını da ayarlayacağ ım.”

Pembe çizgiden önce böyle bir şey beni epey heyecanland ır ırdı. Hemen şu anlamları çıkar ırdım: 1) Seni tekrar görmek istiyorum. 2) Senin evinde olmak istiyorum. 3) Senin için bir şeyler yapmak istiyorum. 4) İşte yaptıklarını seninle paylaşmak istiyorum. 5) Bu ilişki kesinlikle ileriye gidiyor.

Ancak şu an söylediklerini anlam çıkartmadan dinliyordum.

Pellegrino’mdan bir yudum aldım, bir yandan da restorandan koşarak kaçtıktan sonra da gelip kayıt yapar mı, diye düşünüyordum. “Harika! Teşekkürler,” dedim.

“Yani hediyeni *beğ endin*,” dedi. “Oh! Çok da uzun zamandır tanımadığın biri için hediye almak kolay iş değil.”

Kötü işaret iki.

Sonra da Teddy Roosevelt ve son yüzy ıl ın dönüm noktası hakkında bir monoloğa giriş ti. New York, yozlaş ma, yoksulluk ve Aşağı Bat ı Yakası hakkında durmaks ız ın konuştuğu sırada, “O Soru”ya cevap istediğ imin farkına vard ığını ve geri çekilmek ya da ölene dek sıkılmak arasında tercih yapmamı beklediğ ini fark ettim.

“Şey, Griffen?”

Duraksadı, kendini tuzlukla, şampanyasıyla, tabağ ındaki ler i kesip biçmekle meşgul etmeye çalış ı.

“Az önce ciddi ydım,” dedim. “Gerçekten de başkasıyla görüşüp görüşmediğ ini bilmek istiyorum.”

“Sarah...” Hafif gergin bir halde gülümsedi ve aniden ellerini masanın üzerinden uzatıp benimkileri tuttu. “Benim gerçekten neyi bilmek istediğimi merak ediyor musun? Eğer yemeğin bittiyse kadeh kaldırmayı teklif edeceğim.” Ne bekledi, ne de nefes aldı. Şampanya kadehini kaldırdı. “Sana, yirmi dokuzuncu yaş gününe.”

Söyleyeceği sözler başımın içinde yankılandı. Teklif edeceğim. Teklif edeceğim. Teklif. Evlilik teklifi. Evlilik. Evlilik.

Ben kadehimi kaldırmadım. Bana bakıp bir yudum şampanya içti.

“Griffen?”

Boş bakışlar. Yüzünde belli belirsiz bir sıklık.

“Sa-rah...”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. “Bak, Griffen, iki aydır görüşüyoruz ve ben bu ilişkinin nerede durduğunu bilmek istiyorum. Sormam o kadar da çizgiyi aşan bir şey değil.”

Başlarım bu sorunun taşıdığı yüke, asıl söylemem gereken şeyin yanında bu neydi ki? Bilmek istiyordum. Bilmek zorundaydım.

Griffen iç çekti. “Tamam. Haklısın. Çizgiyi aşmak sayılmaz.” Bekledim.

Griffen şampanyasından bir yudum daha aldı, sonra da masaya doğru eğildi, yine iki elimi birden avuçları arasına aldı ve gülümsedi. “Sarah, senden hoşlanıyorum, ayrıca birlikte iyi zaman geçiriyoruz. Şimdilik bununla yetinsek ve keyfini çıkarsak nasıl olur?”

Neden erkekler hep bunu söylüyordu? Neden? Bunun anlamı şuydu: *Evet, başkalarıyla da görüşüyorum, ya da, Aslında hayır ama bu hakkımı saklı tutmak istiyorum, çünkü seninle ilgili o kadar güçlü hislerim yok; her ne kadar senden hoşlansam ve yanında eğlensem bile.*

Gözyaşları akma çabasıyla gözlerimi sızlatıyordu ama gözlerimi sınıksız kapatarak onlardan kurtuldum.

Bana mum ışığında gözlerini kısarak baktı. “Ah, kahretsin, ağlıyor musun sen?” Arkasına yaslandı.

“Sadece ilişki yolunda olup olmadığımızı bilmek istedim,” dedim, sesim titriyordu.

Bıkkınlıkla inledi. “Açıkçası, Sarah, bilmiyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Gerçekten yanında eğleniyorum. Tek bildiğim bu.”

Minik bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı.

Griffen derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Öncelikle, bence bu meseleyi benden çok daha ciddiye alıyorsun. Ben şu sıralar öyle ciddi bir şey aramıyorum. Gerçeği istiyorsan, işte böyle.”

İşte o anda hızlı ve öfkeli gözyaşları yolunu buldu.

Ayrıca yine o anda birinin “Mutlu Yıllar Sana” mırıltısını duydum. Ses gitgide yükseldi ve yakınlaştı. Kafamı kaldırıncaya garsonun, “Mutlu yıllar, Sarah, mutlu yıllar sana,” sözlerini bitirirken masamıza üzerinde minik bir mum olan keki koyduğunu gördüm.

“Dilek tut!” dedi Griffen. Gülümsedi ve bana, yeterince düşünceli bir jest yaparsa beni öpeceği ve aramızın düzeleceğine inan o klasik tipte adamların ifadesiyle baktı. Pellegrino şişe-

siyle kafasını dağıtmaya meyilliydim. Pisliğin teki miydi, yoksa dünyadan mı bihaberdi? “Krema soslu ve çikolatalı,” diye ekledi. “İlk buluştuğumuzda Veniero’s’un önünden geçmiştik, sen de camekândaki bütün o tatlılara bakıp bu kadar çeşit içerisinde bile favorinin hep kremalı ve çikolatalı olacağını söylediğini hatırladım.”

Pislik olamazdı. Pislikler böyle şeyleri hatırlamazdı ya da böyle şeyler söylemezdi. Değil mi?

Bana bir saniye daha baktı, belli ki gülümsememi ya da, *Haklısın, keyfini çıkarıyoruz! Hadi eğlenelim!* dememi bekliyordu. Başımı o kadar aşağı eğdim ki neredeyse çeneme krema bulaşacaktı. Griffen, “Bak, Sarah, sana aklımdan geçenleri olduğu gibi söylemem gerektiğini hissediyorum,” dedi.

Seni seviyorum, Sarah. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Griffen boğazını temizledi. “Senden gerçekten hoşlanıyorum ama sana gelecek vaatleri vermek istemiyorum. Belki de sadece arkadaş kalmalıyız.”

Ne yani, bekâr bir anne mi olacağım? diye düşündüm saf saf.

Ama bu bir şaka değildi.

Hamile olduğumu henüz algılamıştım. Bu zaten yeterli bir mücadeleydi. Geçen hafta boyunca yavaş yavaş bu kelimenin benim için de geçerli olduğunu kabullenmiştim. *Ben hamileyim. Ben hamile bir kadıyım. Doğum öncesi vitamin hapları kullanıyorum, kahve ya da alkollü içecek içmiyorum. Eğer üşütürsem ya da boğazım acırsa, cesurca üstesinden geleceğim. Ben hamile bir insanım.*

Bekâr bir anne olma konsepti henüz radarıma girmemişti.

Önümdeki keke bakıp ağladım. Sağ tarafımızdaki masada oturan kadın ve adam bana bakıyordu.

“Sarah,” dedi Griffen sıkıdığı dişleri arasından, “neden biraz şampanya içmiyorsun? Sakinleşmeni sağlayacaktır.”

“Şampanya içemem,” diye mırıldandım.

“Birkaç yudum al,” dedi Griffen, sanki ağzımdan çıkanları duymamıştı, gözleri utançla etrafı süzüyordu. “Daha iyi hissedeceksin, güven bana.”

“Alkol içemem, seni pislik! Hamileyim!”

Griffen garsonu çağırıp hesabı istemedi ya da kız kardeşimin sandığı gibi koşarak restorandan kaçmadı.

Orada öylece oturdu, sanki biri midesine sert bir tekme atmış gibi görünüyordu.

“Tebrikler, tatlım,” diye fısıldadı yan masada oturan yaşlıca kadın.

2

Ally

Gecenin üçünden önce Sarah'nın hamile olduğunu öğrenmemem iyi olmuştu çünkü aksi takdirde gecenin bir saati şehir merkezine araba sürer, Andrew'u hissedarlarıyla yemeğinin ortasında masadan kaldırır, Palm restoranın tuvaletinde lavaboya yaslı halde, hızlı bir sevişmeye zorlardım.

Gebeliğe uygun dönemimdeydim.

Ve kız kardeşim, *küçük kardeşim*, hamileydi.

Ben hamileliğe uygundum ama küçük kardeşim hamileydi, peki kocam bu sırada neredeydi? Geç saatlere kadar çalışıyor, sabahları müşterileriyle buluşuyor, internette bir şeyler araştırıyor, koşuya filan çıkıyordu. Benimle birlikte yatakta olmak dışında her yere gidiyordu.

Benim yumurtalarım şu an içinde bulunduğum Cross Island Otobanı'ndaki katlanılmaz tampon tampona trafikte yaşlanmaktayken –*Daat!* diye kornayı kökledim– evliliğimin eskisi gibi olmadığını kabullendim.

“Kiminki öyle sanki?” demişti arkadaşım Kristina, bu öğlen büromuzun yanındaki spa salonunda öğle saati botoks enjeksiyonlarımızı yaptırırken. “İkinci yıldan sonra seks meselesi kapanıyor.”

Başımı onaylamayarak sağa sola sallardım aslında ama beyaz laboratuvar önlüklü bir kadın iğneyi gözlerim arasındaki “öfke merkezine” batırmak üzereydi. “Andrew’la iki yıldan daha uzun süredir gayet güzel sevişiyoruz,” diye karşı çıktım. “Hâlâ da makul. Yani, bazen.”

Kristina horultuyla kahkaha attı. “Tabii, ayda bir kere sevişiyorsun, Ally. Herhalde iyi olacak. Ayrıca, güven bana, eğer hamile kalmaya çalışmasaydın, üç ayda bir sevişirdiniz.”

Bunu bilemezdim. Andrew’la ciddi olarak beş yıldır bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. On bir yıldır da evliydik. Geriye altı yıl kalıyordu. İlk ikisini çıkarınca da “her ay birden fazla sevişmek” ile arada dört yıl vardı.

“Her neyse, Kris, hangi adam gönüllü şekilde sevişmeden üç ay geçirir ki?”

Kristina uzandığı yerden doğrulup bana sanki az önce Saflar Gezegeni’nden Dünya’ya düşmüşüm gibi baktı. “Hiçbir erkek. Buna cepte az miktar, zararsız ilişki diyoruz.”

Ben de yerimde doğrulup Kristina’ya Alay mı Ediyorsun Sen Gezegeni’nden düşmüş gibi baktım. “Ne zamandan beri ‘cepteki ilişki’ az miktar ve zararsız sayılıyor?” diye sordum, bir yandan da elime aldığım aynada gördüğüm burnumun yeni okka gibi şekline hayranlıkla bakıyordum. “Dur bir dakika... yani sen Jack’in seni aldattığını bildiğin halde umursamadığını mı söylüyorsun?”

Kristina gözlerini devirdi. “*Umursamıyor* değilim, sadece *kesin olarak* bilmeye çabalamıyorum. Bizim iyi, sağlam bir evliliğimiz var, küçük Ben’imizi seviyoruz, bir tarihimiz var. Umursadığım asıl şey bu.”

Kristina daha iki yıldır evliydi. İki. Uzatmalı sevgilisine (yedi yıllık) altı aylık periyotlar halinde üç kere ültimatom vermişti, üçüncüsünde de tutturmuştu.

Balayında da hamile kalmıştı.

Duvardaki geniş, yuvarlak aynada rujlarımızı tazeleyip saçlarımızı düzelttik. “İnan bana, Kris, Andrew beni aldatmayı aklının ucuna bile getirse, bunu anlarım. Biz on bir yıldır evliyiz, ondan önce de iki yıl birlikteydik. Adamı *tanıyorum*.”

“Peki, peki,” dedi. “O zaman bir kategori daha mevcut. Andrew gibi otuzlarının sonlarında ya da kırklarının başlarında olup artık eskisi kadar ihtiyaç duymayanlar. Seks her gece yataklarında müsait şekilde beklediği halde çok yorunlar, tıpkı bizim gibi. Hepimiz günde on iki saat çalışıyoruz, üç saat gidiş geliş süremiz var, öğle yemeği saatini Botox ve yüz bakımına ya da spor salonunda birkaç kilometre koşmaya ayırıyoruz. Kimin sevişmeye enerjisi ya da zamanı var ki? Evli çiftler eve gelmek, akşam yemeği yemek, bir kitabın birkaç bölümünü okumak, biraz televizyon izleyip çocuklarına iyi geceler öpücüğü vermek istiyor. Işıklar kapansın. Biraz sıkıcı ama rahat. Yedinci yıl kaşıntısını da geçince, evliliğin artık güçleniyor. Sonra bir gün bir bakmışsın, artık kendi anne babansın.”

Ne romantik. Ayrıca bu benim anne babamın evliliğini

tarif etmiyordu. Anne babamın evliliğini yedinci yıl kaşıntısı mahvetmemişti... Bunu bir kadın yapmıştı.

Ancak benim evliliğimi tarif ediyordu.

İşte bu yüzden *Evliliğinize Tuz Biber Katma Yolları* diye ahmakça bir kitap okuyordu, yazarları da en az kitap kadar ahmak, anlamsızca popüler, iki evlilik terapisti olan Doktor Joan ve Doktor Jake'ti. Dördüncü bölüme gelmişim ki bu kısımda oral seksin eski heyecanı yaratmaktaki öneminden bahsediliyordu. *Hanımlar, en son ne zaman eşinize oral seks yaptınız?* diye soruyordu Doktor Jake bu bölümde kendisine ayrılan sütunda. *Video mağazalarına gidin ve klasik Derin Boğaz kitabını kiralayın. İhtiyacınız olan tek eğitim bu, hanımlar.*

Aptal.

Ardından da Doktor Joan kendine ayrılan kısımda kocasını ve meslektaşını azarlamıştı (onun numarası da buydu işte), peşinden de düzgün oral seksin adım adım açıklamasını vermişti. *Ve yutmanız gerek, hanımlar!*

Cinsel birliktelik Andrew'un her zaman ilgisini çekmiyordu. Ancak ağzımı penisi civarı herhangi bir yere yaklaştırdığım an soluğu kesiliyordu. O zaman da istediğimi alıyordum. İçime giren spermler. Kusura bakmayın Doktor Jake ve Doktor Joan ama boğazımdan bahsetmiyorum. Spermlere yumurtalarımı döllemeleri için ihtiyacım var; midemi bulanırıp banyoya koşmama sebep olmaları için değil.

Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaat!

"Yürüsene, lanet olası!" diye bağırdım trafiğe doğru.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol. Jinekoloğun sözlerini hatırla. *Bebek yaparken stres iyi değildir.*

Yine de bu işin çıkış trafiğine ayıracak vakti yoktu. Yumurtalarımın mesai bitiş trafiğine ayıracak vakitleri yoktu.

Saat beş buçuktu, ben de Andrew gelmeden önce hazırlanmak için bir saatim olsun istiyordum; burnu havada, kendini beğenmiş sekreter parçasının söylediğine göre Andrew kulüpte müşterisiyle tenis oynamaya gitmeden önce saat yedi buçukta, yarım saatliğine eve uğrayacaktı.

Andrew Sharp'ın kıymetli zamanının otuz dakikasına sahip olacaktım. Aslında tek ihtiyacım olan otuz saniyeydi.

O kıymetli otuz saniye için, çalkantılı *luteinizan* hormonum için alışverişe bile gitmiştim. İşten beşte çıkmıştım, avukatlık kariyerimin en erkeni buydu, (hem de Kristina'yla botosk için iki saatlik öğle yemeği molasından sonra) böylece Victoria's Secret'a uğrayabilmişim. Yolcu koltuğunda duran pembe alışveriş poşetine şöyle bir baktım. *Evliliğinize Tuz Biber Katma Yolları* kitabının seks aksesuarları bölümünü bizzat *ben* yazabilirdim. Poşetin içinde mini, tek parça, dantel, dekolte-li ve kırmızı bir *teddy* vardı, yanındaki poşette de renklerine uyum sağlayan, çilekli puding poşeti duruyordu. Binlerce bebek yapma aşaması sırasında kocamın ilgisini canlı tutmak için bir "yetişkin mağazası" olan Come Again'den sayısız sürtük tarzı gecelik, yenilebilir malzemeden yapılmış iç çamaşırı, Kama Sutra vücut yağı ve ıvır zıvır almıştım.

Tabii ben binlerce değil, bir tanecik çocuk istiyordum.

"Önümüzdeki ay otuz beşine gireceksin, Ally," demişti jinekologum, son kontrol sırasında. "Kırklarının başında da hamile kalman mümkün. Mümkün. Belki. Ancak ihtimaller

daralıyor. En uygun zaman yirmi yedi yaşındayken. Yumurtaların artık eskisi gibi değiller. Aramızda kalsın ama Al, ya hemen hamile kal ya da kendini bir evlat edinme listesine kayıt ettir.”

Geçen beş yıl boyunca doktorum bende kesinlikle hiçbir sorun olmadığı konusunda beni temin etmişti, Andrew’un doktoru da ona sperm sayısında sıkıntı olmadığı konusunda garanti vermişti.

“Tek yapman gereken hamile kalmak,” demişti jinekologum, “ve kocanla sevişmek. Sık sık, düzenli olarak sevişin. Tabii bir de stres seviyeni düşürmeye çalış. Kan basıncın normalin üstünde seyrediyor.”

Stres seviyeni düşür. Tamamdır, doktor.

Kan basıncımı normalin üstüne çıkartan şey neydi? Mese-la haftada altmış saat çalışmaya, ayda iki yüz elli fatura kesilebilen saat kotasına ve hukuk bürosunda birlikte çalıştığım beş embesil adama ne dersin? Eğer Kristina, bir kadın meslektaşım ve sevgili asistanım olmasaydı, Funwell, Funwell and Logsworth’u yıllar önce bırakırdım; on bir yıl önce.

Peki iki hafta önce posta kutuma gelen ve bana babamla yeni kız arkadaşının nişanladığını haber veren süslü zarfa ne dersiniz? (Acaba babam arayıp haberi şahsen veremez miydi? Tabii ki hayır.) Aynı zamanda zarfın içine beni “Arcweller-Solomon Düğün Festivali”ne davet eden küçük bir kart da eklenmişti, yani babam ve müstakbel Eş No.3’ü mevcut ailelerini düğün planlama fantezilerine maruz bırakmak istiyorlardı. Davet edilenler üç Solomon kız kardeş, nişanlısının

bebeği (aman ne güzel) ve annesiydi. Davetiye mekânları, yemek şirketlerini, çiçekçileri, arapistleri, fotoğrafçıları, elbise butiklerini filan ziyaret edeceğimiz günler ve saatler de eklenmişti (Ekim ayının sonunda başlıyor ve yeni yıla dek sürüyordu). Zamanlama mesai sonrası ya da hafta sonlarına göre ayarlanmıştı, ki bütün Solomon kız kardeşler –hepsi de hayatını kazanmaya çalışan insanlardı (Zoe hariç; kusura bakma üvey kardeşim ama “Los Angeles’ın İlişki Divalığı” bence bir *meslek* değil)– etkinliklerin hepsine, en kötü ihtimalle bazılarını katılabilirler.

Zaten Zoe’nin Sevgili Babasını annesinden çalan kişi kendi “eski dostu” olduğu için Zoe’nin uçağa atlayıp New York’a geleceğinden ve sağda solda çiçek aranjmanları yaptırıp uyduruk tavukların tadına bakacağından şüpheliydim.

Babamın akli başında değildi. Onu bildim bileli böyleydi. Müstakbel üvey annem ise yirmi beş yaşındaydı.

Şimdi düşününce, stres faktörleri listeme müstakbel üvey annemin ben ve kız kardeşlerimden genç olmasını da eklemeliydim.

Ayrıca bu kız kardeşlerden biri hamileydi. Hem de hiç demeden. Hamile *kalmamaya* çalışırken...

Bu hiç adil değildi!

Ally’den çok şey öğrendim ama ofiste durmadan küfrediyor ve ben bunun profesyonel bir tavır olduğunu düşünmüyorum...

Ally geçtiğimiz ay beni dört defa dava özetlerindeki ufak hatalar sebebiyle azarladı. Halbuki bütün emsalleri belgelemiştim...

Ally, büyük hissedarlar ve ben performansına yine beş yıldız veriyoruz. Ancak erkek asistanlarımızın birkaçı senin yönetim biçiminin biraz kırıncı olduğu yönünde yorumlar yaptı...

Evet çünkü bir penisim yok, seni ezik! diye bağırarak istemişim bu sabah Funwell'e; hem de iki defa. (Bir numaralı Funwell öleli çok oluyordu.)

Listeme eklenecek bir diğer madde de buydu. Penis değil, çifte standart. Neden erkek avukatların avazı çıktığı kadar bağırmasına ve asistanlarına zorbalık yapmalarına izin veriliyordu da bana yasaktı? Çünkü ben bir kadındım, işte bu yüzden.

"Neden birilerine zorbalık yapmak istiyorsun ki?" diye sormuştu kız kardeşim Sarah geçen hafta –hamilelik bilgisi mevcut değilken– oturmuş şu Düğün Festivali'ndeki "etkinliklerden" kaçına katılmamızın mecburi olduğunu hesaplamak için buluştuğumuz öğle yemeği sırasında. Sarah en fazla üç, diye düşünüyordu. Ben ise bir. İkimiz de Prenses Zoe'nin geri kalanı halletmesi gerektiğini düşünüyorduk çünkü hep babamızın favorisi olmuştu ama Sarah da Zoe'nin geleceğinden şüpheliydi. "Patronum zorbanın teki," diye sürdürmüştü sözlerini Sarah, "bu tavır insanları uzaklaştırmaktan başka işe yaramıyor."

"Hayır, Sarah," demiştim, elimdeki baton ekmeği suratına doğrultarak. "İnsanların gözünü korkutmak, özellikle de işyerinde, iyi bir şeydir. Böylece işler başabilir ve sana istediğin şeyi elde etme fırsatı doğar. Eğer bu kadar 'tatlı-sempatik' bir tip olmasaydın, şimdiye kadar muhtemelen başeditör olmuştun."

Sarah gözlerini devirip kolasını yudumlamıştı (gerçek bir restoranda soğuk çay sipariş vermeyi *hiç* öğrenecek miydi acaba?). “Pislik bir başeditör yerine sempatik bir asistan olmayı yeğlerim.”

“Peki iyilik sana ne kazandırdı?” diye üstelemiştim.

“İyi arkadaşlarım var,” demişti Sarah. “Memnun olduğum bir işim var, teşekkürler. Senin aldığın yeni bir siyah deri ceketim de var. Eğer bu kadar iyi niyetli olmasaydım, bana bu kadar muhteşem bir doğum günü hediyesi almazdın, hem de bir hafta erken.”

“Yanılıyorsun,” demiştim Sarah’ya. “Ceketi sana iyi niyetli olduğun için almadım. *İhtiyacın* var diye aldım. Ve ona *şimdi* ihtiyacın var, bir hafta sonra değil. Üzerinden çıkarmadığın o harap haldeki yün ceket üç sezon öncesine ait ve ev arkadaşının kedisinin tüyleriyle kaplı. Bir kadın dergisine bu kılıkta gidip de terfi bekleyemezsin.”

“Şimdi kim iyi huylu davranıyor?” demişti melodik bir şekilde.

Baton ekmeği yine suratına doğrultmuştum. “*İyi huyluluğun* insanların senin için yaptığı şeylerle ilgisi yok. Geçen yıl dondurucu soğukta iki saat doğum günüm için bana Rockettes’in Noel şovuna bilet almak için kuyrukta bekledin. Bunu ben iyi huylu olduğum için yapmadın.”

“Haklısın. Yaptım çünkü *ben* iyi huyluyum,” diye karşı çıkmıştı ekmeğimi tutarak. Bir parçasını koparıp ağzına atmıştı. “Ve ayrıca, annem de iyi huyluydu.”

Dilimi tutmuştum. Sarah annem konusunu, her seferin-

de ağzımı kapatan bir mevzu için mi açtığından, yoksa *neden* beni susturduğunu anlamadığı için mi ortaya attığından emin değildim.

Annem iyi huyluydu. Bunun bedelini de ödemişti.

Sarah iyi huyluydu ve şimdi hamileydi.

Hangisi daha iyiydi peki? Annem iyiydi ve elinde koca bir hiç kaldı. Kız kardeşim iyiydi ve elinde benim her şeyden çok istediğim şey vardı.

Biraz şirret olduğum için bir bebek tarafından ret mi ediliyordum?

Şirret. On yıl önce, Andrew’la henüz yeni evli durumundan çıkmak üzereyken (ve günde üç kere sevişiyorken) Sarah, Şükran Yemeği sırasında Zoe’ye söylediğim bir şey yüzünden bana şirret demişti; katıldığım son Solomon Şükran Yemeği de buydu zaten. Sözlü tokat can yakardı. Annemiz birkaç ay önce ölmüştü ve Sarah ile ben orada oturmuş –Solomon yemek masasında, ılık Los Angeles’tan binlerce kilometre uzakta babam, bizim deli üvey annemiz Judith, o zamanlar on altı yaşında olan Prenses Zoe, onun anoreksik teyzesi ve ahkâm kesmeye bayılan eniştesi, onların ukala oğulları ve yeni siyah pantolonuma sürtünüp duran Zoe’nin kedisiyle küçük Cinderella’lar gibiydik– hayatımızda ilk kez annemiz olmadan bir Şükran Günü kutluyorduk. Babamız o masayla, o tatille aramızdaki tek bağıdı ama ağzını pek açmamıştı. Bir tek Sarah’m vardı. O da bana şirret demişti.

Acımasız bir yorum yapmış mıydım? Evet. Şirret denilmesini hak etmiş miydım? Muhtemelen. Ancak Sarah ta-

rafından değil, öz kardeşim, dünyada kalan son müttelikim tarafından değil. Ve o gece babamın misafir yatak odasında Andrew'la seviştikten sonra, kollarımız bacaklarımız birbirine karışmış, benim başım onun göğsünde, onun elleri benim saçımdayken otururken, en büyük zevkim Andrew'un kalp atışlarının sakınlaşmasını dinlemekken sesimdeki acıyı ve gözlerimdeki yaşları gizleyerek ona, benim şirret biri olduğumu düşünüp düşünmediğini sormuştum.

Başımın tepesini öpmüş ve, "Epey muhtemeldir ki benim tanıdığım en tatlı insansın, Allison Solomon Sharp," demişti. Sonra da uykuya dalmıştı, ben de uyumuş ve iyi hissederek uyanmıştım.

Aynı zamanda uyandığımda yaptıklarımı anlamak zorunda olmadığımı karar verdiğim bir paradigma kayması da yaşamıştım. Ne zaman ondan önceki halime dönmüştüm?

Daaaat!!! Daaaat!!! Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaat!

Bu kornalardan sadece biri benimkiydi fakat tabii en uzun olanıydı. Trafik kilitti! *Daaaat!!!*

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol. Stres bebek yaparken hiç iyi değil.

Çok geçmeden lavanta kokulu banyomda, elimde *In Style*'ın son sayısı ile keyif süreceğim, yeni iç çamaşırlarımı giyecek ve saçımı yapacaktım; Andrew geçen hafta saçımı daha uzun ve daha az kırmızı sevdiği yorumunu yapmıştı ama ben ve stilistime verdiğim *Vogue* sayfasında mutabık olduğumuz üzere kısa lüle saçlar ve Yakıp Kavuran Kırmızı son modaydı.

Biraz şarabımız, atıştırmalık peynir ve krakerlerimiz ola-

caktı, sonra da sevişecektik; yirmi beş dakikadan daha kısa bir süre içinde.

Ve (lütfen Tanrım) bir bebek yapacaktık.

Trafik saatte üç kilometre hızla ilerlediği sırada önümdeki SUV'un arka camında sallanan Dikkat Bebek Var levhasına bakıp duruyor ve neden Andrew'un evliğimizin ilk beş yılında –yumurtalarım zirve yaparken!– beni engellemesine müsaade ettiğimi düşünüyordum.

“Çok genciz,” demişti Andrew. “Güzel karımla biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Seninle gecenin ikisinde sevişmek istiyorum, bez değiştirmek ya da çıgıllıklarla ağlayan bir bebeği doyurmak değil. Seninle dünyayı dolaşmak istiyorum. Ally, biz servet kazanacağız. Genç ve hırslıyız. Harika bir sosyal çevremiz var. Bırak da birkaç yıl daha hayatımızın tadını çıkaralım, sonra aile kuralım. Ne acelemiz var?”

Acele dediği, zamanın kendisine dönüştü. Evet, hayatımızın tadını çıkardık. Evet, gayet güzel yaşadık. Great Neck, Long Island'da muhteşem bir evimiz oldu. Seyahatlere çıktık. Ben pahalı bakımlar yaptırdım, Andrew kaliteli golf kulüplerine üye oldu. Bir Jaguarımız, Mercedes SUV'umuz ve kötü havalara için de Volvo'muz oldu.

Ancak fazla uzun süre *iyi* yaşadık.

Ve minik sahibini bekleyen çocuk odası boş kaldı.

Ah. Balayından döndüğüm gün (Yunan adaları), Baby Central'a gidip bebek odasını döşemek için üç bin dolardan fazla harcamıştım. İtalyan beşik, bez kutusu, on iki emici battaniye –aralarında Yunanistan'dan aldığım kaşmir olan da

vardı– bebeğim normalden iri olursa diye iki farklı beden bez (Andrew 1.88 boyunda ve oldukça kaslıydı) almıştım. Beşik üstü süslerini, araba koltuğunu, bebek arabasını almıştım. Sallama beşiği, göğüs pompası ve bez değiştirme masası.

İhtiyacım olabilecek ya da isteyebileceğim her şeye sahiptim; bebeğim dışında.

O alışveriş macerasının üzerinden on bir yıl geçti.

Yani güvenlik yönetmeliğinde bazı değişikliklere ve fesihlere gittim. İtalyan fındık renkli beşik gitti, Pottery Barn Kids’ ten beyaz, kızaklı model geldi. Üç koşum korumalı araba koltuğu gitti, beşlisi geldi. Yeni doğanların siyah-beyaz tercih ettiğini okuyunca parlak renkli yatak başı süsü de gitti.

Son zamanlarda bebek odasındaki bazı şeyleri iki ev aşağıda oturan, altı aylık Allison’a vermeye başladım. Alison’ın annesiyle yakın sayılmazdım, babasını da sadece tanıyordum ama bu çift bebeklerine Allison ismini vermişti ve ben minik adaşıma yakınlık hissetmiştim (her ne kadar ona Ally denmesini reddetseler ve bunu yapanı uyarsalar da. “Onun adı Allison,” deyiveriyorlardı). Sancılı, sürekli ağlayan minik bir şeydi, bacakları hep gergindi, ufak yumruklarını sıkıyordu, o yeni doğmuş suratı hep kırmızı ve buruşuktu. Annesi Tara onu hastaneden getirdikten bir hafta sonra, dikizlemek için elimde Baby Gap hediyemle gitmiştim, Tara ise bıkkınlık ve tükenmişlik gözyaşlarıyla, yüzünü yıkayıp bir an nefes alması için Allison’ı beş dakika tutmamı istemişti.

Heyecanla Tara’yı üçlü koltuğa yönlendirmiş ve istediği kadar kestirmesini söylemiştim. Tara horuldarken de bir

saat boyunca o küçük kundakla ev içinde aşağı yukarı yürümüş-tüm. Bebeğe ninniler söylemiş, bir küçük kavanoz mama ye-dirmiş, sallamış, boynunu okşamıştım.

Minik çığlıklı şeyi daha görmeden ona âşık olmuşum.

Tara'yla aylar boyunca arkadaş olamamıştık; çok farklı in-sanlardık (o daha toprakana türüydü) ama yeterince yakın-laşmıştık, birçok sefer de bebeğe bakmam için beni çağır-mışlardı. Bir cumartesi akşamı Andrew eve geldiğinde beni Allison'ı sakinleştirmeye çalışırken bulmuştu, fildişi Donna Karan süet ceketim mama kusmukları ve salyayla nemlen-mişti ve bize öyle bir ifadeyle bakmıştı ki adını hâlâ koyamı-yordum. Karısını kucağında bir bebekle görüp uygulanan bir kocanın bakışı değildi. Tam olarak dehşet de denemezdi. Belki biraz korkuydu.

İşte ona sormama engel olan da bu korkuydu. Bebek sa-hibi olmak konusunda herhangi bir endişesi varsa bile bil-mek istemiyordum.

İşte böyle Allison'a bakmayı sürdürdüm, ona müstakbel arkadaşının yaşayacağı bebek odasını gösterdim, renkli ve yumuşak Lamaze oyuncaklarıyla oynamasına izin verdim, yatak başında asılı hayvan figürlerine bakan gözlerini izle-dim, titreşimli beşikte onu sakinleştirdim.

Bebeğimin ismi için annem Leah'dan esinlenmeyi planlı-yordum. Kız olursa Leigh, erkek olursa Lee.

"Ally, umutsuzluğa kapılamazsın," demişti jinekologum. "Bebek sahibi olmak için rahatlamalısın. Doğurganlık ilaçla-rına servet harcayan ama hamile kalamayan kadınları duy-

muşsundur kesin, sonra uğraşmayı bıraktıklarında birden çocukları olur...”

Ama umutsuzdum.

Saat altı buçukta evimin önüne yanaştığım sırada da umutsuz hissediyordum. Eve giden dar yol kapkaranlıktı, neredeyse çarşamba günü yağan Muson yağmurundan kalma kırık dala takılıp düşüyordum. Ön bahçedeki meşe ağacının yanında başımı uzatıp Allison ya da Tara evde mi, diye baktım ama onların evinin ışıkları da kapalıydı.

Allison’ın kronik karın ağrıları geçmişti ama şimdi de dış çıkarıyordu, ben de Tums’taki ihtiyaçlarımı aldığım sırada ona eczane bölümünden diş kaşıma halkası da seçmiştim. Muhtemelen Allisonlarda ışıkların kapalı olması iyiye işaretti, yoksa onunla ilgilenme arzuma karşı koyamazdım, halbuki Andrew’a hazırlanmak için sadece yarım saatim vardı.

Andrew için hazırlan. Bir zamanlar tek yapmam gereken var olmaktı. İster eşofmanlı, ister çıplak, fark etmezdi. Artık çabalamam gerekiyordu. Haftada iki kere ellişer dakika pilates. Haftada üç kere Kundalini yogası. Haftada dört kere beş kilometre koşu. Tabii zorlu çalışmalar sonucunu vermişti, otuz beşime girmek üzereyken yirmilerinde bir kadın vücuduna sahiptim. *Ölümcül bir vücut*, derdi Andrew eskiden.

Ne zaman? Altı ay öncesine kadar mıydı? Bir yıl? İki yıl? Beş? Andrew Sharp ne zaman bana bakınca ağzının sularını akıtmaz olmuştu?

“Bazen lanet bir şirret oluyorsun, Ally,” demişti bu yıl, birkaç defa.

Belki de o zaman bırakmıştı. Bir şekilde dünyada tanıdığı en tatlı insandan, lanet bir şirrete dönüşmüştüm.

Neden? İstedğim şeyleri söylediğim için mi? Yaptıklarını yanına bırakmadığım için mi?

İlk soruma geri dönecektim. Neden *isteklerim* yüzünden şirret oluyordum?

Hav! Hav, hav!

Ön kapıyı açar açmaz, Malta teriyerim Mary Jane kollarıma atlamaya çalışmıştı.

“Selam canım,” diyerek onu okşadım. Çantamı, anahtarlarımı ve süet ceketimi koltuğun arkasına bırakıp Mary Jane’i kucakladım ve yumuşak beyaz tüylerini okşadım. Mary Jane de çenemi yaladı (“*Bir de seni öpmemi bekliyorsun,*” derdi Andrew, Mary Jane’in bana ilgisini görünce), sonra kollarım arasından kaçıp köpek kapısından arka bahçeye çıktı. Andrew’un geçen pazar topladığı yaprak kümesini dağıttığını duydum. Harika. Bunu hak etmişti. Zaten Mary Jane’den her halükârda nefret ediyordu.

“Neler oluyor...” diye bağırdığını duydum kocamın.

Andrew evde miydi?

İskeleyle açılan kapıya yürüdüm. Ve orada, karanlığın zar zor görünen yerinde Mary Jane, iki her dem yeşil bitki arasına asılı hamaktaydı. Andrew’un çıplak sırtında oturuyordu.

Tam ona seslenip hamakta çıplak kestirmesinin ne anlaması olduğunu soracaktım ki (ekim ayı sonları için hava ılıktı

ama o kadar da *sıcak* değildi) Andrew'un bacakları arasındaki uzun, ince bacağı fark ettim.

Gözlerimi kısıp görmeye çalışırken Andrew, Mary Jane'i kışkırtmaya çalıştı ve ayağa kalktığında penisi sallandı.

Altında biri vardı.

"Bırak şu aptal köpeği," dedi bir kadın sesi, tanıdık bir sestir ama tam anlayamadım; o sırada Andrew'un kalçasını avuçlayıp onu kendisine çekti. Saniyeler içinde Andrew'un kalçası yukarı aşağı hareket ediyor, inlemeleri de havaya karışıyordu.

Atkuyruğu uzunluğunda, gür, sarı saçlar hamağın bir kenarına savruldu ve Andrew onları kavradı. Kadın, benim yıllardır çıkarmadığım yüksek seslerle bağırdı.

Bu saçı tanıyordum. Hem de çok iyi. Haftada iki kere. Kocam pilates hocamla işi pişiriyordu.

Antika büyükbaba saati dakikaları vurmaya sürdürürken orada dikilip Andrew'un kalçasının aşağı yukarı hareket etmesini izledim, onun ve Marnie'nin inlemelerini dinledim, Andrew'un, *Hişt, komşular duyacak*, diye fısıldadığını, Mary Jane'in hamağın altındaki yaprakları eşelemesini duydum.

İki çıırılıplak ayağa kalktığında ve salon kapısına yöneliklerinde hâlâ orada dikiliyordum.

Beni görünce Andrew'un gözleri kocaman açıldı ve olduğu yerde dondu kaldı.

Marnie nefesini tutup, "Ah, kahretsin!" dedi ve ceketinin durduğu kanepeye doğru koşup kapıdan fırladı.

Andrew'un yüz ifadesi gerginlikten öfkeye, sonra yine gerginliğe dönüştü.

"Yedi buçuktan önce eve gelmeni beklemiyordum," dedi, bir yandan da titreyen elini kestane renkli gür saçlarından geçiriyordu. "Yedi buçuktan önce asla eve gelmezsin."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu yani?" diye sordum.

Kendisini bu karmaşadan sıyırmaya çalışırken yanaklarındaki kırmızı noktalar giderek daha parlak bir hal alıyordu. "Yani asla yapmazdım... eve erken geleceğini bilseydim, asla..."

"Yani yakalanmayı hesaba katmadın," dedim. "Bu mu?"

O parlak yeşil gözleriyle beni ölçüp tartıyor, yüz ifademi inceleyip daha çok incinmiş mi, yoksa öfkeli mi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Andrew beni manipüle etmeye çalıştığı zaman hemen anlardım. "Yani demek istediğim... Ally, seni incitmek isteyeceğim son şey. Elbette asla istemem..." Duraksadı, etrafa saçtığı hiddeti sindirmeye çalışıyordu. Ben bile havadaki gerilimi hissedebiliyordum. "Al, sadece seksti," dedi, bir yandan da benim farkına varmadığım, Mary Jane'in yatağının yanındaki iç çamaşırına uzandı. "Bir anlamı yoktu."

İç çamaşırıyla pantolonu giyip bana bir adım daha yaklaştı.

Bir adım geriledim.

"Ally, bir anlamı olmadığını biliyorsun. Seni seviyorum."

Alay mı ediyordu?

"Ally, çok üzgünüm. Gerçekten özür dilerim. Bir niyetim yoktu. Yemin ederim."

Az miktar, zararsız ilişki...

Popomun üzerine çöküp ellerimle yüzümü kapattım. Bu, şu an yaşıyordum. Şu an gerçekten yaşıyordum.

“Al, tatlım,” dedi yanıma diz çökerek. Marnie’nin tanıdık parfüm ve ter kokusunu onun vücudunda duyabiliyordum. “Hadi Al. Bir anlamı yok.”

“Elbette bir anlamı var!” diye bağırdım. “Defol git yanımdan!”

Kıpırdamadı. “Ally, sadece seksti. Seks. Hiçbir duygu yok. Asla anlam taşımaz. Her gece eve, yanına dönüyorum, öyle değil mi?”

Beynimden vurulmuşu döndüm. Bu ilk değil miydi?

“Bak Ally, konuşmamız gerektiğini biliyorum. Aramızın son zamanlarda pek iyi olmadığının farkındayım. İkimiz de o kadar meşgulüz ki oturup iki kelime konuşacak vaktimiz olmadı. Sadece eskisi gibi rayına sokmamız gerek.”

“Yani bu yeni açık evlilik düzenine girmekten mi bahsediyorsun?” diye sordum ayağa kalkarken.

Gerçekten de komik bir şey söylemişim gibi kıkırdayıp o da ayağa kalktı. “Ally, sadece seksti. Önemli bir mesele değil. Seni sevdiğimi biliyorsun.” Elini çenemin altından geçirip yanağımı okşadı, sonra da saçımı kulağımın arkasına doğru götürdü. “Seni gerçekten seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Mary Jane’i kucakladım, Andrew’a tokadı yapıştırdım ve kapıdan dışarıya koştum.

3

Zoe

“Bence erkekler konusundaki en büyük sorunum, onlarla çok çabuk yatağa girmem,” dedi müşterim, otuzlu yaşlarındaki çekici flörtüne. “Psikiyatristim bunun seks değil samimiyet arayışında olmamdan kaynaklandığını söylüyor.”

Onlarla çok çabuk yatağa girmem ifadesi ağzından çıktığı an, flörtünün gözleri kadının dudaklarının güney kısmından göğüs dekoltesine kaydı ve orada kaldı.

Peşinden söylediklerinin bir önemi yoktu, flörtü artık onu dinlemiyor, sadece seks fantezileri kuruyordu.

Masalarından iki adım uzakta, barda oturduğum yerden her kelimelerini duyabiliyor ve vücut dillerini izliyordum. Bu düşüncelerimi de müşterimin flört stili hakkında doldurduğum üç sayfanın sonuna ekledim. Az önce dile döktüğü iki ifade, ilk buluşmada yapılmayacaklar listesindeki dört kelimeyi birden kullanmıştı; sorun, psikiyatrist, samimiyet ve seks.

“Sen de Los Angeles’a bayılmıyor musun?” diye sordu müşterim flörtüne. “Eskiden Chicago’da yaşıyordum, buraya kadar ezik bir sevgilimin peşinden geldim, sonra da bir başkası için kaldım. Los Angeles’ta her şey o kadar özgür ve basit ki.

Özellikle de sen, diye düşünüyordu adam büyük ihtimalle.

Bu düşüncemi de not alıp defteri oflayarak kapattım. Bunun gibi bir müşterim olunca kazandığının hakkını verdiğimi hissediyordum; ilk buluşmada 225 dolar, takip edenlerde ise 175.

Hayatımı ilişkileri eleştirerek kazanıyordum. Hem ne yazık, hem de çok şükür, ne güzel hayatı bu. Çoğu müşterim gibi Amber da beni neden ikinci buluşmaya nadiren çıkabilmediğini çözmek için tutmuştu. Akli çok karışık çünkü flörtleri özellikle ilk buluşmayı takiben seviştikleri sırada ondan çok hoşlanmış görünüyorlardı.

Bugün öğle saatlerinde parasını geri ödemeyi teklif ettiğim bir müşterim olmuştu ama kabul etmemişti. Sorunu ileri seviyede utangaçlıktı. Flörtüne kıkırdamıyor, ona doğru eğilip dekoltesini göstermiyor, fazla içmiyor, seks, politika, psikologlar, din ya da annesi hakkında konuşmuyordu. Hiç konuşmuyordu. Flörtü onu kabuğundan çıkarmaya çalışıyordu ama o sadece evet anlamında başını sallıyor ve ara sıra flörtünün söylediklerini onaylıyordu. Buluşmanın sonunda –adam bir bahaneyle gitmeden önce yirmi beş dakika sürmüştü– sadece dört cümle kurmuştu.

Ona bunun ve önceki flörtlerinin neden bir daha arama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dıklarının sebebini söylememe gerek yoktu çünkü bireysellik ve fikir beyan etmekten yoksundu, halbuki muhtemelen son derece ilginç bir insandı. Utangaç insanlar utangaçlıklarının farkında olurdu, işte bu yüzden parasını iade etme ihtiyacı hissetmiştim. Ona nereli olduğu, dava kâtipliği mesleği gibi ucu açık cevapları olan bazı temel ilk buluşma soruları hakkında ipuçları verecektim, böylece flörtü karşılık verecek ve sohbet ilerleyecekti. Zaman içinde açılacağını umuyordum.

Ancak Amber'ın ona neden buluşmalarının kötü gittiğini anlatmama ihtiyacı vardı. Gerçi ne yaptığını bildiğini hissediyordum. Bu saf taklidiyle karşısındaki adamın ilgisini sekse çekiyordu. Ancak unuttuğu şey, adamın *onun kişiliğiyle* ilgilenmediğiydi. Amber'ın istediği ise buydu.

“Dosdoğru söyle bana, Zoe,” demişti Amber birkaç gün önce hizmetimi talep ederek aradığında. “Zalim ol. Nispeten zalim bile değil, ciddi.”

Nispeten zalim, *L.A. Magazine*'de “terk edilmiş” olanlara verdiğim tavsiyeyi, benim için geçen yıl çıkardıkları profildeki tarif edilmiş şekilleriydi; aynı dergide bana Los Angeles'ın ilişki Divası adını da takmışlardı:

Zoe Solomon, çaresiz bekârların, buluşmaları sırasında onları yakındaki bir masadan izleyen ve neyi yanlış yaptıklarını söyleyen bir ilişki danışmanıdır. Kötü alışkanlıklarını, tiklerini ya da söz kesmek, saçlarının ucuyla oynamak, kollarını kavuşturmak, kendileri hakkında fazla konuşmak, aptal

gibi davranmak, fazla içmek, seks, politika ya da eski ilişkileri hakkında konuşmak ve diğer buluşma felaketleri gibi sinir bozucu özellikleri üzerinde çalışmak için tuttıkları bir ilişki gurusudur. Bekârlara nispeten zalim tavsiyeler verir ve çoğunlukla da bir ilişki felaketi, bizzat kendileri ilişki divalarına dönüşen eski müşterilerinden bol bol kartpostal ve mektup alır...

Bu ilan işlerimi o kadar yoğunlaştırmıştı ki yüksek lisansımı ve Neiman Marcus'ta, ayakta dikilip kadınlara saatte altmış defa tanıtım için parfüm sıkmak olan diğer işimi bırakmıştım.

Okul. Yirmi altı yaşındaydım ve dört yıl önce başladığım yüksek lisansımı hâlâ bitirememiştim. Bölüme dönmek için sadece bir yılım kalmıştı, yoksa şimdiye kadar aldığım bütün kredilere veda edecektim.

"Ne diye yüksek lisansa ihtiyaç duyuyorsun?" der dururdu annem sürekli. "Sen Los Angeles'ın meşhur İlişki Divası-sın! Dışarı çıkıp arzı endam etmelisin, o güzel suratını ders kitaplarına gömme."

Annem için eğitim birinci öncelik değildi. İyi görünümlü ve zengin adamlar ise öyleydi.

Bunun üstünü çiz. Tek bir iyi görünümlü ve zengin adam önceliği idi; yani babam.

"Senin gibi bir tipim olsaydı, çoktan sokaklarda zengin ve muhteşem bir erkek arkadaş avına çıkmıştım," der dururdu annem pek çok kez. "Eh, belki de bir ilişkiyi değerlendirirken öyle bir adamla tanışırsın ve adamı kendin için alırsın!" yorumunu

yapmıştı ona *L.A. Magazine*'deki yorumu gösterdiğimde.

"Benim erkek arkadaşım var, anne," diye hatırlatırdım ona.

O da gözlerini devirip konuyu değiştirirdi. Charlie hem iyi görünümlü hem de yakışıklıydı ama annem ondan hoşlanmıyordu.

"O senin için doğru adam değil, meleğim," der dururdu.

Annemi çok severdim ama tam olarak ilişki tavsiyesi alacağım kişi değildi.

Belki de Charlie doğru kişiydi.

Belki de değildi.

L.A. Magazine muhabiri evli olmadığımı ve uzun bir ilişkimin bulunmadığını öğrendiğinde (Charlie'yle birlikteliğimiz daha yeniydi), psikolojide değersiz bir lisans diplomam, parfüm sıkıcısı mesleğim ve aşk departmanındaki donuk kaydım karşısında şaşırıp kalmıştı. İlişki guruluğu işine bir arkadaşım vasıtasıyla, bana hoşlandığı adamla ilk buluşmasını eleştirmemi istediğinde girdiğimi açıklamıştım. Adamı etkilediğini söylemişti ve işi batırmak istemiyordu.

Cara benden buluşmalarını gözetlememi isteyip durduğunda kahkahalarla gülmüştüm; beni erkekler ve ilişkiler konusunda uzman yapan neydi?

"Her zaman ilişkin olmayabilir, Zoe —çünkü bunu istemediğini de eklemeliyim— ama ne zaman dışarıya çıksak erkekler senin etrafında kuyruk oluyor ve ne zaman biriyle çıksan ertesi gün seni arıyor ya da çiçek gönderiyor. Bunun sebebi senin ne yapacağını bilmen. Ya da ne yapmayacağını. Tamamıyla kendinsin. Bazen seni izliyor ve senin gibi olabilmeyi

diliyorum; tamamıyla doğal, özgüvenli ama tehditkâr değil, ılımlı, eğlenceli, akıllı. Bir erkeğin isteyeceği her şey! Neden buluşmalarda böyle davranmadığımı bilmek istiyorum.”

Bu şekilde yağ çekmesi işe yaramıştı. Böylece, her ne kadar onun ilişkini –ya da herhangi birinin– gözetleyip yargılamayı komik bulsam da, Mike isimli borsa simsarı Bay Potansiyel’le buluşacağı bara onlardan on dakika önce gitmiştim. Benim barın ucunda, Cara’nınsa hemen yandaki yuvarlak masada oturmasını önceden ayarlamıştık, böylece onları net bir şekilde duyabilecektim.

“Adamın birinin benimle buluşurken seni ayartmaya çalışmasına izin verme, yeter!” demişti, ben de gülmüştüm. “Alay etmiyorum!” diye eklemişti. “Bazı adamlar seni barda yalnız otururken görüyor ve bütün buluşmayı kaçırıyorsun! Bir ders kitabı getir, böylece çalışıyor gibi görünürsün. Tıp öğrencisi ders kitabı olsun ki gören herkese itici gelsin.”

Kafamı onaylamaz gibi sallayıp gülmüş, yanımda yan komşumun devasa boydaki Sözleşme Hukuku kitabını getirmiştim (hâlâ on dokuz yaşında, üniversite ikinci sınıftayken taşındığım, aynı kampüse yakın apartta yaşıyordum; eskiden bir oda arkadaşımınla paylaştığım ama artık yalnız yaşadığım sevimli bir daireydi) ki yeterince itici olacağına inanıyordum.

Öyle de oldu. Saçlarım beyzbol şapkası altına gizlenmiş, bol pantolonlar ve eczaneden beş dolara aldığım reçetesiz gözlüklerle barda oturmuş, kafamı kitaba gömmüştüm, bir yandan da Cara’nın masasına sinsi bakışlar atıyordum. Def-

terim ve kalemim “notlar” almak için hazırda bekliyordu, kimse de beni rahatsız etmemişti.

Ve beklenmedik bir şekilde Cara flörtü geldiği andan itibaren durmadan kendinden bahsetti; sabahları ne tür meyve suyu içmekten hoşlandığından, önceki gece izlediği filmin hikâyesine kadar ondan bundan bin tane şey anlattı. Randevusunu mahvedebilecek şeyleri yazarken beş sayfayı doldurmuştum bile. Cara’nın duygularını inciteceğimden korkuyordum ama analizime öyle müteşekkir oldu ki peşinden beni yemeğe götürdü ve bir tabela yaptırmam gerektiğini söyledi. Bir hafta sonra da eleştirimin başarıya ulaştığını, yeni Bay Potansiyel’in daha ilk buluşmanın ortasında ikinci buluşma planı yaptığını söyledi.

Yani randevularında durmaksızın konuşmak yerine Cara artık “muhteşem arkadaşı Zoe Solomon,” tam olarak neyi yanlış yaptığının altını çizip hatayı düzelten ve aşkı bulmanızı sağlayan ilişki analisti hakkında konuşuyordu. Ve küçük işletmem böylece doğdu. Cara’nın yüksek lisanstan arkadaşları ve terapi seansı grubu beni denemek için çağıldılar. Herkes iki-üç arkadaşına söyledi ve liste uzayıp gitti.

Bu tam dört yıl önceydi. Makale geçen yıl çıktıktan sonra, sürekli, gece gündüz çalışır olmuştum. Haşlanmış yumurtamı, yan masada kahvaltı randevusunda buluşan müşterim varken yiyordum. Tenisi (bir kere de badminton) yan kortta sportif bir randevuya çıkan müşterim varken oynuyordum. Dönme dolaba biniyor (tehlikeliydi), sahilde uzun yürüyüşlere, parkta koşuya çıkıyor, dondurma yemeğe, sayısız ak-

şam yemeğine gidiyordum. Ve flörtler, eski parfüm sıkıcı ve bekâr Zoe Solomon'un –aslında kendisine bile sevgili bula-mamış birinin– ilk buluşmanın tatlı acayıplığını gözetlediğinden bihaber oluyorlardı.

Bu sayısız akşam yemeklerinden birinde erkek arkadaşım ile tanışmıştım. Çok popüler bir gurme pizzacıda bir randevuyu değerlendiriyordum. Barda oturmuş pizzamı yiyor ve defterim açık halde, bir emlak sınavına çalışıyor numarası yapıyordum.

“Kulak misafiri,” diye suçladı beni bir erkek sesi.

Dikkatimi müşterimin ilk randevusundan –ki bir ilk buluşmanın gelebileceği en beter hale girme yolundaydı (sorun kadında değil, adamdaydı, tam bir pislikti)– kitabıma çevirdim. “Affedersiniz,” dedim en “beni yalnız bırak” imalı ses tonumla.

“Kuzenimin randevusuna kulak misafiri oluyordun.”

Böylece dikkatimi çekti. Dönüp baktığımda UCLA kazası, soluk renkli kot pantolonuyla son derece hoş bir adamla göz göze geldim. Kalabalık barda, arkamdaki küçük boşluğa sığışmaya çalışıyordu. “Kuzenin mi?” diye sordum. “Kadın mı, adam mı?”

“Adam,” dedi, sonra da barmenden bir şişe Bass istedi. “Benzerliği göremiyor musun?” Sırıtıp bana profilini göstermek için yan döndü ve benini işaret etti. Neredeyse kahkaha atacaktım ama hemen kendimi toparladım. Burada çalışıyordum!

Ancak kuzeninin müşterime nefesini su altında ne kadar uzun süre tutabileceği (sörfçüydü) konusunda böbürlendiği

sırada bir yandan restoranda ne kadar kadın varsa hepsini süzerken, pislik olmanın ailede kalıtsal olmadığını aklımda tutmaya çalışıyordum. Yine de aynı anda hem karşımdaki hoş adamla konuşup hem de ücretimi kazanamazdım. Neyse ki bu bir sorun olmadı çünkü Hoş Adam'ın flörtü bir dakika sonra geldi. Beni baştan ayağa süzdü, sonra da restoranın diğer tarafında bir masaya oturmalarını teklif etti.

Hoş Adam bana, *neler olabilirdi kim bilir*, bakışı attı, ardından da flörtü, *eğer saçını savurursan ya da bacaklarını bize doğru sallarsan gözlerini oyarım*, bakışıyla gözdağı verdi ve gittiler.

Yakışıklı oyalanma unsuru gidince defterime müşterimin son derece kibar ve fazlasıyla uyumlu davrandığını, ilk buluşma kurallarının ötesine bile geçtiğini, bu randevunun içinde olmak için insani koşullarda her şeyi başardığını ve eğer adam aramazsa, kendisini şanslı sayması gerektiğini, ararsa da telefon numarasını değiştirmesini yazdım.

On beş dakika sonra Hoş Adam'ın bana doğru geldiğini gördüm ama yanımdan şeytani bir gülümsemeyle geçip erkekler tuvaletinin kapısı arkasında kayboldu. Birkaç dakika sonra yeniden yanımdan geçti, kartvizitini önümdeki fıstık tabağının yanına bıraktı. Arkasında: *Cehennemden çıkma bir ilk buluşmadayım, kuzenim de öyle görünüyor. Ancak benim ilgi arsız kuzenimin bu buluşmada şeytani taraf olduğuna şüphem yok. Bu şartlar altında ne kadar rezil görünse de keşke flörtüm sen olsaydın. Eğer ilgini çekiyorsa beni ara, kendimi aklayacağıma söz veriyorum*, yazıyordu.

Gülümsememi ve mutluluk kahrkahrını gizlemek için ağzımı elimle kapattım ve kartviziti çantama koyup müşteriye odaklanmaya çalıştım. Fazla uğraşmam da gerekmedi çünkü bir dakika sonra kadın şimşek gibi çıkıp gitti, bir dakika sonra da çantasını almak için geri döndü. Hoş Adam'ın kuzeni çoktan yan masadaki iki kadınla sohbe başlamıştı. "Alın sizin olsun," diye bağırdı onlara, yine fırtına gibi bir çıkış yaptı.

Onu o gece arayıp parasını istemediğimi söyledim; o rezil kâbusun eleştirisi için ödeme yapmak, aşağılanmayı daha büyük hasara döndürecekti. Elinden bir şey gelmeyecek kötü randevular hakkında gülüştük, sonra da Charlie'yi aradım.

İşte bunun üzerinden on dört ay ve beş, on ya da yirmi evlilik teklifi geçmişti. Charlie beşinci buluşmamızda teklif etmişti, ben de o günden beri hazır olmadığımı söylüyordum.

Neden? Onu sevmiyor muydum? İstedğim kişi o değil miydi?

Eğer oysa, neden her evet demeyi düşündüğümde soğuk terler akıtıyordum? Teklifini kabul etmemek için kafayı yemiş olmam gerektiğine her karar verişimde, vücudum hazır olmadığımı söyler gibiydi. Midem yanıyor, öksürük tutuyor, migren atakları geçiriyordum.

Charlie'yle evlenmek istemiyordum ve sebebini bilmiyordum.

Bu beni deli ediyordu. Onu da uzaklaştırıyordu.

İki hafta sonra kiraladığı faytonda, elmas işlemeli platin kutuda takdim ettiği annesinin aile yadigârı iki karatlık elmas yüzüğüyle tekrar teklif etmişti. Ona hâlâ hazır olmadı-

ğımı söyleyince faytondan atlayıp şak diye kutuyu kapatmış ve bana beklemekten yıldığını söylemişti. Eğer onu seviyorsa, bağlanmalıyımışım.

Böyle mi işliyordu yani?

Bana bağlılık yanlısı olmam gerektiğini söylemişti çünkü anne babası yirmi beş yıldır evli olan tek tanıdığı bendim.

Pardon? Annemle babam yirmi beş yıldan *sonra* boşanmıştı.

Babamın yirmi dört yaşında bir öğrenciyle ilişkisi vardı. Bir yıldan daha kısa bir süre önce anneme onu başka bir kadın için terk ettiği bilgisini vermişti. Annem histerik bir panik halinde beni aramıştı, ben de ne saçmalık döndüğünü öğrenmek için babamı aramıştım.

“O kadın istediğim tek şey,” demişti babam o akşam onu görmek için evine gittiğimde. “Benden nefret etme Zoe. Bütün mesele bu. Aşk. İnanılmaz aşk. Senden bir tek bunu isteyebilirim.”

O gece istediği tek şey olan kadının benim arkadaşım Giselle olduğundan bahsetmemişti. Santa Monica’da popüler bir mekânda karşılaştığımızda ona tanıştırdığım arkadaşım.

“Baba, bu arkadaşım Giselle Archweller,” demiştim.

“Giselle Archweller. Ne hoş bir isim,” demişti.

Belli ki bu ismi unutmamıştı. Los Angeles’ta çok fazla Giselle Archweller yoktu, babam da onu araştırmış, aramıştı ve derler ya, olan olmuştu.

Anne babamın evliliğinin sonu da buydu.

Giselle en yakın arkadaşım değilse de iyi bir arkadaşımdı;

kader babam biçiminde araya girmese en yakın arkadaşım olabilirdi. (Bu, kader miydi? Bir yıl sonra bile buna emin olamıyordum.) Ancak iyi vakit geçirirdik ve onu severdim. Lise-den beri eksikliğini hissettiğim türden bir arkadaştı. Üç lise arkadaşım da dünyanın ayrı yerlerine dağıldığı için –Lauren, Paris’teki iyi aylık aşçılık kursunda tanıştığı bir şefle Fransa’daydı, Deb İsviçre’de bankacılık ve kayakla ilgili bir şeyler yapıyordu, diğer Debbie de bir Afrika ülkesinde Barış Gönüllüleri’ne kaptırmıştı– takılacak bir kız arkadaşına çok ihtiyaç duyuyordum.

Giselle’le Neiman Marcus’ta, ben tamzamanlı İlişki Divası olmak üzere işi bırakmadan kısa süre önce tanışmıştık. İkimiz de UCLA psikoloji mezunu, iyi maaşlı konu mankeni parfüm sıkıcılarıydık ve ne yapmak istediğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu. İşyeri şakalaşmaları kahve molalarına, sonra öğle yemeklerine ve alışveriş için buluşmalara dönüşmüştü. Giselle’in bayıldığı, bir yaşında bir bebeği vardı (*rock star* olmak isteyen ve onun kendi çocuğu olamayacağını söyleyen bir adamla mutsuz ilişkisinin mutlu sonucu) ve üçümüz henüz cumartesi öğleden sonraları sahilde ya da parkta vakit geçirmeye başlamıştık ki Giselle arkadaşlığımızın başlamasından daha birkaç ay sonra, aniden müsait olamamaya başladı.

Başlarda, onu kıracak bir şey yaptığımdan emindim ama sonunda bana yeni biriyle görüştüğünü, çılgınlar gibi âşık olduğunu söyledi, ama anlatarak büyüsunü bozmak istemiyordu.

Babam ve Giselle son derece dikkatliydiler. Görüştükleri-

ne dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Annem telefonda hıçkırıklar arasında bana söyleyene kadar...

“Sana şahsen söylemek istiyorduk,” demişti babam sonradan. “Önce annene söylemem gerektiğini düşündük ama sana hemen anlatacağını hesaba katmadık. Senin evine gelir, oturup konuşur, olanları açıklarız, diye düşündük. Âşık olduğumu yani. Kimseyi incitmek istemedik. Aşk aşktır işte.”

İki aydır birliktelerdi. İki ay. Bu mu aşktı? Belli ki yirmi beş yıllık evliliği mahvetmeye yetecek kadar aşktı.

Ve bir kız evladın inancını.

“Tatlım, çok âşığız... oldu işte. İncindiğin için çok ama çok üzgünüm. Annen kendini kaybettiği için korkunç hissediyorum. Yaş dediğin sadece bir rakam... gerçek olduğunu hissetmesem ailemi yıkmayı göze alır mıydım? Bir yaşında bebeği olan, yarı yaşında bir kadın... Tanrı aşkına.”

Bu olaydan sonra iki ay babamla konuşmadım. Giselle’in bütün aramalarını ve ziyaretlerini de reddettim, aylarca babama âşık olmayı engelleyemediğini anlatmaya çalıştı; iki katı yaşında, annemle evli bir adama.

Annem bunun da diğerleri gibi bir kaçamak olduğunu düşünüyordu (bırakın annemin biliyor oluşunu, başka kaçamakların *varlığından* haberim yoktu) ve gidip botoks enjeksiyonlarına başladı, kuaförüyle acil bir randevu ayarladı ve haftada dört kere eve gelecek bir spor hocası tuttu. Destekli sutyenler ve arkadan dikişli siyah ince çoraplar, topuklu ayakkabılar ve deri kıyafetler aldı. *Bebe* gibi mağazalara gitmeye ve *Seven* marka kot pantolonlar giymeye başladı.

Babam da ne kadar harika görüldüğü konusunda iltifatlar edip çok geçmeden genç bir delikanlı bulacağını söyledi.

Babam her zaman fikirsiz bir adamdı.

Annem de kafayı yedi.

Önceleri şöyleydi: "O şefersizden asla boşanmayacağım!"

Sonra da: "Nedeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeen?"

En sonunda: "Nefes aldığım sürece o şerefsiz huzurlu bir an bile geçiremeyecek!"

Bunda ciddi idi. Bu yüzden de New York City'ye bana bin dolara patlamayacak ilk gece uçuşuna bilet almıştım. Annem Manhattan'da bir yerlerde kendini kaybetmişti.

"Zoe, tatlım, benim annen," demişti bir saat önce telefonuma bıraktığı sesli mesajda her zamanki ses tonunda. "Beni merak etme canım ama New York'a, babanın nişan davetiyesini kışına sokmaya gidiyorum. Bana da bir davetiye gönderecek kadar keçileri kaçırdığına inanabiliyor musun? Zarfın içine, 'Gördün mü Judith, yaşadığımız şey gerçek,' diye not düşmüş. Eh, o ve çocuk gelini bir düğün yapamayacaklar çünkü lanet olası hayatlarını mahvedeceğim!"

Sonra da telefonu kapatmış ama bir dakika sonra tekrar aramıştı. "Zoe, tatlım, öfkemin adresi sen değilsin, bunu biliyorsun, değil mi bebeğim? Görüşürüz!"

Annem delirmişti. Babam da delirmişti. Giselle de babamla evlenmek istediğine göre delirmiş *olmalıydı*, Tanrı'ya şükür...

Derin iç çekiş.

Babamla Giselle artık bir yıldır beraberlerdi. Yıldönüm-

lerinde nişanlanmışlardı –yani iki ay önce– ve Park Bulvarı’nda iüks bir çatı katı satın almış, her yeri fotoğraflarıyla dekore etmişler ve iki hafta önce de nişan davetiyelerini göndermeye başlamışlardı.

Babam bunu bana şahsen söylemeyi planladıysa, daveti ondan önce yolunu bulmuştu.

“Zoe, affedip unutma zamanı geldi,” demişti babam defalarca, annemle ayrıldıklarından sonra Los Angeles’ta bulduğumuz iki öğle yemeği sırasında; çıkarmadığı güneş gözlükleri samimiyetini ya da samimiyetsizliğini saklıyordu. “Onunla konuşmadığın için Giselle çok üzgün. Sadece arkadaşını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda senin ilişkimizi de mahvettiğini düşünüyor.”

Hayır, bu onur ikinize de ait, baba.

“Zoe, ona bizim ilişkimizi hiçbir şeyin mahvedemeyeceğini söyledim ama ilişkimizin seni üzdüğü için bana mesafe koyduğunu düşünüyor.”

Bingo! Ve bir milyon dolarlık cevap!

Keyfiniz yerindeyken, dünya umurunuzda değilken, takılmak için Bartholomew Solomon’dan daha iyisini bulamazsınız. Adam hep neşelidir, dünyaya meydan okumaya hazırdır. Eğer moraliniz bozuksa size bunu kesmenizi, dünyanın bir anını bile depresiflikle harcamayacak kadar çok yenilik ve sürprizle dolu olduğunu söyler.

Boşanma? Dağılmış bir aile? Sorun yok!

“Biraz terapi işinize yarayabilir genç hanım!” diye lafı yaşıtırmıştı annem bir keresinde telefonda. Ben on ya da on

bir yaşındaydım, Ally de o zaman on sekiz-on dokuz olmalıydı. Sessizlik ve sonra da, “Eh, üniversite psikoloğuyla görüşmene şaşırmadım çünkü gerçekten de sorunlarını çözmelisin, Allison. Artık yetişkinsin. Büyümen ve babanın sürekli arkasını kollamasını beklemeyi bırakmanın zamanı geldi.”

Annenizle en temel şeylerde anlaşılmadığınızı, değerlerinizin tamamen farklı olduğunu fark ettiğin an, büyük bir kırılma anıdır. Annemle babamın evliliğiniz bu kadar uzun sürmesi benim için şaşırtıcı değildi. Tencere yuvarlanmış kapğını bulmuştu. İkisi de her şeyi sumen altı ederdi. Babam evde bile güneş gözlüğü takardı. Annemin de vücudunda sayısız estetik vardı.

Giselle, babamda ne buluyordu ki? İşte çözemediğim bir şey varsa o da buydu. Giselle akıllı havada, sumen altı düşkünü ya da film yıldızı olma özentisi (babam bir film yapımcısıydı) bir kadın değildi.

Görüntüsü, zekâsı ve bir zamanlar son derece nazik olduğu gerçekleri bir yana, babam yarı yaşında bir kadında ne buluyordu?

“O benim hayatımın aşkı,” demişti babam yüzüncü kere filan.

“Benden bile genç,” diye karşı çıkmıştım.

“Yaş dediğin rakamdır, Zoe.”

Bunu çok sık söylüyordu.

Yaş dediğin rakamdır, Zoe; aynı zamanda ona neden bu kadar çok estetik olduğunu sorduğumda annemin repliği idi. Barbie bebeğe benzemek için yirmi beş kez bıçak altına

yatan bir kadın hakkında bir televizyon programı izlemişti. “Neden zamanı geri almayayım, neden eskiden olduğum o güzel kadına tekrar dönüşmeyeyim tekrar?” demişti. “Bak bana, bir zamanlar Miss Orange County’de iddialı bir rakip olduğuma kim inanır?”

Bir yıl. Babamla Giselle bir yıldır birlikteydi ve şimdi de evleniyorlardı. Ben Charlie’yle birkaç aydan daha uzun süredir birlikteydim ve evliliğe ilk tanıştığımız zamankinden daha yakın değildim.

Şu an Amber’ın flörtüne doğru eğilmesini izlerken, bütün bu çabasına değer mi, diye düşünüyordum. Bana iki yüz yirmi beş doları ona ne söylemem için ödüyordu? Kendisi olmamasını mı? Bir hata yaptığını mı? Annem yirmi beş yılını babamın ilgisini çekebilmek için elinden gelen her şeyi yaparak geçirmiş ve babam onu yarı yaşında bir kadın için terk etmişti. Benim bağlılık yemini edemediğim bir erkek arkadaşım vardı. Ben nereden bilecektim ki?

Amber’la flörtü el ele bardan çıktılar.

4

Sarah

Griffen’la paket yemeklerimizi alır (ikisinde de çikolatalı mini kek vardı), yavaş çekim gibi ceketlerimizi giyer ve Julien’s restorandan çıkarken Griffen hayatımda gördüğüm en ufak bebek arabasına dizini çarptı. Onu uyuyan bebeğ bakarken izledim, bebeğın suratına kusmak üzere olduğundan emindim.

Annesine, “pardon” demeyi başardı, ceketlerini giymeyi reddeden iki ocuğ kocaman açtığı gözleriyle baktı, babaya da şöyle bir bakış attı; adam küçük kızın kolunu cekete sokmaya uğraşıyordu ama kız, kardeşinin pantolonundan içeri çubuk kraker tıktırmakla meşguldü. Baba krakeri alınca kız ürküdü ve haykırarak ağlamaya başladı. Sol taraflarında oturan çiftin belli ki sabrı taşmıştı, şaraplarından son yudumlarını aldılar, masaya bir avuç nakit bırakıp etrafa kötü kötü bakarak uzaklaştılar.

Restorandan çıkana kadar geçen beş dakikada Griffen tek

kelime etmedi. Ne alaycı bir, “*Bunlardan istiyorsun ha?*” Ne saldırgan bir, “Benden olduğuna yüzde yüz emin misin?” Sadece paketini sıkmaktan eklemeleri iyice ortaya çıkan elinde tuttu ve garip derecede ılık ekim ayı havasına çıkmak üzere bana kapıyı tuttu.

77. Cadde 6 tren istasyonunu geçtiğimiz sırada koşarak merdivenleri inmedi. Kırmızı ışıktaki duran taksiye el etmedi. Central Park’ı geçerek evine gitmek üzere köşeden sıvışmadı.

Hiçbir şey yapmadı ve söylemedi. Sadece başı önünde yürüdü.

Birkaç blok sonra, 84. Cadde’de durdu. “Kesin olarak emin misin?” diye sordu bana, bir an için trafiğe, sonra bana, sonra kaldırıma ve yine bana baktı. “Yani doktora gittin mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Kan tahlili sonuçlarının yüzde yüz kesin olması için birkaç saat bekleyebiliriz,” demişti Doktor Scharf dört gün önce. “Ancak hamileliğin şüphesiz. Uterusun genişlemiş. Tebrikler!”

Bana tebrikleri sunan kişilerin sadece her iki ayda bir doğum kontrol için gittiğim (dava açmalık!) doktorum ile restorandaki bir yabancı olması enteresandı.

Dr. Scharf’ın ofisinden yanımda Lisa’yla çıkarken, *Uterusun genişlemiş*, sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Lisa koluma girmiş, kafası karışmış ve başı dönen versiyonumu Barnes & Noble’a götürmüş, beni dergi standının yanındaki yeşil deri koltuğa oturtmuş ve iki dakika sonra elinde üç kitapla dönmüştü: *Bebek Beklemekten Beklentiler, Hamilelik Sırasında Bir Kızın Rehberi, Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!*

Sonra da benim favori kahvecime gitmiştik; Griffen’la da orada tanışmıştık. Bana kafeinsiz, büyük boy *cappuccino* ve tatlı olarak da *Linzer torte* almıştı (“Kafeine dikkat etmen lazım, çikolataya da,” demişti). Bol minderli bir koltuğa oturmuştuk, bana *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabını uzatmış, kendisi ise *Bebek Beklemekten Beklentiler’i* okumaya başlamıştı. Ben de yemiş, içmiş ve okumuştum. Orada sayfaları çevirerek iki saat geçirmiştik. Fetüs gelişiminin korkutucu resimlerine bakmıştım. Plasentayı öğrenmiştim. Sonogramlar, kol gelişimi... Süt içmek *zorundaydım* ama aspirinden, öksürük şurubundan, yumuşak peynirden ve içinde fazla cıva bulunan bütün balıklardan uzak durmak *zorundaydım*. Güvende kalmak için de kafeinden. Alkollü içeceklerden. Sosisli sandviçten, salamdan ve nitritli her şeyden.

Ah, bir de beynimin yanmasını bekleyebilirmişim.

“Hazır mısın?” diye sordu Griffen beni daldığım düşüncelerden çıkararak.

“Sanki...”

Böyle bir şey mümkün, demek üzereydim. Ancak Griffen’in hamileliğimden bahsetmediğini fark ettim. Yürümeye devam etmekten bahsediyordu.

84. Cadde’nin köşesinden dönüp 1. Bulvar’dan aşağıya yürüdük, tek kelime etmeden Lexington Caddesi’ni geçtik.

Yine Griffen’a neredeyse bir bebek arabası çarpıyordu.

Benim mahallemde çok fazla bebek arabası vardı. Onları daha önce fark etmemiştim, sadece arada yolumdan çekilmelerini dilerdim. Artık bütün bebek arabalarına bakmak, annelere de sorular sormak istiyordum.

Griffen evimin bulunduğu apartmanın önünde durdu. Apartmanın önünde son *durduğunda* daha ilk buluşmamızdı.

“Ne yapmak istediğini biliyor musun?” diye sordu.

Ne düşündüğünü merak ettim. *Kurtul ondan. Kurtulmak istediğini söyle!* diye dualar ettiğini düşündüm.

Bütün masraflarını karşılayacağını söylemek mi istiyordu?

“Doktorum mayısın on beşinde doğumun gerçekleşeceğini söyledi.”

Gerçekten hasta göründü. Gerçekten. Sanki sokağın ortasına kusacaktı.

“Yani bebek Boğa burcu olacak,” diye lafı uzattım. “Annem de Boğa’ydı ve Boğa burçlarının... inatçı oldukları kesinlikle doğru değil, yani...”

Sokağın ucuna doğru bakınca sesimi kestim. Artık ağlayacakmış gibi görünüyordu. “Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye sordu, sesi çaresizlik doluydu. “Bunu yapacağına inanmıyorum.” Elleriyle yüzünü kapattı, sonra ellerini ceplerine soktu ve binaya bitişik kumtaşı kapının en alt basamağına dramatik bir şekilde çöktü. “Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye sordu yine.

Başımı evet anlamında salladım.

Nefes aldı. Derin, hırıltılı bir nefes. “Demek bunu yapacaksın. Bunu gerçekten yapacaksın.”

Hamile olduğunu öğrendiğin andaki şaşkınlığını hatırla, diye kendime anımsattım. *O da şu an böyle hissediyor. Nazik ol.*

“Bu bebeği doğuracağım, Griffen,” dedim. Elimi omzuna koydum. İrkilince elimi çektim. “İnanılmaz bir şok olduğunu

biliyorum. Kendime ne diyeceğimi de biliyorum, sadece hamileyim ve bir bebeğim olacak.”

Derin bir nefes verdi ve başını dizleri arasına düşürdü. “Bunu sindirmek için biraz zaman ihtiyacım var. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Seni ararım,” diye ekledi ve ayağa kalkıp uzaklaştı. Hızla.

2. Bulvar’ın köşesinde durduğunu ve paket yaptırdığı poşetin içine derin nefesler alıp verdiğini hayal ettim.

Seni ararım. Seni ararım. Seni ararım.

Bir ay önce, “Ararım Dediğinde Aslında Neyi Kastediyor” konusunda bir makale yazma önerisi sunduğumda Astrid’in altın yıldız değerinde kalkık kaşını ve “yaz bakalım” sözlerini elde etmiştim. Sokaklarda teklifsiz bir şekilde seksisinden tipsizine, yirmili yaşlarının başındakilerden kırklarının sonundakilere yirmi beş erkeği durdurmuş, ağızlarına mikrofon tutmuş ve o yüzyıllık soruyu sormuştum.

Şahsi anketime göre bir erkeğin arayacağını söylediğinde bunu yapması yüzde elli oranından biraz daha azdı.

Ben de bu oranı içinde bulunduğum durum için umut verici görüyordum.

Ama yine de adamlara kafa yormaları için varsayımsal olaylar vermemiştim, mesela: “Birkaç aydır görüştüğünüz bir hatun size hamile olduğunu söylüyor, siz de sindirmek için zamana ihtiyacınız olduğunu ve arayacağınızı söylüyorsunuz. Arar mısınız?”

Elimde kayıt cihazı, sordum: "Gecenin sonunda flörtünüze arayacağınızı söylüyorsunuz. Arar mısınız?"

Mark, 30: "Eğer ondan hoşlandıysam evet. Hoşlanmadıysam, hayır."

Ben: "O zaman neden arayacağınızı söylüyorsunuz?"

Mark: "Bazen sadece kızıdan kaçmak için söylüyorum, bilirsin işte."

Ben: "*Kadından* demek istediniz."

Mark (gözlerini devirerek): "Randevumuz sırasında böyle bir şey söyleyen, seni aramazdım."

Ben: En iyisi.

Jim, 34: "Söylersin işte. Bir anlamı yoktur. Tıpkı birinin, 'N'aber?' demesi gibi. Sıradan bir sorudur. Gerçekten cevap beklemezsin."

Ben: "Peki kadın bir arama beklemiyor mu?"

Jim: Boş bakış.

John, 29: "Eğer arayacağımı söylersem, ararım. Arayan adamlar benim gibi iyi insanların adını lekeliyor."

George, 21: "*Seni* kesinlikle arardım. Yaşça büyük kadınlardan hoşlanıyorum. Görüştüğün biri var mı?"

Ben: Büyük bir gülümseme ve gururla, "Evet, var."

Paul, 37: "Ben tam olarak üç gün sonra ararım. Kadının onunla fazla ilgilendiğini düşünmesini istemezsin. Kadınlar üstünlüğü elinde tutan adamlardan hoşlanır."

Robert, 28: "Bunu söylediğimin farkında bile değilim." (Bir başka deyişle, Jim'le aynı şey.)

Griffen (evet, o Griffen), 32: "Arayacağım anlamına gelir."

Ben (gölümseyerek): “Peki *ne zaman* ararsın? Ertesi gün mü? Üç gün içinde mi? İki hafta mı? Sıkıldığında mı? Sevişmek istediğinde mi?”

Griffen (gölümser ve parmağıyla burnuma hafifçe vurur): “Seni ilk buluşmamızdan sonra ne zaman aradım?”

Ben: “Ertesi gün isteyken. Harika vakit geçirdiğini söyledin ve hafta sonu tekrar buluşmayı teklif ettin.”

O: “Sözümün eriyim, değil mi? Çok şanslısın.”

Ben (boynunu öperek): “Ah, evet. Evet, evet, evet.”

Sonra da sevişmiştik. Harikaydı.

Çikolatalı fondü ve çilekler eşliğindeki flörtöz hoş sohbetler, birkaç kadeh beyaz şarap ve sayısız cinsel imalar bir ay önceydi. O zaman da hamileydim.

Neredeyse ilişkimizin başından beri hamileydim.

Fakat sebebi fondü, şarap ya da cinsel imalar değildi.

Büyük boy buzlu mocha yüzünden hamileydim.

Ve tabii havalandırmam yine bozulduğu için.

Ve dolaysız olarak da kız kardeşim “Buna Cüret Edeyim Deme” Ally yüzünden.

İki ay önce, sıcak ve nemli bir ağustos sabahında, havanın sizi terden sıırıslıklam halde uyandırdığı türden bir sabahta, erken saatleri evimin bulunduğu caddenin köşesindeki küçük bir kahveci olan, klimalı DT*UT’de geçirmeye karar vermişim. Soğuk duş almış, kolsuz bir bluz, kot pantolon ve yolda şap şup sesleriyle beni bile rahatsız eden parmak arası terliklerimi giymiş, saçımı dağınık topuz yapmış, birkaç rakip kadın dergisiyle not defterimi de alıp çıkmışım. Ast-

rid için “Rekabetin Sonuçları ve Wow Kadınlarının Yapması Gerekenler” yazısının taslağını hazırlayacaktım çünkü bu ay rekabet raporu yazma sırası bendeydi. Evimin boğucu sıcaklığı ve dışarının sauna gibi bunaltıcılığından sonra kafenin serinliği fazla bile soğuk gelmiş, eve koşup üzerime ceketimi almıştım.

Elimde büyük boy *mochayla* içine fazladan bir paket daha tatlandırıcı atarken tatlı tezgâhının önünde dikilmiştim ve o sırada biri arkamdan çarpmıştı.

Uzun, çok uzun zamandır gördüğüm en hoş adamdı.

“Çok affedersiniz,” dedi bir avuç peçeteyi bana uzatırken; özür diler hali bütün yüzüne yayılmıştı. “Umarım ceketiniz mahvolmamıştır. Çok hoşmuş.”

Kocaman gülümsemiştim. Ceketimde leke mi vardı? Bir kafede mi dikiliyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Sanki rüyalar âlemine ışınlanmışım. İşte aramızdaki kimya bu kadar ani hissedilmişti. En azından benim için.

Kendime şöyle bir bakmıştım. Yeni açık pembe Banana Republic ceketim, Ally’nin birkaç hafta önce yemeğe üzerimde gittiğim eskimiş siyah ceketimden utandığı için aldığı ceket, espresso, süt, çikolata şurubu ve kremayla sıırıslıklamdı; göğüslerimden aşağıya kadar.

O da lekeye bakıyordu. Göğsüme.

“İşte,” dedi arka cebine uzanarak. Cüzdanından bir kartvizit çıkardı. “Kuru temizleme faturasını alınca beni ara. Ben karşılayacağım. O ceket hiç ucuz görünmüyor.”

“Hiç sorun değil,” dedim. “Aynısı sizin de başınıza gelebilirdi.”

Gülümsedi. İki bacağı da gevşemişti.

Gür, ipek gibi sarı saçlar. Gerçek sarışın. Bebek sarısı. Ancak kahverengi gözler. Soluk kahve. Uzun, çocuk gibi kir-pikler. Sol yanağında bir gamze. Uzun ve inceydi ama geniş omuzluydu, üzerinde GAP tarzı asker yeşili kargo pantolon, beyaz tişört ve spor ayakkabı vardı.

Dik dik baktığımı fark edince salyalarımın akmasını dilemiştim. “Siz de...”

“Tekrar özür dilerim,” diye lafa girmişti, “ama çok geç kaldım. Gitmem gerek.” Kartı tekrar uzatmıştı. “Faturayı alınca beni arayın, ben de parayı göndereyim. Bu konuda iyiyimdir.”

Ve ben tek kelime daha edemedim, elinde al-götür soğuk kahvesiyle kapıdan çıktı.

Kartına baktım. Griffen Maxwell. Fox News’ta yapımcı. Telefonumu alıp Lisa’yı uykusundan uyandırmıştı.

“Kuru temizlemeyi bekleme!” diye bağırmişti. “Onu bu gece ara! Harika birine benziyor!”

“Ama...”

“Aması filan yok,” diye ısrar etmişti Sabrina, fikrini almak için onu aradığımda. “Adamdan hoşlanıyorsan, ara. Sana kartını neden verdiğini zannediyorsun? Acelesi varmış, senin numaranı alamamış, o yüzden de kendi kartını vermiş.”

İlk kez Lisa ve Sabrina aynı fikirdeydi.

“Şu tatlı karşılaşmadan bahset,” demişti Lisa.

“Bunu Wow’un Nasıl Tanıştık köşesine yazabilirsin!” “Onu aramaya cüret etme!” diye tavsiye etmişti Ally, aynı gün babamızın nişan davetiyesini görüp görmediğimi sor-

mak için aradığında (evet, görmüştüm. Başımı onaylamayarak sallamış ve, *tabii canım*, diyerek odamın bir köşesine fırlatmıştım).

“Sar, eğer ilgisini çekseydi, kahveciden öyle koşarak çıkmazdı,” demişti Ally. “Sana ismini sorar ve numaranı isterdi. Bir erkek bir kadına karşı cinsel çekim hissediyorsa, kimse onu bu randevudan alıkoyamaz. Erkekler her zaman kartlarını dağıtır, özellikle de işlerinden gurur duyuyorlarsa. İlgisi olmayan bir adamı arama.”

OYUNBOZAN’I heceleyebilir misiniz?

“İstediyini yap,” demişti Ally, mutluluğuma çomak soktuğu konusunda şikâyet ettiğimde. “Ama güven bana... buluşmaya evet diyecek çünkü kolay yoldan seks olacak, ayrıca sen de senden daha hoşlanmamış bir adam için çıldırmaya başlayacaksın.”

İnsan buna ne yanıt verirdi ki? Basitçe kız kardeşinizin kulağını çekip azarlar mıydınız?

Ben, “Her neyse, Ally,” cevabını tercih ettim çünkü bu cevap onu her şeyden çok sinirlendiriyordu, sonra da söylediğinin tersini yaptım. Bu da benim alışkanlığım.

O gece telefonu beş kere elime alıp bıraktım. Sonunda elime aldım, zorla kulağıma götürdüm ve numarayı tuşladım. “Selam Griffen, ben Sarah. Bu sabah DT*UT’de karşılaştık...”

“Sarah mı?” diye tekrarladı.

Yüzümün ve lekeli göğüslerimin zihninde belirmesi için bir saniye bekledim.

Sessizlik.

Paniklemek ve muhtemelen Ally'yi dinlemeliydim diye düşünmek de bir başka alışkanlığımdı.

"Üzerime kahve dökmüştün," diye hatırlattım.

Bir an daha sessizlik. "Ah, doğru," dedi. "Elbette. Güzel ceketli kadın. Peki, sana borcum ne?"

Güzel ceketli *güzel kadın* değildim. Sadece güzel ceketliydim.

Kes sesini de konuş, Sarah!

"Şey, ceket hâlâ kuru temizlemede," dedim. "Ama lekeyi kesinlikle çıkaracaklar."

"Harika," dedi.

Sessizlik.

Lanet olsun.

"Yarına hazır olacak," dedim hızla, "ben de belki DT*UT'de buluşuruz, sen de bana bir kahve ısmarlarsın, böylece ödeşmiş oluruz diye düşündüm." Flört, flört. Safılık, safılık.

Sessizlik.

Lanet olsun.

"Ya da her neyse," dedim, hayal kırıklığı ve Ally'nin adaletsizce haklılığı mideme dolmuştu.

"Yarın meşgulüm," dedi. "Ama perşembe olur, hızlı bir bardak kahve için. Yedi civarı nasıl?"

Gülümseme. Kocaman gülümseme.

Hah! Ally yanılmıştı, yanılmıştı, yanılmıştı. Eğer ilgilenmeseydi, buluşmayı kabul etmezdi. Onu faturayı alınca aramamı söyledirdi. Evet, tamam, "hızlı bir bardak kahve" akşam yemeğine çıkmak sayılmazdı. Hatta kahve için buluşmak bile değildi ama bu da bir başlangıçtı.

Ben de perşembe gecesı hızlı bir kahve buluşması için bir saat giyinmekle uğraştım (seksi günlük giyim, benim standart işyeri günlük kılığımdan ya da spor giyinmekten çok daha zordu).

Beni tanımamıştı bile. Hiç hatırlamamıştı. Ancak sonra oturup işten konuşmaya başladık –ikimizin işi de eğlence merkezliydi– sonra da filmlerden konuştuk ve ikimizin de Woody Allen’ın büyük hayranı, Chris Rock’ın büyük hayranı, Yankees’in büyük hayranı ve Hint yemeğinin büyük hayranı olduğumuz ortaya çıktı. Yirmi dakika sonra da East Village’a doğru binlerce yılbaşı süsüyle aydınlatılmış, küçük ve kırmızı bir restoranda Hint yemeği yiyor, Tac Mahal birasını, tavuk *tikka*’yı ve somon *tandoori*’yi paylaşıyorduk. İki saat sonra şehrin yukarı yakasına doğru taksi arayarak yürürken de Verniero’s’tan geçmiştik, ben de mini keklerini övmüştüm.

Ertesi gün aramış, cumartesi akşamı buluşmayı teklif etmişti.

Mükemmel bir randevuydu. Tavuk *enchilada* yemiş, margarita içmiş, bir Jennifer Lopez filmi izlemiş ve eve dönüp bebek yapmıştık.

“*Seni ararım mı? demişti?*” dedi Sabrina, Starbucks’taki minik yuvarlak masamıza avcunun içiyle vurarak. “Hamile olduğun haberine bu cevabı verip... sonra da *çekip gitti mi?*”

Daha yitide koşarak uzaklaşmıştı.

Sabrina *pislik* diye mırıldanır ve Lisa onaylamaz gibi başını sallarken ben de pencereden dışarıya bakarak bebek

arabalarını saydım. İki dakika içinde, önümüzde kahveler, şimdiden sayfaları kırıışmış *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabım az önce yediğim ama şu an bir lokma bile alamayacağımı düşündüğüm *linzer tortemin* yanındayken, sekiz tane saymıştım. Bir dakika, erken davranıyordum. Dokuz olmuştu.

Dün, Griffen’la haberleri vermek üzere buluşmadan önce Lisa ve Sabrina’yla evimin köşesindeki Starbucks’ta görüşmeyi planlamıştık. Planımız benim Griffen’in tepkisinin bir gece üzerine yatmamdı; ister diz çöksün, ister koşarak restorandan kaçsın; böylece kimsenin fikrinden etkilenmeden kendi sonuçlarıma varabilecektim.

Vardığım sonuçlar şöyleydi: Griffen’in dün gece daha evine varmadan beni aramasını beklemiştim. Onu Central Park’ta, Boat House’a karşı oturmuş, kot ceketıyla titrerken, suyu izlerken ve derin derin düşünürken hayal etmiştim. Beni cepte telefonundan aramasını ve adamakıllı konuşmak için bir şeyler içmeye davet etmesini beklemiştim ama yapmadı. Bir saat sonra da aramadı. İki saat sonra da ya da üç. Sabahın dördünde telefonum yastığımın dibinde uyuyakalmışım.

Sonra aynı süreç sabah yeniden başladı. Telefona bakıp çalmasını bekleyip durdum. Çalmadı.

Sabrina *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabının sayfalarını çevirip “Göbek bağı kökü de ne?” gibi sorular sorarken ve Lisa da onu ablasının kedisinin, yeğeninin düşen göbek bağıyla oynayışı hakkındaki mide bulandırıcı hikâyeyle bilgilendirirken, Griffen’in ne yaptığını merak ettim.

Tavana bakıp *Neden Tanrım, neden* hep aynı şeyler? diye düşündüm.

Lisa elimi tuttu. "Sarah? Sen iyi misin?"

Başımı acınacak şekilde sallamış olmalıydım çünkü Sabrina koluma sarıldı ve Lisa da elime yavaşça dokundu.

"Arayacak," diye temin etti Lisa beni. Chai çayından bir yudum aldı. "Kesinlikle arayacak Sarah. Sadece sindirmek için zamana ihtiyacı var, dediği gibi. Senin düşünmek için dört günün vardı. Onun beş dakikası oldu. Arayacak."

Arayacak, diyerek kendimi telkin ettim. Griffen arayanlardandı.

"Peki ya aramazsa?" diye sordu Sabrina. "Ya da arayıp 'Kaldıramıyorum. Seninle ya da bebekle hiçbir alakam olmasını istemiyorum,' derse? Buna hazırlıklı mısın, Sarah?"

"Tanrı aşkına Sabrina, onu ölümüne korkutuyorsun," diye azarladı Lisa. "Griffen'in ne söyleyeceği ya da yapacağını yeterince düşünüyor zaten."

"Ama Griffen'in söyleyip yapacağı şeye göre Sarah da elinden neler geleceğini hesap edecek," diye karşı çıktı Sabrina. "Ben sadece senin hazırlıklı olmanı istiyorum Sarah. Eğer sadece sen olacaksan, birçok şeyle başa çıkacaksın, tatlım."

Sadece ben. O kadar uzun zamandır *sadece ben* vardım ki, kulağa korkutucu gelmiyordu. Ancak bu budalalıktı çünkü kendi başımın çaresine bakmak, kiradan üstüme düşen payı ödemek, faturaları bölüşmek, her hafta metro bileti alacak parayı ayırmak nörobilim sayılmazdı. Hamile olmakla, bebek sahibi olmakla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Bunun anlamı neydi ki?

"İşte anlamı şu," dedi Sabrina. "*Kocaman olmak* anlamına geliyor. Bir ev kadar kocaman. Kahve içmemek, alkol almamak, lanet bir virüs kapıldığında ilaç içmemek anlamına geliyor. Sürekli yorgun olmak, aklını kaçırmak, çıldırmak, gecenin bir yarısı beş kere uyanıp ağlayan bebeği beslemek anlamına geliyor. Kanlı göğüs uçları anlamına geliyor. *Ömür* anlamına geliyor. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Tanrı aşkına Sabrina!" diye bağırды Lisa. "Onu rahat bırak."

"Sadece neye bulaştığını bilmesini istiyorum," dedi Sabrina. "Mesele sadece minik, şirin bir bebek değil. Mesele gerçeklik."

Soluksuz kalacak gibi hissettim. Ayağa kalktım, lavaboya koştum ama içeri girmek için anahtara ihtiyacınız vardı. Tuvaletin kapısının önünde kışkırtıcı oturup hıçkırıklara boğuldum.

Lisa ve Sabrina saniyeler içinde yanımda bitti. "Sarah," dedi Sabrina yüzümü ellerinin arasına alarak. "Üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Şirretlik yapmak istememiştim. Sadece senin için korkuyorum."

Ben de.

Lisa ve Sabrina sakinleşmeme yardım ettikten sonra birden vücudumun içinde gerçekleşenler hakkında öğrenilecek ne varsa hepsini bilme dürtüsü hissettim. *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* ve *Bebek Beklemekten Beklentiler* kitaplarımı kaptdığım gibi Carl Shurz Park'taki oyun alanına gittim. Burada anneleri, dadıları, bebekleri ve çocukları izleyebildim, hepsi de bana aniden yeni bir tür gibi görünmeye başlamıştı.

İki saat sonra beklentilerle ilgili kitabı kapattım (dördüncü ayın sonuna kadar okumuştum) ve *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabında ayrıacı koyduğum yeri açtım. Bebeğin ilk yıldaki masraflarını anlatıyordu.

Bebek araba koltuğu: 70 dolar. *İyi*, diye düşündüm. Pahalı bir başlangıçtan kurtulmuştuk çünkü arabam olmadığı için araba koltuğuna ihtiyacım yoktu. Sonra parantezin içini okudum; bebek araba koltuğu olmadan hastaneden bile çıkamayacağınızı söylüyordu.

Bebek bezi: 48'lik paket 13 dolardı. *Bebeğin bezini günde altı-on kere değiştireceğinizi göz önünde bulundurun.* Günde altı ila on mu?

Biberon: 10 dolar. Temel bir ihtiyaçtı, ancak görünüşe bakılırsa ortalama yirmi beş çeşidi vardı.

Göğüs pompası: 180 dolar. Göğüs pompası mı? Göğüs pompası da neydi ve nasıl kullanılacaktı? Paragrafta klinik türü pompalardan, elektrikli pompalardan ve manuel pompalardan bahsediliyordu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Geç.

Beşik: 200-500 dolar. Ah, işte bunu anlıyordum. Bir beşik. *Bazı anne babalar küçük beşik ya da kızak biçimli beşikleri tercih ediyor çünkü küçük yataklarda bebek daha güvende hissediyor.* Yani ikisini de almam mı gerekiyordu? Ayrıca beşiği nereye koyacaktım?

Termometre (rektal), burun aspiratörü, bebek tırnak makası, gaz şurubu: 25 dolar. İyi. Termometrenin ne olduğunu biliyordum. Küçüklüğümden rektal termometreye dair

anılarım da vardı ama o zamandan beri termometrelerde hiçbir gelişme olmamış mıydı? Yani termometreyi bebeğin *ağızına* soksak olmuyor muydu? Burun aspiratörünün ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Kundak battaniye: 50 dolar. İsmine neden kundak dediklerinden emin değildim. Görünüşe bakılırsa bebeği sarmak ya da kundaklamak (yeni bir kelime daha) için kullanılan minik battanilerdi.

Küvet ve banyo gereçleri: 40 dolar. *İlk birkaç hafta için, bebeğin göbek bağı düşene kadar sadece süngerle temizlenecek.* Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Bebek arabası: 200-300 dolar. İşte anladığımı sandığım bir şey daha. Ancak sayfa 200'e bakılırsa, zillisinden düdüklüsüne sayısız marka ve model vardı. Şemsiyeli bebek arabası diye bir şey vardı ancak sanırım anlamı yanında bir şemsiye vermeleri değildi.

Bebek çamaşırları: 100-200 dolar. İçinde kundak battanilerinden tuluma (tulumun bir çizimi vardı, tişörtle mayo karışımı bir şeydi), pijamaya kadar her şey vardı.

Monitör: 20 dolar. Böylece bebeğin her sesi *ya da sessizliği* duyulacaktı. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Sallanan sandalye: 100 dolar. Kulağa hoş geliyordu.

Zıplama koltuğu: 30 dolar. *Titreşim özellikli bebek koltuklarından alın ve mızımız bebeği sakinleştirin.*

Bez değiştirme masası: 100 dolar, artı minder 20 dolar. Görünüşe bakılırsa su geçirmez bir minderle konsolun üst tarafını bez değiştirme masasına çevirebilirdiniz.

Besleme yastığı: 25 dolar. Göğsün etrafına sarılmış, ikiye kesilmiş bir can yeleğine benziyordu.

Ana kucağı: 89 dolar. İlk bebek taşıma aleti. *Bebeği göğsünüze bitişik tutarak takın, böylece bedavaya kollarınızda güvende hissedeceksiniz!*

Bez kutusu: 20 dolar. *Kirli bezi üstten kutuya atın, küçük kolu çevirin ve voila, koku yok!*

Yatak nevresimi: 100-300 dolar. Pahalı çarşaflar olduğu gayet açıktı.

Önlük: 20 dolar. *Sadece salya için bunlardan en az on iki tane alın.*

Emzik: 5-10 dolar. *Bütün bebekler emmeyi sever, diyorlardı yazar, ama bazıları emzik kullanırlarsa çocuklarının ikinci sınıfa kadar onu çıkarmayacağından endişe ediyor.* Görünüşe bakılırsa, çocuk yetiştirmek konusunda çok sayıda “tartışmalı” mevzu vardı. *Akrabaların, arkadaşların, hatta yabancıların bile bebek yetiştirme konusunda sayısız fikir sunacağını unutmayın.*

Kusmak üzere bir halde (sabah bulantısından değil de korkudan) hamilelik günlüğümü açtım –Sabrina’nın hediye-siydi– ve bazı üzücü gerçekleri yazdım.

Gelirim: Yıllık 31.500 dolar.

Aylık giderlerim:

Kira: 812 dolar.

Yakıt ve elektrik: 30 dolar (yazın 60 dolar).

Telefon: 30 dolar.

Kablolu yayın: 35 dolar.

Metro: 45 dolar.

Kahve ve öğle yemeği: 200 dolar.

Mutfak alışverişi: 50 dolar.

Çamaşır: 30 dolar.

Visa: 50 ila 60 dolar.

Öğrenim borcu: 115 dolar.

Genel Toplam: Korkutucu.

Bir de ev arkadaşım vardı. Kendi yerimi tutunca, kira ve giderler ikiye katlanacaktı.

Net Ederim: 0 dolar.

Yani seçeneklerim şunlardı:

A) Lotoyu kazan.

B) Banka soy.

C) Babandan yardım iste.

D) Başeditörlüğe terfi etmek; böylece maaşım 10.000 dolar artardı (çünkü başeditörler yönetimden sayılıyordu, halbuki arada bir gelen stajyerler dışında yönetecekleri kimse yoktu).

E) Griffen'in gizemli bir şekilde ortadan kaybolmamasını dile.

A seçeneği imkânsızdı çünkü loto biletlerini karşılayamazdım, hiçbir zaman da şanslı bir insan olmamıştım zaten. B'yi yapamazdım çünkü evin köşesindeki marketten sakız aşırıldığımı öğrenince annem onu iade ettirmiş, özür diletmiş ve dört cumartesi akşamı bana marketin yerlerini sildirterek suç dünyasından sonsuza dek uzak kalmamı garantilemişti. C'yi unut gitsin. Paraya para demeyen, tanınmış bir film yapımcısının kızı olduğum için her yıl doğum günümde yüklü

miktar nakitle ödüllendirildiğimi düşünebilirsiniz, ama ödül filan hiç olmadı. *“Doğum günleri ya da tatilleri hatırlayamıyorum, balım, bunu biliyorsun. Al sana bir ellilik. Kendine güzel bir şeyler al.”* Bu sözlerle de başıma okşar gibi bir fiske ve hadi kaybol bakışı eşlik ederdi.

Son on bir yıl boyunca, annemin ani ve umarsız beyin anevrizmasından ölümünden beri Ally bana her yıl doğum günümde annem yaşasaydı onun bana alacağını düşündüğü bir hediye verdi. Yanındaki kartta da *Bence annem seni bununla görmek isterdi*, yazardı ve her seferinde de çaresizce ihtiyacım olan, yağmurluk gibi bir şey hediye ederdi. Ally her ne kadar patronluk taslayan, zorlayıcı ve katlanılmaz biri olsa da sahip olduğum tek şeydi. İşte bu yüzden ondan yardım isteyemezdim. İstesem verirdi çünkü buna mecburdu, çünkü onun kardeşiydim. Ally’nin benim için neredeyse her şeyi yapacağına emindim.

D, terfi sorumun cevabıydı. *E* güvenemeyeceğim bir yazı tura gibiydi, o yüzden bana kalmıştı. Griffen’in bebeğin maddi sorumluluğundan kaçınacağını düşünemiyordum ama o da bir servet kazanmıyordu. Yani Griffen çarpılıp da evlilik teklifi bile etse, bir bebeği düzgün şekilde yetiştirmek için gerekli masrafları karşılamakta eksik kalırdık. *“Düzgün”* yetiştirmek, New York City bunun için en pahalı yerdı.

D tek seçeneğimdi. Henüz sabah bulantısı yaşamadığıma göre, belki de şansım dönerdi. Bariz hale gelene dek işyerinde kimsenin hamile olduğumu bilmesi gerekmiyordu. Terfi için canımı dişime takarak çalışırdım. Ve *Ama Hamile*

Olmaktan Anlamıyorum! kitabına bakılırsa, karnım görünür hale gelmeden önce dört ya da beş ayım vardı.

Bebek arabalı bir kadın oturduğum bankın yanından geçti, ben de kitabımı elimden bırakıp hamileliğin sonuçlarını görmek üzere onu izledim. Bebek uyku tulumunda uyuyordu. Tulum asker mavisiydi, ben de bebeğin erkek olduğunu tahmin ettim. Son derece huzurlu görünüyordu. Minik ciğerleri sökülene dek ağlamıyordu ya da gazdan şişmemişti, annesinin saçlarını da çekiştirmiyordu. Kadın benim oturduğum bankın bir ucuna yerleşti, bana gülümsedi ve arabanın tutma yerinde asılı bez çantasından bir kitap çıkardı. Bebekleri ya da maaş artırmanın yollarını anlatan bir kitap değildi. Bir romandı. Bir eliyle arabayı nazıkçe sallarken, diğer eliyle de sayfaları çeviriyordu.

Üzerime huzur çökmüştü; sıcak, şefkatli bir huzur... Böylece karnıma dokundum.

Derken oyun alanının diğer tarafından başka bir bebeğin çığlıkları duyuldu, o kadar yüksek sesliydi ki yandaki bebeği uyandırdı. Kadın kitabını kaldırıp bebeği kucağına aldı ve ona sarılıp pışpışladı. Bebek ağlamayı kesmiyordu.

“Aç mısın?” dedi kadın melodik bir şekilde. “Yorgun musun? Çok mu sıcak? Annene sorunu söyle bakalım.”

Bebek inledi. Kadın bir şişeden bir şey denedi. Bebek kıpkırmızı oldu. Bebeği geçirtti. Bebek daha yüksek sesle bağırdı. “Eğer sıcakladıysan Nicholas, eve gitmemiz gerekiyor. Dışarısı tulumunu çıkaramayacağımız kadar serin.”

Böylece Nicholas’ı arabaya yerleştirdi. Bebek arabasını

sürmeye başladığı an bebek ağlamayı kesti. “Sadece hareket etmek istedin, değil mi Nicky-wicky?” dedi anne melodik bir şekilde, bir yandan da bebeği öpüyordu.

Romanını bankta unutmuştu. Kitabı alıp peşinden koştum. Bana döndü ve sanki ona peçete ya da bir yaprak uzatıyormuşum gibi baktı. “Sanki yarım sayfa bile okumaya zamanım var da,” dedi, kahkaha attı ve bana teşekkür edip Nicky-wicky’yi parkın etrafında gezdirmeye devam etti.

Derin nefes. Derin nefes. Derin nefes.

Lisa’yı arayıp bebeğimin bir yıllık maaşımın üçte birini alıp götürceğimi söyledim.

“Hediye partileri bunun için var,” dedi Lisa. “Kız kardeşimin partisine iki araba koltuğu ve iki mini çocuk parkı gelmişti. Bir yıl boyunca bebek elbisesi almasına gerek kalmamıştı. Endişelenecek bir şey yok.”

Bir şekilde rahatlamış halde kitabıma geri döndüm ve yarım saat daha okudum. Sırf korkudan, göğüsten besleme kısmını geçtim, sonra bunun bedava olduğunu hatırlayıp okudum.

5

Ally

Sizi aldattığını bilirken kocanızın ceplerinde, çekmecele-
rinde bulduklarınız, önceden kör, aptal ya da inkârcı olduğu-
nuzu düşündürür. Andrew'un hayasızlığının kanıtları yatak
odamızda, ofisinde, hatta içinde kullanılmış kondom bulu-
nan banyodaki küçük çöp kutusunda, her yerdeydi.

Andrew'la sevişirken en son kondom kullanmamızın üze-
rinden altı yıl geçmişti.

Şerefsiz! Şerefsiz! Şerefsiz!

Ben bir aptaldım, aptal, aptal.

Nasıl olmuştu da kullanılmış bir kondomu fark etmemiş-
tim? Benim olmayan bir çift iç çamaşırını? Gömleğindeki
benim kullanmadığım renk ruj izlerini?

Kuru temizlemeden gelen çantada (pantolonlarının dör-
dünün cebinde) bulduklarım şöyleydi:

İçlerinde ismindeki *i* harfini gülücükle yazan Ginger diye
birinin de dahil olduğu altı kadının cep numarası.

Üç otel faturası, ikisi şehir merkezinde, biri Great Neck'te.

İki Victoria's Secret faturası (Andrew'dan yıllardır dantelli bir hediye almamıştım.)

Altı çiçekçi faturası; kırmızı güller.

Yatağımızın altında, toz birikintilerinin yanında geçen ayın *Wow Woman* dergisi ve bu ayın da *Vanity Fair* dergisi ile S beden siyah tanga duruyordu (benim bedenim M).

Çalışma masasında, yüzlerce dolarlık sayısız restoran ve bar faturası.

Gömlükleri benim hiç sürmediğim parfümler kokuyordu. "Sırf" üzerindeki kazakta fuşya ruj izi var diye benim aldığım Armani süveter.

Bir an Andrew'un olan her şeyi toplayıp (en azından taşıyabileceğim kadarını) değerli Jaguarına doldurmayı (yağmur sebebiyle garajda duruyordu) ve Angela Bassett'in "Bir Oh Desem" filminde yaptığı gibi benzin döküp yakmayı düşündüm.

Ancak sonra bürodaki birkaç yıl önceki bir davayı hatırladım –*Arnock'a karşı Arnock*– Bayan Arnock da Bay Arnock'un eşyalarına tam olarak bunu yapmıştı. Tazminat da kadının nafakasından kesilmişti. Belki de ben o kadar aptal bir kadın değildim.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet! Ben hepsinden daha aptaldım. *İnan bana, Kris, Andrew beni aldatmayı aklının ucuna bile getirse, bunu anlarım. Biz on bir yıldır evliyiz, ondan önce de iki yıl birlikteydik. Adamı tanıyorum.*

Başımı sağa sola sallayıp yatağa serildim. Kocam beni yıl-

lardır aptal yerine koyuyordu ve kimse bunu bana söylememişti.

“Kim söyleyecekti?” demişti Marnie bu sabah yüzleşmek için evine gittiğimde.

Ah, elbette gitmiştim.

Ancak hemen değil. Görünüşe bakılırsa on bir yıllık kocanızı gözlerinizin önünde, kendi evinizde, size anneler günü için evlili inizin ilk yılında hediye aldığı ve, “Bir gün çocuklarımızda burada sallanıp onlara kitaplar okuyacaksınız,” dediği hamakta sizi aldatırken yakaladı ınızda öfkeden başka bir duygu sizi ele geçiriyordu; acıya benzer bir şey.

Dün gece Andrew’u tokatlayıp Mary Jane’le koşarak evden çıktıktan sonra LaGuardia Havaalanı’na yakın bir otele Polly Smith ismiyle giriş yapmıştım, resepsiyondaki adama birkaç konserve yemek ve çirkin odama bir ampul takması için para vermiştim. Beş dakika sonra da resepsiyondan her şeyin yolunda olup olmadığını sormak üzere bir telefon almış ve telefonu adamın suratına kapatmadan önce de hiçbir bokun yolunda olmadığını, kocamın adi bir şerefsiz olduğunu söylemiştim.

Sonra da birini arama ihtiyacıyla telefonu elime alıp sonra hemen yerine bırakmış ve yatağın kenarından k ımının üzerine kayarak oturup a lamıŝtım.

Kimi arayacaktım ki?

Annem yoktu. Babam muhtemelen Andrew’un tarafını tutacaktı çünkü kendisi seri bir zamparaydı. Kız kardeşim Sarah’nın kendi sorunları vardı, ayrıca ona hayatımın parçalara ayrıldığını anlatamazdım.

Hiç kimseye hayatımın parçalandığını anlatamazdım. Özellikle de şehir kulübünden tanıdığım ve kocaları Andrew'la golf oynayan kız arkadaşlarıma. Kristina'ya da söyleyemezdim. İş arkadaşıydık, mantık çerçevesinde yakın sayılırdık ancak "sana söylemiştim"i kaldıracak ve o öğlen anlattığı aldatma kategorilerine girecek halim yoktu.

O yüzden de yatağın yanında, yerde oturdum, Mary Jane'i kucağıma aldım ve birkaç dakika boyunca boşluğa baktım. Derken gözyaşları dökülmeye başladı.

Bir saat kadar sonra kendimi toparlayıp yerden kalktım, yatağa uzanıp sonunda uyudum. Sabah altıya kadar uyanmadım, ardından iki demlik kahve sipariş ettim, birkaç saat boyunca pencereden inip kalkan uçakları seyrettim. Sonra eve gidip adi herifle yüzleşmeye karar verdim.

Ancak onun yerine evin girişini geçtim, sağa saptım ve defalarca özel pilates ve yoga dersleri için gittiğim Marnie'nin evinin önüne yanaştım. Düşünmemiş ya da sorular hazırlamamıştım. Sadece gitmiştim. Marnie'nin Andrew'dan daha net cevaplar vereceğine dair bir hisse sahiptim. En azından gerçek cevaplar.

Camı aralayıp Mary Jane'i en sevdiği kemik oyuncağıyla arabada bıraktım, Marnie'nin zilini çaldım, birkaç saniye sonra yan pencereden baktığını ve beni görünce içeri kaçtığını gördüm. Korkak tavuk. Hava çiselemeye başladı. Bir dakika geçti. Yine perdesinin araladığını gördüm. Bir dakika daha geçti. İki. Beş. Basamakta oturup beklemeye başladım, yağmur hızlandı. Perdesinin tekrar aralandığını gördüm.

Sonunda kapıyı açtı. Büyük beden göğüsleri üzerine her

zamanki minik spor sutyenini takmış ve minik poposuna da yoga taytı geçirmişti. Tanıdık gür sarı saçları tepesinde atkuyruğu toplanmıştı.

“Seni haklarım, Ally,” dedi, bir eli kapıda, diğeri kalçasında. “Yapabileceğimi biliyorsun. Eğer buraya beni dövmeyle geldiğiysen, hiç zahmet etme.”

Kadınların kocalarıyla yattığınızda, bu kadınlar iyi eğitilmiş, sıkı vücutlu pilates müşterileri de olursa, belli ki yedinci sınıf çocukları gibi dayak yemeyi bekliyordunuz.

Gözlerimi devirdim. “Sadece gerçekler için geldim,” dedim. “Kadınlar arasında, Marnie, bana doğruyu söyle. Kocamla ilişkin mi var? Bir kerelik miydi? Neydi?”

Kadınlar arasında, Marnie’nin favori lafıydı. Kadınlar arasında, Marnie, ama karnına liposakşın yaptırmalısın. Evet, yeterince düz ama sen o küçük çıkıntı için fazla formundasın. Kadınlar arasında Ally, ama bu kadar çok bej rengi giyinmemelisin. Evet, klasik ve zarıf olduğunu biliyorum ama rengini soluk gösteriyor.

Bana bir an baktı, tıpkı dün gece Andrew’un yaptığı gibi nabzımı yokluyordu, sonra oturmamı işaret etti.

Her seansın başında verdiği taze sıkılmış sebze sularıyla bu mavi beyaz koltuğa sayısız defa oturmuştum. Şimdi Andrew’un bu koltuğa kaç defa kucağında Marnie’yle oturduğunu merak ediyordum.

“Gerçekten doğruyu mu istiyorsun, Ally?” diye sordu. “Çünkü öyleyse, sana söyleyeceğim ama istediğinden emin ol. Çoğu insan istemez. Bunu kaldıramazlar. Cehalet mutluluktur.”

Birden ilim irfan kaynağı mı kesilmişti?

“Ben avukatım Marnie. Gerçeğin sonuçlarını algılayabiliyorum.”

“Peki,” dedi, omuz silkti ve tekrar koltuğu işaret etti.

Oturdum. Dinledim. Şarap teklifini reddettim çünkü a) Araba kullanıyordum, b) Kendimi kaybetmek ve gerçeklikle bağımlı koparmak istemiyordum, c) Kimdi o, *arkadaşım mı?*

Marnie’nin anlattıklarına bakılırsa, ben Cornell’den birincilikle mezun olmuş ve Stanford’da hukuk yüksek lisansı yapmış olamazdım. Yılda 230.000 dolar kazanmamın sebebi algılarımın böyle açık olmasıydı, ancak Andrew yıllardır HotBods Health Club’ın seksi vücutlu çalışanlarını elinden geçiriyordu ve benim dünyadan haberim yoktu.

Marnie’ye göre, Andrew genç kızları yatağa atmakta ya da arka odada oral seks yaptırmakta iyiydi çünkü yakışıklı ve seksi bir adamdı, evliydi, Victoria’s Secret’tan hediye çekleri ya da elmas işlemeli küpeler gibi teşviklerde bulunuyordu (aklınızda olsun, bu küpeler neredeyse bedavaya geliyordu çünkü erkek kardeşi elmas işindeydi) ve ketum bir adamdı.

“Neden insanlar evli adamlarla yatar ki?” diye sordum.

Tehlike ve heyecanla ilgili saçma bir şey söyledi. Ahhh, bir hamaktan köpek bokunun içine çırılçıplak düşmek, ne kadar da heyecanlı ve tehlikeli!

Ona dürüstlüğü için teşekkür ettim, sonra da onun bir fahişe olduğunu ekledim. Bu sözlerime omuz silkip, “Düşmanlığını kocana sakla. Ah, ayrıca işimi bozmaya çalışmayacağına eminim, çünkü kimsenin kocanın seni aldattığını bilmesini istemezsin,” dedi.

Ben mi şirrettim?

Kapıyı arkamdan çarparak kapattı, ben de omzumun üzerinden bir, “Siktir git,” savurdum (şimdi kim yedinci sınıfa gidiyor gibiydi?). Sonra da eve sürdüm, kocamla yüzleşmeye hazırdım.

Ancak vardığımda evde değildi. İlk aklıma gelen şey beni arıyor olduğuydu ama sonra muhtemelen bir garsonla “acı bana” taktiğiyle tuvalette hızlı bir seksin peşine düştüğünü fark ettim. On beş dakika boyunca salondaki koltukta başım dönerek oturdum ve on bir yıl yaşadığım bu evin bir anda nasıl da değiştiğini kavramaya çalıştım. Hamak meselesinden önce burası benim mabedim, sevgili yuvamdı. Bu sabah ise sanki bir yabancıнын eviydi.

Mary Jane’in havlaması beni katatonik halimden kurtardı. Sonra, *Marnie bizi ayırmaya çalışıyor*, saçmalığını yedirmeye çalışmadan önce Andrew’un ahlaksızlıklarının delillerini arama fikrini takıntı haline getirdim. Zihnimde Andrew’un sözde samimi sesini, iş ortaklarına ya da komşulara beyaz yalanlar söylerken sık kullandığı o ses tonunu duyabiliyordum. *O sadece kıskanç bir sürtük, Ally. O bana geldi, biraz sarhoş bir anımdı, ne yaptığımı bilmiyordum. Kocan yerine onun sözüne inanmayacaksın herhalde. Ally, seni seviyorum.*

Birkaç dakika içinde –gerçekten de en fazla on ya da on beş dakikada– otel, bar ve Victoria’s Secret faturalarını ceplerinde bulmuştum. Ruj lekeli süveteri bulmuştum. Alt kattaki banyonun çöpünün arkasındaki benim olmayan sutyeni

bulduktan sonra, çöpün içeriğini de kontrol etmeye mecburdum.

Andrew'un kıllarının altından kullanılmış kondomu çıkarıp kolumun tutabildiği uzaklıkta yukarıya taşıyıp yastığının üzerine, tanga'nın yanına bıraktım.

Her şeyini toparlayıp değerli küçük Jaguarında yakmaya niyetlendiğim sırada ilham geldi. Eğer bir arkadaşım aynı durumda olsaydı, ona hemen gerekli finansal belgeleri hazırlamasını söyledim, şerefsiz herif işler çirkinleşirse diye para kaçırmaya çalışabilirdi.

Çalışma masasında düğün fotoğrafımız duruyordu. Elime alıp baktım ama gülümseyen genç çifti tanıyamadım bile. O kadar genç miydim? O kadar umut mu doluydum? O kadar masum?

Bir zamanlar birbirimizi sevmiştik. Gerçekten sevmiştik.

Andrew'la o otuz bin dolarlık, plastik gibi tavuklu ve süslü müzikli bir düğünle evlenmemiştik. Sahilde, turkuaz okyanusa karşı, gördüğüm en beyaz kumlar üzerinde evlenmiştik. O gece, düğün gecemizde kumlar üstünde sevişmiştik ve ona âşık olmuştum. Mutluydum. Ailelerimizin aksine biz sonsuza kadar evli kalacaktık. Mutlu olacaktık.

Ne olmuştu böyle?

Fotoğrafı yüzüstü masaya bıraktım ve çekmeceyi açmaya çalıştım fakat kilitliydi. Makasla zorlayarak açıp fotoğrafı, "Adi şerefsiz!" diye ciğerlerim sökülene kadar bağırarak çekmecenin içine fırlattım.

Fotoğraf bir kutu Trojan kondomun üzerine düştü. "Kadınınızın memnuniyeti için."

Şerefsiz! Andrew’la tanışmadan yıllar önce hapa başlamıştım ve bir aile olabilmek için de kullanmayı bırakmıştım. Kondomları elime aldım —on altılık kutunun içinde üç tane kalmıştı— ve odanın köşesine fırlattım, sonra da çekmecedeki evraklara bakmaya başladım.

Birkaç bilindik evrağın altında beş yıl öncesinden bir vazektomi sigorta belgesi vardı.

Andrew eve geldiğinde eşyalarımı topluyordum.

“Ah, abartma Al,” dedi ceketini yatağa fırlatarak. Elleri belinde, eşyalarımı katlamamı ve yatağımızın üzerinde açık halde duran valize yerleştirmemi izledi.

Yatağımız. Hah! Artık onun yatağıydı.

Arkamı dönüp ona baktım. Artık bütün gerçeği, yalanları ve manipölasyonlarının boyutunu öğrendiğim için tabii ki başka biri gibi görünüyordu gözüme. Ancak farklı görünmüyordu. Her zamankinin aynısıydı, sadece on bir yıl önce evlendiğim yakışıklı adamdan biraz daha yaşlıydı.

“Al-ly.” Seksi ve sempatik söylemeye çalışmıştı. “Hadi, bebeğim. Hadi oturup konuşalım.”

Onu göz ardı edip toparlanmayı sürdürdüm.

“Ally, sence de fazla dramatik davranmıyor musun? Biraz ileri gitmedin mi? Hadi, konuşalım. *Yetişkinler* bunu yapmalı.”

“Sen bir yetişkin değilsin, Andrew. Sen bir *zamparasın*. Ve bu odadaki zampara kulak verilmeyi hak etmiyor.”

"Ah, demek kendi kendine sonuçlara varıyorsun," dedi. "Sana hukuk okurken bunu mu öğrettiler? Kendi sonuçlarına varmanı mı?"

"Andrew, sanırım beni yattığın beyinsiz kadınlarla karıştırıyorsun. Oyunlar oynayarak zamanımı harcama. İşe yaramayacak."

"Demek Marnie'nin söylediklerine inanacaksın," dedi ellerini savurarak. "Harika, gidip o sürtükle konuştun ve seni yalanlarla kandırdı çünkü bizi kısıkanıyor ve sen de kocan yerine onun sözüne inanıyorsun. Bana hepsini anlattı, seni terk edip onunla evlenmemi istediğini de söyledi. Bizi ayırmaya çalışıyor, Ally."

Gerçekten bu sözlerle cevap vermek için sebep var mıydı?

"Harika, Ally," dedi. "Demek benim değil, onun sözüne inanacaksın. Gerçekten harika hissettim."

"Ah, Andrew, çok haklısın! Seni zavallı! Çok üzgünüm!"

Gözleri parladı, o anda beni alay ettiğimi anlayamayacak kadar az tanıdığını fark ettim. "Bir dakika," dedi. "Sen benimle..."

"Evet, pislik, seninle alay ediyorum. Ve unuttuysan diye hatırlatayım, seni başka bir kadını becerirken yakalamak 'sonuçlara kendim varmama' epey yardımcı oldu."

"Ally, sen ne gördüğünü bilmiyorsun," dedi. "Gördüğünü sandığın şey ile aslında olanlar son derece farklı olabiliyor," diye ekledi.

"Sahiden. Demek hamakta başka bir kadınla sevişmiyordun?"

"Hayır," dedi.

Mükemmel. "Andrew, belki de sen benim hukuk okurken insanların sıktıkları dışları arasından, en masum ifadeleriyle, tek mimik yapmadan, gözünü bile kırpmadan yalan söylediklerini öğrendiğimi unutmuştundur. Yalancılar her yerdedir, evliliğini mahvetmeden beş dakika öncesine kadar güvenilen kocalar gibi."

"Ally, tatlım, bana *güvenebilirsin*. Evet. Dün gece gittiğinden beri deli gibi meraktayım." Yüzüne endişeli ifadesini takınıp yatağın yanına geldi. "Ceptelefonuna en az on mesaj bıraktım."

Andrew kaliteli siyah pantolon ve koyu gri gömleğini giyiyordu. Bu onun "akşam yemeği" kılığıydı. Demek ki eve, benim dün gece çıkışımdan sonra o da henüz gelmişti. Merak mı etmişti? Yoksa başka bir kadınla mı yatıyordu?

"Ally, hadi ama," dedi koluma dokunarak. İrkilerek geri çekildim. "Hadi oturup bu meseleyi konuşalım."

"Andrew, sadece çeneni kapat." Ona vazektomi talep formunu uzattım.

İnsanları kendi aldatmacalarının reddedilemez gerçeğiyle yüzleşirken izlemek enteresandır. Anlık şoku, yeni bir kandırmaca arayışı için hızla çalışan beyin takip eder.

Pencerenin kenarındaki ikili koltuğa oturdu. "Ally, bak..."

Katladığım iki ceketimi valize fırlattım. "Hayır, sen bak, seni yalancı orospu çocuğu!"

Konuşmalarımızdan sıkıldığı zamanlarda hep yaptığı gibi arkasına yaslandı. "Çocuk yapma konusuna kafayı takmış-

tın, Ally. Evlendiğimiz andan itibaren. O zaman hazır değildim, hâlâ da hazır sayılmam.”

“Ama denemeyi kabul ettin,” diye hatırlattım. “Korunmadan sayısız kez seviştik. Sen *benim* neye uğraştığımızı sandığımı düşünüyordun? Hamile kalmamaya mı?”

“Kabul ettim çünkü daha fazla katlanamadım, Ally. Ağzından çocuk yapmaktan başka laf çıkmıyordu. Sana zamanı değil dediğimde de dinlemedin. Asla dinlemedin, Ally. O yüzden ben de bunun gerçekleşmemesini temin ettim. Hazır olduğumda tersine çevirebilirim. Bebeğimiz olabilir Ally; *ikimiz de* hazır olunca.”

Kahkaha attım. “Bu boktan, rezil evliliği bir saniye daha sürdüreceğimi mi sanıyorsun? Bana beş yıldır hayatımdaki en önemli şey konusunda yalan söylüyorsun.”

“Aynen işte, Ally. Bebek sahibi olmak senin için dünyadaki en önemli şey. Ben değilim.”

Ona bir uzun an boyunca baktım. “Bu doğru değil. Değildi yani. Ancak artık önemi yok, Andrew. *Bizim* artık önemi-miz yok.”

“Ally, melodrama bağlama. Bunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Eh, ben *senden* nefret ediyorum, Andrew.”

“Ally, ciddi olmadığını biliyorum.”

“Ah, öyleyim.”

Öyleydim. Andrew Sharp hakkında hissettiğimi çok iyi biliyordum.

Son birkaç yıldır Andrew’la Great Neck’te Bebek Yapmaya Çalışan Çift olarak tanınmıştık. “*Bebek yapmaya çalıştığınızı duydum,*” diyordu tanıdıklar sohbette başlarken, ben de utanç ve kalbinin ateşli arzusunun ölümcül birleşimiyle cinsel birleşme oranları ve bazal sıcaklık hakkında monoloğa başlıyordum. “*Peki bu aileyi ne zaman kurmayı planlıyorsunuz?*” diye soruyordu yabancılar, yemek partilerinde, kulüpte ya da iş yemeklerinde.

Sizin gibi kaba insanlar dünya üzerinden silinir silinmez, diye bağırarak istiyordum cevap olarak. Ya çocuğum olmu-yorsa? Ha? Böyle bir soru bana kendimi nasıl hissettirirdi?

Nasıl hissedeceğimizi çok iyi biliyordum. Tam olarak altı yaşındayken babamın bana gideceğini açıkladığı zamandaki gibi, hem de annem yeni doğmuş kız kardeşimi hastaneden eve henüz getirmişken. Tıpkı küçük kız kardeşim on sekiz yıl sonra bana annemizin evde suluboya tablo yaparken beyin anevrizmasından ani ölümünü haber verdiği zamanki gibi. Sanki içimde bir delik vardı, o kadar derindeydi ki hissedemiyordum, dokunamıyordum, kesinlikle çikolata, alkol, uyku hapları, spor ya da şirretlikle içini dolduramıyordum.

Artık bu listeye Andrew’u başka bir kadınla arka bahçe-deki hamakta sevişirken görmemi ve vazektomi belgesini gördüğüm anı da bu listeye ekleyebilirdim.

Andrew ayağa kalkıp yanıma geldi ama yüz ifadem onu durdurdu. “Ally, tamam, duracağım. Söz veriyorum. Burada, önünde durup sana bir daha başka bir kadına *bakmayacağıma* bile

söz veriyorum. Bu seni ne kadar sevdiğimi göstermiyor mu?”

“Andrew, istediğin kadına bakmakta özgürsün,” dedim kozmetiklerimi çantanın üstüne fırlatıp valizi kapatırken. “Her şey toplandı. Hoşça kal, Andrew. İyi hayatlar dilerim.”

Hızla gelip elimdeki valizi tuttu. “Ally, küçük kaçamaklar yapmayan bir tane bile arkadaşım yok. Hiçbir anlamı olmuyor. İçine duygular dahil değil. Sadece seks, porno izlemek gibi. On bir yıllık evliliği –on üç yıllık birlikteliği– bir hiç yüzünden çöpe mi atacaksın?”

Bu adamın kesinlikle bir sorunu vardı.

“Andrew, evliliğimizi çöpe atan sensin.”

Valizi elinden kurtardım ve alt kata yöneldim.

“Ally. Ally, hadi ama. Vazektomiye geri çevirebilirim. Önümüzdeki yıl, aile kurmaya hazır olunca...”

“Kes artık sesini!” diye bağırıp kapıya koştum.

Merdivenlerin tepesinde elleri belinde durdu. “Ally, eğer şimdi gidersen, bana işleri düzeltmeye istekli olmadığını söylemiş olursun. Çekip giden sensin, ben değil. Sorunlarımıza rağmen seni seviyorum. Benim yeminim *bir ömürlüktü*. Belki de sen ‘iyi günde kötü günde’ kısmını unutmuşsundur.”

Ah, demek mesele benim inkârcılığım, aptallığım ya da körlüğüm değildi. Andrew manipölasyon konusunda çok başarılıydı, o kadar. Altın yıldız. A artı. Sınıf birincisi.

Ben bir enayıydim, evet buydum.

Andrew’la nişanlandığımızda babam bana kocamın soyadını alıp almayacağımı, yoksa Solomon’u mu kullanacağımı

sormuştu. Andrew’la tireyle ayırarak kullanma kararı aldığı-mızı söyleyince Sarah, “Senin yerinde olsam bunu yapmaz-dım. Ally Solomon-Sharp olacaksın, yani baş harflerin A.S.S* diye yazılacak,” demişti.

Bu kısaltmayı kesinlikle hak etmiştim.

* İngilizcede “ass” sözcüğü “kırç” anlamına gelir ve küfür olarak kullanılır.

6

Zoe

New York uçağım üç saatten kısa bir süre içinde kalkıyordu ve müşterimin flörtü geç kalmıştı.

Hadi. Hadi. Hadi. Gel artık!

Sapa bir yerdeki restoran-barın uzun, mika barının köşesinde, not defterim açık, kalemimi *Sözleşme Hukuku* kitabının üzerine vurarak oturuyordum. Asıl ihtiyacım olan, *Delirdiği Zoman Annenizi Manhattan'do Arayacağınız Yerler* kitabıydı.

Dün öğleden sonra bıraktığı, *Babanı ve çocuk gelinini mahvetmek için New York'a gidiyorum*, mesajını aldığımdan beri ceptelefonunu beş kere aramıştım. Görünüşe bakılırsa telefon ya kapalıydı ya da ülkenin o yakasında çekmiyordu. Evde olmayacağımı bildiği bir saatte de ev telefonuma yeni bir mesaj bırakmış, bu sabah LaGuardia'ya güvenli bir şekilde indiğini, uçakta muhteşem bir vejetaryen yemek yediğini

ve Çingene bir şoföre onu Manhattan'daki otuz dolarlık yere yetmiş dolara götürmeye çalışması sonucu çektiği nutku anlattığı bir mesaj bırakmıştı. Nerede kaldığını, ne kadar kalacağını ya da babamın hayatını nasıl mahvetmeyi düşündüğünü söylememişti. Sadece iyi olduğunu, şehrin cumartesi günü kargaşasını, endişelenmem gerekmediğini ve birkaç gün içinde arayacağını söylemiş ve hoşça kal deyip kapatmıştı.

Annemin Giselle'i takip ettiğini ve bir gece işten eve gelirken onu hızla akan trafiğin içine doğru anda ittirdiğini hayal ettim.

Hayır. Annem deliydi ama *iyi* deliydi. Psikopat deli değildi.

Bu sabah babamı arayıp bu gece uçağa bineceğimi, gece uçuşuyla da pazar sabahın köründe orada olacağımı ve sebebini söyledim.

"Tatlım, anneni merak etme," dedi babam. "Ben hiç endişelenmiyorum."

Dilimi ısırardım, dört yıllık ilişki Divalığı kariyerimde bunu yapmayı öğrenmiştim. Babam, annem için hiç endişelenmemişti. Doğasında endişelenmek yoktu.

"Bu, Los Angeles tarzı değil," derdi hep. *"Bu New York tarzı, o yüzden günüşiği topraklarına taşındım."*

Belki de yine New Yorklu olduğu için endişelenmeye başladılar. Belki bugün, yarın ya da ertesi gün duş aldığı sırada annem elinde çim budama makasıyla duş perdesini araladığı ve takım taklavatını hedef aldığı an endişelenmeye başladılar.

Anne neredesin? New York'ta hiç akrabası yoktu. Orada öğrenci olarak o kadar kısa süre ve eskiden yaşamıştı ki (ba-

bamla tanıştığı zaman) o zamanlardan kalma irtibatı olan kimse de yoktu. New York'ta sayısız otel vardı. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Saatime baktım. Yedi on beş. Müşterimin flörtü yedide gelmeliydi, ben de sekizde havaalanı yoluna çıkmak istiyordum.

Hadi Flört Oğlan, gel artık!

Müşterim Tammy dudaklarını kemiriyor, bardan birkaç metre ötedeki masasında saatini kontrol ediyordu.

Yirmi bir yaşındaki Tammy flörtlerini sıkıldığını düşünüyordu; ki onu ilk gördüğünüzde buna inanmak imkânsızdı. Alımlı, sarışın, kocaman mavi gözleri olan, V yaka kaşmir kazağıyla kapattığı heybetli göğüsleri ve dizlerine kadar gelen siyah deri çizmeleriyle uzun bacaklı, bütünüyle seksi bir kadındı. Ancak Amber'ın aksine onun sorunu fazla flörtöz davranmak ya da cinsellikle ilgili konuşmak değildi.

"Çıktığım son adam çok konuşmayı bırakmamı söyledi," diye açıklamıştı Tammy birkaç gün önce kahve için buluştuğumuzda. "Bir keresinde, film sırasında, sanırım 'Harry Potter'ın üçüncü filmiydi. Ah, bir dakika. Belki de 'Yüzüklerin Efendisi'ydi. Kitapları okudun mu? Harika değiller mi? Aman Tanrım, onlara bayılıyorum. Biliyorum, bana bakınca, sadece *Cosmopolitan* okuduğumu düşünüyorsun ama okumayı çok seviyorum. Amazon benim sayemde batmıyor. Anem internet alışverişi konusunda pek rahat değil, internete kart numarasını çalmak için bekleyen hırsızlar olduğunu düşünüyor. Halbuki ben şimdiden Noel hediyelerini internetten sipariş vermeye başladım bile. O kadar rahat ki..."

“Tammy,” diye sözünü kesmiştim. “Sanırım sana yardımcı olabilirim.”

“Vay be! Harika! Ah, hey! Ah, kafiye oldu!” diye bağırmıştı bir süre. “Sana şiir yazdığımdan bahsetmiş miydim? Elbette çıktığım o pislik bana Wordsmith sayılmayacağını söylemişti. Bir dakika... bu doğru değil. *Wordsworth*. Evet, *Wordsworth*. Sen şiir sever misin, Zoe? Bu akşam buluşacağım adam annesine ‘öylesine’ şiir kitabı alırken tanıştık. Çok tatlı değil mi? Romantikler hakkında bir kitaptı. Hayır, bir dakika, Viktoryenler...”

Şiir severdim. Özellikle de Viktoryenleri. Ancak Tammy’yle bir konu hakkında konuşmak gerçekten acı vericiydi. Çekici ve seksi olduğu halde, ilk buluşmaya çıkabilmesine bile şaşırmıştım.

Tammy için oyun planım –ki konuşmasını engellemek için detaylı anlatmıştım– flörtünün yüz ifadesini ve vücut dilini dikkatle izlemek, sıkıldığını belirten ipuçlarını fark etmektir. Etrafa bakınmaya başlarsa, saatine bakarsa, Tammy’ye sinyal verecektim, kadınlar tuvaletinde buluşacaktık ve ona adamı neden kaybettiğini ve durumu nasıl lehine çevireceğini hızlıca anlatacaktım. Tammy’nin ikinci buluşmaya çıkmak için tek yapması gerekenin ilk randevuda az konuşması, adamın bir şeyler anlatmasına izin vermesi olduğunu hissediyordum. İlişki Divalığı yıllarımda Tammy gibi son derece seksi kadınlarla görüşen erkeklerin randevu sırasında kendilerinin konuşmak istediğini, oradan da sevişme seansına yol yaptıklarını fark etmiştim. Adamın konuşmasına izin verirse, onu kazanırdı.

Eh, benim işim ikinci buluşmayı ayarlamaktır. Evliliği değil.

Bu gece buluşacağı adam –ki şimdiden yirmi beş dakika geç kalmıştı– Tammy’de öyle bir etki bırakmıştı ki “ona tasmayı takmak” istiyordu, bu lafı da üçüncü “Yüzüklerin Efendisi” filmi sırasında eski sevgilisi söylemişti. (Bu sonuca varabilmişti.)

Bay Şiir yirmi beş dakikayı da geçmek üzereydi. Tammy bana bakıp dudağını ısırды, ağlayacak gibi görünüyordu. Cumartesi akşamları gerçekleşen ilk buluşmalar fazladan baskı ve beklenti yaratırdı, ayrıca hafta sonu ekilmek de salı günü ekilmekten daha beterdі çünkü hafta içi akşam eve gidip bir bölüm “Will & Grace” izleyip ertesi gün iş için erken kalkılacağı gerçeğiyle rahatlayabilirdiniz.

Bir taksiye atlayıp havaalanına gitmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu ama Tammy’ye, “Ona beş dakika daha ver” diye işaret ettim, o da başını evet anlamında sallayıp yerine oturdu. Saat yarım saat geç kalmaya doğru ilerlediği sırada Tammy’nin altdudağı titredi ve ayağa kalktı.

Pislik! Madem gelmeyecekti onu niye davet etmişti? Bazen erkekleri hiç anlamıyordum. Onları genel olarak anladığımı da iddia etmiyordum ama söz konusu randevular olunca erkeklerin (ve tabii kadınların da) önce düşünüp sonra teklif etmelerini diliyordum. Defterimi kapattım, *Sözleşme Hukuku* kitabımı aldım, sonra da barmene hesabı kapatmasını söyledim.

“Aman Tanrım! Sonunda geldin!” dediğini duydum Tammy’nin. “Gitmek üzereydim ama sonra bir filmdeki sahneyi hatırladım, adamın...”

Tammy'ye benimle tuvalette acil bir çeneni kapa seansı için buluşmasını işaret edecektim ki flörtünün kim olduğuna baktım, dilim tutuldu.

Flörtü, Bay Şiir, Bay Uzun, Esmer ve Seksi, Bay Mükemmel İlk İzlenim, Bay Otuz Dakika Geç Gelen... Charlie'ydi.

Benim Charlie'm.

Bir yıllık sevgilim.

Bir randevu için giyinmişti. Siyah pantolon. Koyu gri gömlek. Son derece Banana Republic bir görüntüsü vardı.

"Bu kadar geciktiğim için özür dilerim," dedi Tammy'ye. "Ben..."

"Charlie?" deyiverdim.

Beni barda gördüğü an rengi soldu. "Sen burada ne..." Tammy'ye bakıp kendi dudağını ısırdı. "Ah lanet olsun, seni o mu..."

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Tammy. "Aman Tanrım, dünya ne *küçük*. Bir keresinde bir randevudaydım ve yanıma bilin bakalım kim oturdu? Lise İngilizce öğretmenin; hem de âşık olduğum. Ben de flörtüme bu bilgiyi verdim ama hiç hoşuna gitmedi. Sorun yandaki adam değildi. Sorun öğretmenlerine âşık herkeşti. Yani..."

"Tammy, şu an konuşmayı kessen iyi olur," dedim. "Yüz ifademi görüyor musun? Peki, *flörtünün* ifadesini? Burada *konuşmayı* kesmen gerek."

Belli ki kafası karışmıştı, önce bana sonra Charlie'ye baktı ve sustu.

"Zo... ben..." diye söze başladı Charlie, sonra sustu. Kafa-

sını geriye doğru attı ve derin bir nefes verdi. "Buna inanamıyorum."

O mu buna inanamıyordu?

Kamera şakası mıydı bu? Yeni tür bir televizyon programı filan mıydı? İlişki gurusunu kandır!

Charlie lafını esirgemezdi. Numara çekmek onun tarzı değildi.

"*Selam,*" dedi Tammy, "İçinizden biri bana neler olduğunu söylemek istemez mi?"

"Sana neler olduğunu söyleyeyim, Tammy," dedim Charlie'ye bakarak. "Burada gördüğün erkek arkadaşım beni aldatıyor."

Tammy'nin gözleri kocaman açıldı ve elini ağzına siper etti. "Aman Tanrım! İlişki Divası'nı mı aldatıyorsun? Benimle?"

Tam gazetelere göre bir haber olurdu.

"Zoe, konuşabilir miyiz... yalnız?" diye sordu Charlie.

"Sence *bana* da bir açıklama borçlu değil misin, Charlie?" diye sordu Tammy, ellerini göğsünde kavuşturarak. "*Bana* çıkma teklif ettin. *Randevuda* olman gerekiyordu. Bence *bana da* açıklama borçlusun."

Tammy aniden akli melekelerine kavuşmuştu.

"Bak, Tammy, çok üzgünüm. Ancak şu an Zoe'yle konuşmalıyım."

"Adi herif!" diye lafı yapıştırdı Tammy. "Umarım senin o zavallı kışına tekmeyi atar." Çantasını alıp hızla çekip gitti.

Yine, son derece mantıklıydı.

"Zoe, beni dinle, tamam mı?" dedi Charlie. "Lütfen."

Bunun hiç anlamı yoktu. Charlie'yi tanırdım. En azından

öyle sanıyordum. Size yalan söyleyebilecek, sizi aldatabilecek adamlar vardı. Charlie onlardan biri değildi.

Evet ama bu yüzden burada Zoe, başka bir kadınla buluşmak için.

“Zoe, sana sekiz aydır evlenme teklif ediyorum ama beni başından atıyorsun ve iki hafta önce...” Başını sağa sola sallayıp bara oturdu.

Yanına oturdum. “Charlie, benimle evlenmeyi bu kadar çok istiyorsan, neden başka bir kadınla randevulaştın?”

Elimi tuttu ama hemen çekti. “Ona teklif ettim çünkü hiç tipim değildi. Onunla tanıştığımda on dakika boyunca astrolojiden bahsetti. Ona teklif ettim çünkü bu güvenliydi.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Zoe, eğer bana bağlanmayacaksan, başka kadınlarla görüşeceğim. Nokta. Eskiden senin bağlılık fobin olduğunu ve bunu aşabileceğimi düşünüyordum ama artık sorunun sende olmadığını düşündüm... sorun bende. Belki de ben senin için doğru adam değilimdir.”

Değil miydi? *Seni seviyorum. Seni sevmiyorum. Seni seviyorum. Seni sevmiyorum.*

“Beni seviyor musun, Zoe?” diye sordu.

Bilmiyorum! Bilmiyorum!

Benim sorunum neydi?

“Charlie, sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece hazır değilim. Daha yirmi altı yaşındayım. Belki sadece budur.”

“Hayır, Zoe. Belki ben sana uygun değilimdir. Ayrıca soruma cevap vermedin.”

“Sorun sende değil,” dedim ona. “Sorun kararsızlık.”

“Eh, sevdiğim kadının bana karşı kararsız olmasını istemiyorum. Beni, benim onu istediğim kadar istemesini istiyorum. Bak, Zoe, bana gerçekten yetti. Ya evet ya hayır.”

“Şey, sana şu an cevap veremem. İki saat içinde New York uçağına binmeliyim. Havaalanına gitmem gerek.”

Başını sağa sola salladı. “Bir dakika. New York’a mı gidiyorsun? Bu gece mi? Bana söyleme zahmetine bile girmedin mi?”

Lanet olsun.

“Charlie, çok hızlı gelişti ve bugün seni arayacak vaktim olmadı...”

“Boş versene Zoe. Bana yetti. Dün gece görüşemedik çünkü sen çalışıyordun. Bu akşam görüşemedik çünkü yine çalışıyordun. Şimdi de New York’a kim bilir ne kadarlığına gidiyorsun ve bana bahsetmek aklına bile gelmemiş. Her neyse. Bıktım. Bir günde yanıma kaç kadının geldiğinden haberin var mı? İşte, spor salonda ve arkadaşlarımla takılırken...”

“Aferin sana, Charlie,” dedim.

“Evet, aferin bana, artık bekâr bir adam olduğuma göre, kaybettığım zamanı telafi edebilirim. Boşa harcanmış zamanı.”

“Hemen başlayabilirsin,” dedim. “Burası bekâr kadınlarla dolu bir bar.”

“Belki de başlarım,” dedi.

“İyi,” dedim.

“Burada beni kötü adam gibi gösterme, Zoe. Bu konuşma bambaşka bir yere gidebilirdi ama bunu sen istedin.”

“Burada başka bir kadınla randevuya gelen sensin, Charlie.”

Ancak haklıydı ve bunu biliyordum.

“Her neyse, Zoe.”

Arkasını döndü ve çekip gitti.

Sekiz milyonluk şehirde nasıl oluyordu da LaGuardia Havaalanı’na indiğim parlak ve erken bu pazar sabahında karşılaştığım ilk kişi bana ortaokul ve lisede en az yüz kere çıkma teklif eden Danny Marx oluyordu?

Asla evet dememiştim.

“Belki standartlarım bu yüzden yüksektir,” dedi Danny, turnikeden geçtiğim anda valizimi elimden kaparak. “Kimse sana yetişemiyor. Yeni kız arkadaşım bile. Ve kendisi muh-te-şem.”

“Egomun şişirilmesine ihtiyaç duyduğumu nereden anladın?” diye sordum, esnememi bastırmaya çalışarak. Los Angeles’tan New York’a gece uçuşu zaten ölümcüldü, bir de üzerine birkaç saatlik ağlamalar eklenmişti.

Altı saat sonra bile neden ağladığıma emin değildim: Charlie’yle ayrıldığımız için mi, yoksa gerçekten bir sorunum olduğunu merak etmeye başladığımdan mı? İyi bir adama sahiptim. Harika bir adama. Neden gitmesine izin vermiştim?

Çünkü bir sorunum vardı, o yüzden.

“Tanrım, ne var bunun içinde?” diye alayla karışık şikâyet etti Danny, çıkışa doğru valizimi sürüklüyordu. “İlişki Divası Referans Kitapçıları mı?” Kahkaha attı. “Ve saçmalama. Kimi kandırıyorsun? Zoe Solomon’un egosunun şişirilmeye mi ihtiyacı var? İmkânsız.”

Danny Marx'a hiçbir zaman evet demememin sebebi buydu. Sekizinci sınıfta beni abide ilan etmişti ve ben de vitrinden inmek istememiştim.

Yani onun yanında asla kendim gibi davranamıyordum. Asıl evet dememe sebebim de buydu.

"Kanlı canlı ilişki divası karşımda," dedi Danny, kaşlarını Groucho Marx gibi oynattı. "Geçen yıl *L.A. Magazine*'de hakkında çıkan makaleyi okudum. Seni aramak istedim ama erkek arkadaşın olduğunu da okudum. Ne kadar zayıfım, bak-sana... eğer sana çıkma teklif edersem ağzımı burnumu kıracağımı düşündüm."

Sekiz saat öncesine kadar bu gerçek olabilirdi.

Ama Danny o kadar da zayıf değildi. Yapılıydı. Uzunlu da. Sevimli sayılırdı, yavru köpekler gibi kahverengi gözleri ve açık kahve saçları vardı ama benim için hep "On Altıncı Doğum Günüm" filmindeki Anthony Michael Hail gibi olmuştu. Sevimli, sersem, toy ama yine de tahammül edilebilecek kadar zeki.

"Eh, Danny, dayak yeme konusunda endişelenmene gerek yok. Erkek arkadaşım tarihe karıştı."

Bunu söylerken nasıl hissedeceğimi test etmek için yüksek sesle söylemiştim. Komikti, kulağa komik geliyordu. Bir yıl işlerin bir anda değişmesi için fazla uzun bir süreydi.

"Bir an evlisin, hayatın harika ya da iyi ve stabil," demişti annem birkaç ay önce. "Sonra bir bakmışsın, kocan sizin ilk çocuğunuz olduğunda bebek beziyle dolaşan bir kadını koluna takmış, geziyor. Bazı insanlar, hayat böyle diyor. An-

cak ben başlarım böyle işe, diyorum! Hayat senin onunla ne yaptığındır.”

Annem belli bir noktaya kadar her zaman mantıklı konuşurdu. Ancak sonra neden bahsettiği anlaşılmazdı. Hayatın olduğu başka bir şey yok muydu? Ne?

“Şöyle anlatayım, Zoe,” demişti. “Birisi hayatının ortasına bir bomba bırakıyor, sen ne yapacaksın? Enkazda mı yaşayacaksın? Yoksa ayağa kalkıp savaşılabileceğin?”

“Ya uğruna savaşılacak bir şey yoksa?” diye sormuştum. “Ya basitçe yenildiyse?”

“İntikam arayışının bütün meselesi budur zaten, tatlım.”

Annemin de şu ana kadar yaptığı buydu. Bunu biliyordum. Yapacak hiçbir şey, savaşacak hiç kimse yoktu çünkü babam eski karısıyla sohbet etmekle ya da ciddi bir şey konuşmakla daha az ilgilenemezdi. Bu da anneme tek seçenek bırakmıştı; geri ödetme. *Ne tür* bir geri ödetme olduğunu bilmiyordum. Gece yarısını yapılan telefon şakaları mı? Giselle’i arayıp işbirliği yapmak mı?

Daniel valizimi bırakıp alaycı bir şokla dondu kaldı. “Zoe Solomon bekâr mı? Ancak ben artık doluyum çünkü olmasaydım, peşimden koşacağını biliyorum.”

Kahkaha attım. Danny Marx sekiz saat içinde beni güldürebilmişti.

“Ayrıca artık *Daniel*,” dedi. “Lisede taktığım şapkadaki püskülü çıkardığımdan beri öyle.”

“Ah, evet,” dedim başarabildiğim en iyi kraliçe İngilizceyiyle. “Daniel o zaman.”

“Daniel mimar oldu,” dedi. “Buna ne dersin? Sınıf palyaço-su Danny Marx epey iyi gidiyor. Çalıştığım firma birkaç ay önce New York City ofisini açtı, ben de gönüllü oldum ve *voilà*.”

“Son derece etkileyici,” diye kabul ettim. “Eskiden de sürekli binalar çizdiğini hatırlıyorum. Uzun, New York binaları.”

Gözleri parladı. “Zoe Solomon benimle ilgili bir şey mi hatırlıyor? İnanılmaz. Herhalde şimdi de bana lisedeyken gizli bir aşk beslediğini söyleyeceksin.”

“Hiç şansın yok,” dedim sırtarak. “Çizimleri hatırlıyorum çünkü hep bir gün New York’a taşınmayı hayal ederdim ve sen de New York’u çizerdin.”

“Eh, hayret bir şey,” dedi çıkışa doğru insan kalabalığını izlediğimiz sırada. “Ve işte buradasın.”

“Eh, burada sayılmam. Annemin peşindeyim. Uzun hikâye.”

Saatine baktı. “Arkadaşımın uçağı yarım saat rötar yaptı, yani uzun bir hikâye için vaktim var.”

“Annemle babam geçen yıl boşandı,” dedim. “Başka bir kadın.”

Daniel anlamış gibi başını salladı. “Benimkiler de aynı. Gerçi uzun zaman oldu.”

“Babam başka bir kadınla evleniyor, annem nişan davetiyesini görünce çıldırdı. Babam gerçekten de ona *göndermiş*. Kadınla yirmi beş yıldır evlilerdi ve bunu yapmayacak kadar bile onu tanımamış.”

“Kendi heyecanına kapılmış gibi,” dedi Daniel. “Yine de çok duyarsız bir hareket.”

“Annem de öyle düşündü. Dün babamın hayatını mahvetmek üzere buraya uçtu. Öyle diyor.”

Daniel güldü. “Annemi hep sevmişimdir. Son derece teatral.”

“Annemi nereden tanıyorsun?” diye sordum.

“Desmond Hills Lisesi’nin tiyatro grubunun saygın bir üyesi olduğumu unuttun sanırım.”

Ah. Annem okulumla biraz fazla içli dışlıydı. Müdür yardımcısıydı, drama kulübü için sahne tasarımları yapardı ve ben sırf bu yüzden kulübe katılmamıştım. Bu sebeple rol yapamıyor, şarkı söyleyemiyor, dans edemiyor ya da ezber yapamıyordum. Desmond Hills’ten sekiz yıl önce mezun olmuşum ama annem hâlâ okulla ilgileniyordu.

“Nerede kaldığını biliyor musun?” diye sordu Daniel. “Eminim konuşarak aklını başına getirebilirsin. Bayan Solomon’un dramatik davranışlarını hatırlıyorum ama sonuçta mantıklı bir kadındı. Bir yıl *Romeo ve Juliet* sahneliyorduk, annem bir saat boyunca yönetmeni karakterlerin sonra yaşamalarına müsaade etmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Sadece romantik bir kadındı, Zoe. Belki de babanı mutlu görünce geri çekilecektir.”

“Bunu bilemem,” dedim. “Babamın mutluluğu onun için birinci sırada değil. Nerede kaldığını da bilmiyorum. Nerede arayacağımı bile bilmiyorum.”

“Ben olsam babanın dolabına bakardım,” dedi Daniel.

Kahkaha attım. “Evet, muhtemelen orada olacaktır.”

“Hey, şehirdeyken seni tutabilir miyim?”

“Beni tutmak mı? Dolu olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Eh, öyle sayılır,” dedi. “Sevgilim olma *yolunda* biri var ama daha oraya varmadı.”

"Peki onu durduran ne?"

"Bana karşı ilgi eksikliği," dedi Daniel.

Yine güldüm. "Eh, bu onu durdurur, evet."

"Birkaç kez çıktık ve ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedi. "Ama birinin gönülsüz ve kararsız olduğunu anlarsın. Benim gibi bir ahmak bile fark eder bunu."

"*Kararsızlığın güven yaratıyor sayılmaz, Zoe,*" demişti Charlie birkaç defa. "*Bizimle ilgili gönülsüzsün.*"

"*Değilim,*" demiştim. "*Sadece böyle biriyim. Ben öyle Bayan Heves Patlaması bir tip değilim.*"

"*Seni hevesli gördüm, Zoe. Heves patlamaları yaşadığını da.*"
Ah.

"Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum," diye sözlerini sürdürdü Daniel. "Bir iki defa... tamam, bir iki defadan biraz daha fazla kez bakışlarını kaçırdığını gördüm. Beni pek çok şeyle suçlayabilirsin ama sıkıcı olmak bunlardan biri değil."

Gülüşümü tutmayı başardım. Daniel'ı bir randevuda, karşıındaki kadını etkilemeye çalışırken hayal edebiliyordum.

"Ne zamandır görüşüyorsunuz?" diye sordum.

"Beş altı defa çıktık. Sanırım beni terk etme ya da bağlanma kararını verme aşamasında, en azından benimle yatma kararı."

Ona dik dik baktım. Seks ve Danny Marx aynı cümleye ait değil gibiydi. Onu dudaklarından öpmeyi bile hayal edemiyordum.

Taksi sırasına doğru yürürken valizimi diğer eline aldı. "Ve bir kere yakınlaştığımızda, oradan yolumu bulurum. Bir

kadınla seviştikten sonra onu kendine âşık etmen daha kolaydır.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu saçmalığı nerede okudun?”

“Bilinen bir gerçektir,” dedi sırtarak. “Neden yardıma ihtiyacım olduğunu gördün mü?”

“Ah, evet, tamam.” Ona sırtıp koluna yumruk attım ve kalçalarımı bağladığım kazağımı üzerime geçirdim. “Fazlasıyla yardıma ihtiyacınız var Bay Marx. Peki tam olarak ne istiyorsun, ilişkinin eleştirilmesini mi?”

“Hayır, ilişkimin değil, sadece ilişki kurma yeteneklerimin. İlişki Divası’nın nispeten zalimliğini istiyorum.”

Kahkaha attım, ki onunla karşılaştığımdan beri bunu epey sık yapmıştım. “İlişki kurma konusunda iyi gidiyor gibisin, Daniel.”

“Eğer öyle olsaydı onu çoktan yatağa atmıştım.”

Koluna bir yumruk daha yedi. “Belki de senin için yanlış kadındır. Bunu hiç düşündün mü?”

“Hayır, ihtimali yok,” dedi. “Bu kadından gerçekten hoşlanıyorum. Çok. Özel biri, bilirsin.”

Durup ona baktım. “Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?”

Evet anlamında başını salladı.

“Şöyle yapalım, Daniel... önümüzdeki birkaç gün ya da New York’ta ne kadar kalacaksam, programımdan emin değilim ama boş zamanım olursa benden bir eleştirin olsun, eski günlerin hatırına.”

Sırttı. “Ah, öyle deme. Eski günlerin hatırına. Ben bütün

kızların en yakın arkadaşıydım. ‘Çok iyisin, Danny. *Arkadaşlığımızı* mahvetmek istemiyorum. Seni sadece *arkadaşım* olarak görüyorum, Danny. Çok *tatlısın*.’ Bırak bu saçmalığı. Ben içimdeki pisliği mükemmelleştirmeye çalışıyorum.”

“Bunun için de sana İlişki Divası’nın cepte telefonu numarasını veriyorum.” Ona kartımı uzattım. “Gerçekten de zamanım olacağından emin değilim, Daniel. Şu an hiçbir şeyi kesin bilemiyorum.”

Bana baktı. “Sen iyi misin? Burnumu sokmak istemedim ama anne babanın sen yirmi altı yaşındayken boşanması çok eğlenceli olmamalı, erkek arkadaşınla aranda ne olduğunu da bilmiyorum ama beş dakika geçmeden birinin seni kapacağına eminim.”

“Eh, sağ ol,” dedim. “Ama ben annemin babamı sakatlamamasına odaklanacağım.” Taksi sırasında en başa gelmiştim. “Benimle beklediğin için teşekkürler, Daniel. Eğer görüşemezsek de müstakbel sevgilinle iyi şanslar. Umarım her şey yolunda gider.”

Bir dakika sonra sarı taksideydim. Danny eğilip camın arkasından komik surat yaptı, sonra da taksi giderken el salladı. Arkama döndüğümde Daniel hâlâ bana bakıyordu.

Babam Woody Allen’ın “Hannah ve Kız Kardeşleri” gibi filmlerinden fırlamış New York apartmanlarından birinde yaşıyordu. Park Bulvarı’ndaki çatı katı dublekslerinden biriydi. Hatta evin temizlikçisi ve aşçısı Zalla’nın yaşadığı ayrı bir hizmetli odası da vardı.

Zalla valizimi alıp koridorda kayboldu. Bir dakika sonra babam Ralph Lauren görüntüsüyle belirdi.

Babam hep Karayip Adaları'ndaki tatilinden henüz dönmüş gibi görünürdü. Uzun boylu, bronz tenliydi, gümüş kah-verengi ve gür saçlarıyla yakışıklı bir adamdı. Bana doğru gülümseyerek geldiği sırada bir yanım annemin köşeden elinde elektrikli şok aletiyle fırlayıp üstüne saldırmasını bekliyordu. "Saç, ten rengi ve süsten başka bir şey değil," demişti annem geçenlerde. "Saçını kes, bronzluğunu yok et ve Rolex'i çıkar, geriye yaşlı bir adamdan başka bir şey kalmaz. Pis bir yaşlı."

Annemin terapisti iyi iş çıkarmıştı ama sadece bir-iki günlüğüne. Sonra annem yine, "Sevebileceğim tek adam. Sadece o kadın bir ergen olduğunu ve kendisinin bir kadına ihtiyaç duyduğunu görmeli. Bizim bir tarihimiz var! Bir evladımız var! Evlendiği o çocuktan daha yaşlı bir evlat!" laflarına başlamıştı.

Babam beni tutup sarıldı. "Bütün gece uçmuş birine göre harika görünüyorsun."

Aslında leş gibiydim. Daniel'in beni tanımasına bile şaşırmıştım. Ağlamaktan makyajım akmıştı, gözlerimin altında mor halkalar vardı, saçımı da beyzbol şapkası altında atkuyruğu yapmıştım. Babam beni hep güzel mi görüyordu, yoksa aslında beni hiç görmüyor muydu emin değildim.

"Ona geleceğini söylediğimde Giselle çok heyecanlandı," dedi süet ceketini giyerken. "Okuldan çıktı bile, bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyor."

Ben onu görmek için sabırsızlanmıyordum.

Koridordaki heybetli sekreter masasının üzerinden evrak

çantasını aldı. "Keşke çıkmak zorunda olmasaydım ama saat sekiz, yani ofise gitmeliyim. Akşam yemeği saat yedide." Başımın tepesini öptü, sonra da gereksiz büyüklükte bir güneş gözlüğü taktı. "Sonra görüşürüz. Ah... bu arada misafir odasında seni bir sürpriz bekliyor."

Sürpriz dediği kız kardeşim Ally ve bebek karyolası gibi bir yatak çıkmıştı. Ally ikili yatağın ucuna oturmuş, valizinin yanında parmağındaki alyansı çeviriyor ve ağlıyordu.

Kapıda durdum, girip girmemeye karar veremedim. "Ally?"

Ellerini hemen gözlerine götürdü, ayağa fırlayıp valiziy-le ilgilenmeye başladı. Kırmızı bir kazağı açıp tekrar katladı. "Babam geleceğinden bahsetmişti."

Bu yüzden mi ağlıyordu? Bana bayılmadığını biliyordum ama varlığımın onu gözyaşlarına boğacağını da düşünmezdim.

Odaya adımımı attım, nerede duracağımı bilemedim. Yatağıma oturdum. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi. Aynı kazağı tekrar açıp katladı.

"Uzun mu kalacaksın?" diye sordum.

"Bak, Zoe, kabalaşmak istemem ama şu an Yirmi Soru Yirmi Popüler Cevap oyunu oynayacak halde değilim, tamam mı?"

Ta-mam. Birkaç saat uyumaktan başka istediğim hiçbir şey yoktu ama Ally'nin mahremiyete ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. "Ben biraz yürüyüş yapacağım. Sana bir şey alayım mı?"

Bu da bir soru," dedi ve siyah bir pantolonu açıp tekrar katladı.

“Doğru,” deyip odadan çıktım.

Ally rahatsız edici, şirret bir kadın gibi davranmaya çalışıyordu ama bu bir kamufle idi. O bir şekerlemeydi, çoğu şirret insan gibi. On yıl önce bir Şükran Günü’nde, o yıl beyin anevrizmasından ölen annesiyle ilgili bir şey söylediğinde aklım çıkmıştı ama bu gerçeği görmüştüm. İyi bir şey söylemeye çalışmışım, aile olduğumuzdan bahsetmişim ama bana, “Kendi boktan hayatına bak,” demişti.

“Lanet bir şirretsin!” diye bağırıyordu Sarah, Ally’ye masanın bir ucundan ve ikisi de şaşırıp kalmıştı.

O anda Ally’nin gözlerine dolan yaşları fark etmişim ama göz kırpmadan akmamalarını sağlamış ve Ramona Hala’dan çilekli sosu uzatmasını istemişti. Sonra da elini kocasının eline götürüp sıkıyordu, o anda incindiğini anlamışım.

Ally beni hep ölümüne korkutmuştu. Ancak o andan itibaren ne kadar kırılgan olduğunu görmüştüm. Onunla ve yaşlarımız daha yakın olan Sarah’yla ilişki kurmaya çalışmıştım ama ikisi de ilgilenmedi. Ne yazlık için davetlerle, ne bir haftalık tatiller ya da kayak gezileriyle. Hiçbir şeyle.

“Kız kardeşlerim neden benden nefret ediyor?” diye sormuştum babama, o da benden nefret etmediklerini, sadece boşanma kurbanı olduklarını söylemişti.

“O zaman seni suçlamaları gerekmez mi?” diye sormuştum.

Cevap olarak başımı okşamış, elime kredi kartını tutuşturup beni Zalla’yla alışveriş merkezine yollamıştı.

“Kız kardeşlerim neden benden nefret ediyor?” diye sormuştum anneme, o da beni kıskandıklarını söylemişti çünkü babaları benimdi, onlar ise onu istiyordu.

“Ama onlar da babama sahip olmamalı mı?” diye sormuştum.

“Büyümeleri gerek,” demişti annem. “Toy ve kindarlar. Ziyarete geldiklerinde tek kelime bile etmiyorlar.”

Belki de onlara kötü davrandığın içindir, diye düşünmüştüm hep. Ve ailelerini yıktığın için.

Büyürken hep başka bir kadının babamı iki bin kilometre uzaktaki başka bir aileye, başka bir kız çocuğuna, benden hoşlanmayacak bir üvey anneye alıp götürebileceğini bileerek yaşamıştım ancak bu hiç olmamıştı.

Sonra Charlie’yle, bağlılıklar kralıyla tanıştım ve evliliğin bir anlamı olabileceğini düşünmeye başladım. Sadece iki insanın yasal bir evrakla birbirine bağlanması ve aşk, onur, mutluluk yeminleri etmesi değildi.

Ancak anne babam da o sırada yüzde ellilik boşanma oranına katkıda bulundular.

“Boşanma oranları konusunda bahaneler uydurmayı bırak, Zoe,” derdi Charlie. “Evlilik söz vermekle ilgilidir. Aşk. Saygı. Başka biriyle birlikte büyüme arzusu. Belirli bir kişiyle yapmak istediğin şeydir. Başka insanlar ya da evliliklerle ilgisi yoktur.”

Artık Charlie’yle bile ilgisi yoktu.

Duydunuz mu, pişt, meşhur İlişki Divası ilişkilerini berbat ediyormuş, kendi ailesininkiler de dahil.

Birkaç dakika Ally arkamdan gelip de özür dileyecek mi ya da benimle dışarı gelecek mi diye bekledim ama yapmadı.

7

Sarah

Eskiden beşinci kattaki evimin merdivenlerini üç dakikada çıkardım. Şimdi ise daha yedi haftalık hamile olduğum halde bir basamak bir dakikamı alıyordu. Yedi aylık hamileyken bu tırmanışı nasıl yapacaktım? Peki bebek arabasıyla? Anneler bebek arabalarını kapıdan bile zor geçiriyordu. Ben arabayı merdivenden mi çıkaracaktım?

Ve yarın Griffen'in, "Seni arayacağım," demesinin birinci haftası olduğuna göre, o bebek arabasını yalnız başıma taşıyacağımdan emin olabilirdim.

"Hiç formunda değilsin, Sarah!" diye bildirdi ev arkadaşım Jennifer, kapıyı açtığım gibi. Koltukta, üzerinde yine o minik bustiyeri ve yoga taytıyla oturuyordu, erkek arkadaşı da başı onun göbeğinde, yayılmıştı. Televizyona bakıyordu; klasik *Star Trek*. "Nefesin kesilmiş," dedi gülerek.

Ona sebebini söylemeyecektim; en azından henüz.

Jennifer Futterman’la altı aydır beraber yaşıyorduk; eski ev arkadaşım Lisa erkek arkadaşının yanına taşındığından beri. Jennifer’ı ve ev arkadaşı aradığını *Wow*’daki bir tanıdıktan öğrenmiştim. Jennifer’ın gerçekten iki yatak odası vardı (Lisa’yla paylaştığım evin sürme kapılı bir odası vardı, yani sahte duvarlar ve sıfır sessizlik), ben de yemekten kısarak ve işe daha sık yürüyerek giderek daha yüksek kira ödeyebilirdim. Jennifer’la hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. Belki de bunun sebebi banyoda yerde bıraktığı kirli iç çamaşırları, sehpadaki kirli yemek kâseleri ve koltuğa yayılan kirli sevgilisi olabilirdi.

“Dün gece Griffen’da mı kaldın?” diye sordu. “Sabah ilk iş odana daldım ama yoktun.”

“Şey, evet,” diye yalan söyledim. Uyuyamamıştım, sabahın köründe birkaç saat “East River”ı izledikten sonra işe gitmiştim.

“Orada beş dakikadır filan dikildiğin halde taşıımı fark etmediğine inanamıyorum,” dedi sol elini sallayarak.

Bakışlarım doğrudan eline kaydı, oradan da parmağında-ki gerçek taş. Loş odada parlıyordu.

Elini kaldırıp parmaklarını salladı. “Bu sabah sana bunu göstermek istiyordum. Dün gece yüzük taktık!”

Yüzük takma hikâyesi Central Park’ta fayton gezisi ve bir nokta beş karatlık markiz şekilli elmasla tamamlandığı sırada gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum.

“Ah, bir de Sarah, çok üzgünüm ama artık yüzük de taktığımız için Jason’la birlikte yaşamayı sonunda kabul ettim; ay sonu taşınacak, yani resmi olarak. Bugünden itibaren bu-

rada yaşayacak.” Sevgilisinin karnını okşayıp boynunu öptü. “Doğru değil mi, minik ayıcık?”

Ani mide bulantım sabah hastalığının devamı mı, yüklenmekteki evsizliğim mi yoksa *mini ayıcık* mı, diye merak ettim. *Onun için yer yok ki. İkimiz zor yaşıyoruz.*

“Tanrı aşkına, bir şey izlemeye çalışıyorum,” diye şikâyet etti Jason ve Jennifer’ın elini ittirdi.

Jennifer da saçıyla oynamaya başladı. “Çok üzgünüm Sarah ama burası *benim* evim; eminim çok geçmeden bir yer bulacaksınız. İki koca haftan var. Aman Tanrım, arkadaşım Julia’yı aramadım. Ona artık nişanlı bir kadın olduğumu söylemeyi nasıl da unuttum!” Sehpadan telefonu aldı.

“Hey, bırak oynamayı da otur!” diye bağırdı Jason. “Bu klasik ‘Trouble with Tribbles’ bölümü.”

Prensinin tadını çıkar, diye düşünüp odama gittim.

Yatağa serildim. *Kendini kaybetme,* dedim kendime. Gözyaşlarına boğulma. Her şey yoluna girecek.

Seçeneklerimi düşündüm. Sabrina iki kediyle yaşıyordu ve kedilere alerjim vardı. Lisa sevgilisiyle yaşıyordu. Ally katlanılmazdı, çok uzakta yaşıyordu, bir de dalkavuk kocası vardı. Griffen sindiriyordu. Ayrıca ilişkimizin o aşamasında değildik.

Daha ne kadar acınası olabilirdi?

Bu çatının altında aptal Jason’la tek bir gece daha geçiremezdim. Gecenin bir yarısı tuvaleti kullanmak için uyanıp da Jason’ı salonda “Robyn Byrd Show” izleyerek mastürbasyon yaparken yakalamak gibi yeterince utanç verici anım vardı. Eğer o burada kalacaksa, ben gidiyordum; iki hafta sonra ya da değil.

Nereye gidebilirdim? Nerede ev arkadaşı bulabilirdim?

Ah, selam. Bebeğimle yaşayabileceğimiz bir ev arıyorum. Evet, aylar boyunca gecenin ikisinde uyanacak, mobilyalarınıza ve halınıza kusacak ama kulak tkaçları ile temizlik giderlerini bana yazabilirsiniz.

Nasıl olsa ödeyemeyeceğim; eğer terfi almazsam...

Ki bir kere daha uyuyakalırsam zaten alamam. (Aslında geçtiğimiz iki hafta boyunca bunu sadece bir kere yapmıştım, Lisa bunun hamilelik semptomlarını okuduğum için oluşan psikosomatik bitkinlikten kaynaklandığını düşünüyordu, Lisa'nın üzerime titremelerine ne kadar müteşekkir olduğumdan söz etmiş miydim?

Ev arkadaşım olamazdı. Zaten yedi aydır sabit bir ev arkadaşım vardı. Kendi yerimi bulma zamanım gelmişti.

Ancak Upper East Side'ın küçük bölümünde —ki hem en pahalı, hem de en ucuz evler oradaydı (eğer sokağın doğu yakasında, metroya milyon kilometre uzaklıkta oturursanız, ucuz)— bile kiralar bin iki yüzden başlıyordu. Mevcut maaşım ile bunu karşılayamazdım.

Bir bebekle stüdyo dairede yaşayabilir miydim? Ayrıca, doğum hediyelerini alsam bile, nasıl hem kira ödeyecek, hem de bebek büyütecektim? Biri bana bebek bezlerini ömürlük hediye mi verecekti?

Beğensem de beğenmesem de (beğenmiyordum) iki seçeneğim vardı. Ally ya da babam.

Ally'nin Long Island'daki uzak evi ve ukala kocasını düşününce, daha baştan onun aleyhinde iki madde vardı. Ayrıca

hamile olduğumu da biliyordu ve kendisini hamilelik polis şefi ilan ederdi. *Onu yeme! Vitaminini içtin mi? Bu ay zaten bir bardak kahve içmiştin! Bunu yaptığını görse annem ne derdi?* Ally'yle yaşamak söz konusu değildi. Doğduğum günden, ben on iki yaşındayken üniversiteye gidene dek Lower East Side'daki küçük evimizde aynı odayı paylaşmıştık, o günlerde orası ucuz bir semtti (belli ki babam daha büyük, lüks bir ev teklif etmiş ama annem kendine yetebilmek istemişti). Ergen Ally'yle oda paylaşmak, şimdilerdeki kadar aksi haliyle, onun evine gece kalmalı ziyaretleri fikrini sonsuza kadar reddetmeme sebep olmuştu; yüzme havuzuna ve jakuzisine rağmen. Yani yeni bir yer bulana kadar ya da belirsiz bir süre Ally'yle kalamazdım.

Geriye babam kalıyordu, kendisi büyük bir çatı katında yaşıyordu. Odalardan biri nişanlısının çocuğu Madeline için ayrılmıştı ama iki büyük misafir odası daha vardı. Kendimi her sabah babamın evinde uyanırken hayal etmeye çalıştım.

Günaydın baba.

Günaydın, tatlım.

Sessizlik.

Hoşça kal, baba.

Görüşürüz, tatlım.

Abartmıyordum. Bir ay önce e-postayla öğrendiğim nişan duyurusundan sonra tebrik için aradığımda babamla yaptığımız konuşma aynen şöyleydi:

Ben: "Bir kadın dergisi, baba. Dört yıldır çalışıyorum."

Babam: "Ah, doğru. Niyeyse yayınevinde çalıştığını düşünmüşüm, kitaplarla."

Ben: "Hayır, bir dergi."

Babam: "Bu harika, Sarah. Harika. Orada uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

Sessizlik.

Ben: "Dört yıldır, baba."

Babam: "Bu harika, Sarah. Harika."

Sessizlik.

Ben: "Eh, nişanın için tekrar tebrikler."

Babam: "Teşekkürler, tatlım. Ne zaman istersen yemeğe gel, Sarah. Giselle'le seni ağırlamaktan memnuniyet duyarız."

Babamın artılarından biri de buydu. Rahattı, her zaman davet ederdi ve kendi özel Idaho'sunda, sıkıntılardan ve diğer herkesin sorunundan uzak yaşırdı. Bunun anlamı, kirasız, kargaşasız, gözetimsiz, Griffen arayana ya da evlilik teklif edene ve beni Upper West Side'daki iki yatak odalı, kirası yüksek eve götürene veya ben kendi hayatımı düzene sokana kadar yaşamak için son derece hoş bir yerdi.

İç yüzünü anlayamadığım sebeplerden kız kardeşlerimin ikisi de A) babamın evindeydi, B) salondaki karamel renkli deri, ikili koltukta yan yana oturuyorlardı ve C) şövalede duran panoya asılı birbirinin aynısı altı fotoğrafa bakıyorlardı.

Valizimi almakta ısrarcı davranan Zalla'nın peşinden giderken (sırrım açığa mı çıkmıştı, yoksa sadece beni kapıda karşılayan hizmetliye alışık değil miydim?) başımı uzatıp herkesin dikkatini gasp eden fotoğraflara bakmaya çalıştım.

“Acele etmeyin, kızlar,” diyordu babam. Şövalenin yanında durmuş, başka birinin Louvre’daki Mona Lisa’ya göstereceği adanmışlıkla fotoğrafları inceliyordu. “Hepsine tek tek bakın ve bana hangisinin çılgın olduğunu söyleyin.”

Babam kelime dağarcığını geliştirmeliydi.

“Baba bunlar *kuşak*,” dedi Ally tırnaklarına bakarak. “Büyük mesele değil.”

“Ah, elbette öyle, Ally,” dedi babam yanağını sıkarak. “Düğündeki bütün detayların mükemmel olmasını istiyorum. Sen ne dersin, Zoe? Onlara dikkatle bak. İkincisinin üzerindeki dantel detayını görüyor musun? Bence hoş bir hava katıyor.”

Bartholomew Solomon yeni moda kelimelere kafayı takmıştı.

“Hepsini beğendim, baba. Gerçekten,” dedi Zoe.

Zalla salonun girişinde durdu. “Bay Bart,” dedi, “Bayan Sarah geldi.”

Babam ve kardeşlerim dönüp bana baktı, her biri bir diğerinden daha şaşkın görünüyordu.

“Sar!” Babam gelip bana sarıldı. “Bütün kızlarım aynı odada. Muhteşem!” Valizime şöyle bir baktı. “Zalla, misafir odasına bir yatak daha ayarla, lütfen.” Saatine baktı. “Çok önemli bir telefon konuşması yapacağım. Maden filmi için Leonardo DiCaprio’yu ayarlayabiliriz. Bir yıldır bu film için görüşmeler sürüyor ve hâlâ ismini koyamadık. Siz kızlar Leo’yu beğeniyor musunuz? Tabii ki beğeniyorsunuz. Hangi kadın beğenmez? Pekâlâ...” Ellerini çırpı. “Yemek yedide, neden altı buçukta

kokteyl için buluşmuyoruz? Giselle o zamana kadar eve gelmiş olur.” Şövaleyi kaldırdı. “Yemekten sonra kuşaklara bir kere daha bakarız. Doğru kuşakla gerçekten de iyi bir görüntü sağlanabilir.” Şövaleyi duvarın kenarına bıraktı. “Tamamdır! Görüşürüz kızlar.”

Tanrı aşkına Sarah, seni buraya getiren ne? Hem de bir valizle. Bir sorun mu var? Babana söyle de elimden bir şey gelirse yapayım.

Babamdan bir şeyler beklemeyi uzun zaman önce bırakmıştım ama yine de en azından gelmeden önce belirsiz bir süre burada kalacağım gibi ufak bir detayı söylememe gerek yoktu. Bir gece de kalsam, birkaç yıl da, *bu harika bir haber, tatlım*, derdi. Ve hayır, bu babacan bir *benim evim senin de evin* tavrı değildi. O sadece dinlemezdi işte, duyardı. Bundan birkaç hafta sonra beni elimde mısır gevreği kâsesiyle görecekti ve, *Burada biraz zaman geçirmen ne güzel, Sarah. Seni ağırlamak harika*, diyecekti ve omzuma hafifçe dokunacaktı. Son sahne, mekân boşalır.

Dediğim gibi, babam bir enkaza dönüştüğünüzü fark etmezdi. Sizi gerçekten görmezdi, o yüzden de hakkınızda önemli bir şey bilmesini istemiyorsanız, mesela hamile olduğunuz, evsiz kaldığınız, çocuğunuzun babasının durumu *sindirdiği* gibi, endişe listenize onun farkındalığını eklemenize gerek yoktu.

“Sarah, harika görünüyorsun,” dedi çenemi avucunun içine alarak. “Gerçekten harika.” Gülümsedi, bize doğru öpücük attı ve çalışma odasının ardında kayboldu.

“Harika görünmüyorsun,” diye karşı çıktı Ally, beni o “ben-den bir şey kaçmaz” mavi gözleriyle aşağı yukarı ölçüp tartarken. “Yorgun görünüyorsun. Yeterince dinleniyor musun?”

“Evet, evet, evet,” dedim. “İyiyim. Selam Zoe. Sen ne zaman geldin?”

“Yaklaşık bir hafta önce,” dedi Zoe. “Ally’den bir gün sonra geldim, o zamandan beri de birlikte kalıyoruz.”

Eğer biri yorgun görünüyorsa, bu Zoe’ydi ve şu an sebebini anlıyordum. Ally’yle aynı odayı paylaşmak epey külfetli olabilirdi. Zoe’yi asla mükemmel dışında bir halde görmemiştim. Zoe o sabun reklamlarında gördüğünüz, yüzüne ağır çekimde su atarken muhteşem görünen doğal güzellikteki kadınlardandı. Uzun, açık kahverengi saçları, ipek gibi, hafif dalgalıydı, vücudu da ince uzundu. Cindy Crawford gibi dudağının yanında güzelliğini perçinleyen bir beni bile vardı ama gerçekten de bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar, makyaj yok, endişeli bir yüz ifadesi.

O yüz ifadesini iyi bilirdim. Son iki haftadır aynaya her baktığımda karşılaştığım şeydi.

“Peki ikinizi de buraya getiren ne?” diye sordum. “Şimdi-den bir hafta olmuş.”

“Üçüncü yatak nereye sığacak?” diye sordu Ally ortaya, benim sorumu göz ardı ederek. Çantasından bir alet çıkarıp saçlarını düzeltmeye başladı; saçlarını kısa kestirmiş, Meg Ryan’la Debra Messing arası bir renge boyatmıştı. Zoe’ye baktım ama o da Pantene reklamından fırlama saçlarını eliyle taramaya başladı. Pekâlâââ. “Odada iki yatak için bile zar zor yer bulunuyor,” diye ekledi Ally.

“Neden siz ikiniz birlikte kalıyorsunuz?” diye sordum tekrar. “Neden aynı odada?”

“Ben sadece birkaç günlüğüne geldim,” dedi Zoe. “Belki bir hafta daha.”

“Ben de,” dedi Ally.

“Neden?” diye sordum ikisine sırayla bakarak.

Zoe tekrar saçıyla oynamaya başladı. “Size düğün hazırlıklarında yardım ederim diye düşündüm.”

Yok artık. Ally’ye göre, ki kendisi birkaç ay önce hikâyenin özetini babamdan dinlemişti, Zoe yeni müstakbel üvey anesinden hiç de memnun değildi.

“Peki sen?” diye sordum Ally’ye.

Ally uzağa baktı. “Aynı sebepten.”

Evet, tabii. İkisinin de bir sorunu vardı. Ally’yle geçen hafta konuşmuştum, büyük konuşma günü Griffen’la işlerin nasıl gittiğini, vitaminleri, yeterince C vitamini alıp almadığını sormuştu. Fakat bir kere bile, *Ah, bu arada Zoe’yle birlikte babamda kalıyoruz*, dememişti.

“Seni buraya ne getirdi?” diye sordu Zoe.

“Aynı sebep,” dedim.

Üçümüz de birbirimize son derece kardeş canlısı olmayan şüphecilikle baktık.

Ally’ye evsiz kaldığımı söylemeye hazır değildim; bir saat nutuk çeker ve derhal ev bakmaya başlamamızda ısrar ederdi. Ayrıca Zoe ve babamın da soracağı bariz sorulara cevabım olana kadar hamileliğimi bilmelerini istemiyordum.

“Ben yürüyüşe çıkacağım,” dedim. “Salondaki *kokteyller* sırasında görüşürüz,” diye de ekledim İngiliz aksanıyla.

“Tamam, benim de bir arkadaşım la buluşmam gerek,” dedi Ally.

“Ben de spor yapacağım,” dedi Zoe.

Böylece üçümüz de son derece rahatsız bir şekilde farklı yön lere dağıldık.

Yemek masası yedi kişilik hazırlanmıştı; bebek koltuğu sayılmazsa, altı da denebilirdi.

“İstedığınız yere oturun kızlar,” dedi babam ve masanın sol başına oturdu.

Ally ondan en uzak mesafeyi seçti, Zoe en yakın sandalyeye oturdu, ben de aralarına park ettim.

“Kokteylleri kaçırdığım için üzgünüm,” dedi Giselle yemek odasına yürüdüğü sırada, iki yaşındaki bebeği de kalçasındaydı. “Madeline isimli küçük bir kız asla altına yapmaz, değil mi?” Madeline’in karnını gıdıkladı ve bebek kahkahalar atmaya başladı. “Pekâlâ, Madeline, koltuğuna oturma vakti.” Madeline yerine yerleşt irildiği an eline kaşığı alıp masaya vurmaya başladı. “İncelenecek yeni yüzleri fark edince duracak,” dedi Giselle ve gerçekten de Madeline masanın etrafına kocaman açtığı gözlerle baktı, yüzleri inceledi, bir uzağa bir gözlerimize baktı.

Kocaman, bal rengi gözleri üzerime yöneldi ve gözlerini kaçırmadı.

“Hepinizi burada ağırlamak çok hoş,” dedi Giselle masadaki herkese gülümseyerek. Babamın yanında oturan Zoe’ye

baktı ama Zoe bakışlarını çatalından kaldırmayınca Giselle bana döndü. “Seni tekrar görmek harika, Sarah.”

Giselle’le, dört ay kadar önce babamla birlikte New York’a göya iş sebebiyle ama aslında çatı katı avına geldiklerinde tanışmıştım. Mutlu çift, Ally ve ben lüks ve sıkıcı bir restoranda akşam yemeği yemiştik. Babam film muhabbeti ve New York’un ne kadar güzel olduğuyla, “evde” olduğu için ne kadar sevindiğiyle sohbeti domine etmişti, bu yüzden Giselle’i hiç tanıyamamıştım ama yeterince iyi biri gibi gelmişti.

“Bu kadar çok insan yüzünden bebek kendinden geçecek!” diye bildirdi sesi pürüzlü, tüy kadar ince bir kadın. Elinde bölmelere ayrılmış ve her kısımda da minik yemek parçaları olan bir tabakla kapıda duruyordu.

“Madeline gayet iyi, anne,” dedi Giselle. “Okulöncesi sınıfında bundan daha fazla insan görüyor. Ayrıca bugün fazladan sadece bir kişi var.”

“Benim zamanımda bebekler bunaltılmazdı,” diye mırıldandı Giselle’in annesi ve bebeğin yanındaki sandalyeye oturdu.

“Sarah, bu, annem June Archweller,” dedi Giselle. “Anne, bu da Bart’ın ortanca kızı, Sarah.”

Annesi bana bakıp Madeline’i beslemeye başladı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve bebeğe parçalanmış tavuk gibi görünen bir kaşık yemek uzattı.

“Hadi millet, saldırın,” dedi babam. “Zalla harika bir aşçıdır.”

Görünüşe bakılırsa babam Zone diyeti yapıyordu ve sohbetin yirmi dakikası böylece dolmuş oldu ve Giselle’in annesinin de bu konuda edecek epey lafı vardı. Beslenme onun işiydi.

Sonraki yirmi dakika da düğün muhabbeti ve düğün etkinliklerinin gözden geçirilmesiyle tamamlandı. Babam on dakika daha kuşaklardan bahsetti.

Madeline, Giselle'in annesine bezelyeler ve tavuk parçaları atmaya başladı, ancak kadın bebek konusunda şaşırtıcı derecede sabırlıydı. Ukala konuşma tarzı göz önüne alınınca, onun iyi bir büyükanne olmadığını düşünmüştüm, ama kadın Madeline'de harika bir iş çıkarıyordu. Aynı anda hem kararlı hem de nazikti; Madeline onun sözünü dinliyordu.

Giselle'e Madeine konusunda milyonlarca sorum vardı; şu an benim halimden daha uzun süre sonra hamile olmanın nasıl hissettirdiğinden Lamaze dersinin ne saçmalık olduğuna, doğum anına, hayatımda hiç yapmadığım bez değiştirmeye kadar. Özellikle de yalnız başına hamile olmanın nasıl bir şeye benzediğini sormak istiyordum. Hikâyeyi geçen yıl babamdan dinleyen Ally'ye bakılırsa Madeline'in babası özentili bir *rock stardı* ve bebeğin kendisinden olduğunu reddetmişti.

En azından Griffen bunu yapmamıştı.

"Giselle, sen ve babam nasıl..." *Tanıştınız*, demek üzereydim ki yutkundum, bütün bakışlar bana döndü. "Hangi yemek şirketlerini, butikleri filan deneyeceğinize karar verdiniz," diye ekledim hızla. Aptal. Neredeyse Zoe vasıtasıyla bir kahvecide şans eseri tanıştıklarını unutuyordum. Zoe'ye şöyle bir baktım, *filet mignonunu* lime lime ediyordu.

Zoe ve Giselle arkadaştı, Giselle ise Zoe'nin babasını annesinden çalmıştı. Giselle'e bakınca bunu hatırlamak zor oluyordu. Suratında bir ifade vardı, sanki ihtiyacınız olsa

üzerindeki gömleği çıkarıp verirdi. Zoe gibi son derece güzeldi ama farklı yönlerden. Zoe'nin klasik bir güzelliği vardı; yüz hatları, saçları ve vücudu o kadar sinir bozucu derecede güzeldi ki... Ancak Giselle'inki egzotik bir güzellikti. Vahşi bukleli açık sarı saçları omuzlarına düşüyordu, çok açık kahve gözleri vardı. Griffen gibi, yüzü de çil doluydu. Ayrıca son derece seksiydi ve vücudunu sergilemekten geri durmuyordu. Kahverengi deri pantolon, bedenine oturan kolsuz gömlek ile içine de dar korse giymişti. Benim annem ve Zoe'ninki gibi çok zayıf değildi. Babamın ilk iki karısı fiziksel olarak o kadar benziyorlardı ki, insanlar onun için aynı kadının genç versiyonuyla evlendi, diyordu. Giselle o uzun, bronz tenli, zayıf ve asil tipli kadından olabildiğince uzak bir görünüme sahipti. Daha ziyade Audrey Hepburn havasında bir Anna Nicole Smith gibiydi.

Giselle'i ne zaman görsem, *Babamla ne işin var senin?* demek geçerdi içimden. Yirmi beş yaşındaydı, muhteşemdi, zekiymi (baharda Columbia'da klinik psikoloji yüksek lisans programına başlayacaktı), ayrıca Madeline'e bakması için üzerine titreyen, belki biraz otoriter bir annesi vardı. Bay Materyalist'le, boş muhabbetler kralıyla, kış ortasında kısmi bronz tenle ve altın bileziklerle gezen, yüzeysel film yapımcısıyla ortak ne noktası olabilirdi? Tanrı aşkına, babam pedikürsüz gezmezdi, Giselle ise makyaj bile yapmıyordu.

"Ee, ne kadar kalacaksınız?" diye sordu Giselle'in annesi bize, bakışlarını Solomon kızları arasında gezdirdiyordu. Ally'ye döndü. "Zoe'yle ikiniz burada, nereden baksan bir haftadır kalıyorsunuz."

“Sen ne kadar kalacaksın?” diye yapıştırdı Ally, kadın da kıpkırmızı kesilip dikkatini Madeline’e verdi.

“Bu odadaki herkesin istediği kadar kalmasını hoş karşılıyoruz,” diye bildirdi babam. “Kadeh kaldıralım; altı kızıma birden!”

“Ben pek de genç kız sayılmam,” diye mırıldandı Giselle’in annesi ama yine de kadehini kaldırdı. Kızının kendi yaşında bir adamla evlenmesi hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Ally, Zoe ve ben kadehleri, sanki tuğla kadar ağırlarmış gibi kaldırdık.

“Zal, tatlım, bir fotoğraf çeker misin lütfen?” dedi babam, hizmetli de bir an ortadan kayboldu ve makineyle geri geldi. “Önce Sarah, Ally ve Zoe’yi birlikte çek, sonra da grup fotoğrafı al.”

“Çizbirgir deyin,” dedi Zalla.

“Çizburger, Zalla,” diye düzeltilti Giselle’in annesi. “*Burger*”

“Burger,” diye tekrarladı Zalla ve deklanşöre bastı. “Burger” derken oluşan gülümseme pek de gerçek değildi.

Fotoğraflar çekildi, babam dikkat çekmek için ellerini çırpıtı; kötü bir alışkanlığı daha.

“Sarah; Ally ve Zoe’ye önceden bu konuda düşüncelerini istedim, artık senin de beyin takımına katılmanı istiyorum. Plaza, W, St. Regis ya da Paramount otelleri. Otel düğünü yapmayı düşünüyoruz ama liman da hoş olabilir. Ne dersin?”

Bartholomew Solomon bütün sohbetleri sanki bir Los Angeles toplantısındaymış gibi bitiriyordu.

“Baba, zaten *iki* evlilik yaptın,” diye belirtti Ally, “dolayısıyla artık ne isteyip istemediğini biliyorsundur.”

Babam söylediklerindeki iğnelemeyi yakaladıysa bile oralı olmadı. "İşte sorun da bu Ally," dedi. "Gerçekten de bilmiyorum. Sadece muhteşem olmasını istiyorum. Giselle'im gibi muhteşem."

Giselle'in yüzü kızardı ve gülümsedi. "Bana küçük, aile arasında bir düğün yeterdi ama baban gerçekten her şeyi istiyor. Ally, senin düğününün inanılmaz geçtiğini duymuştum. Limandaydı, değil mi?"

Giselle'i denediği için takdir etmek lazımdı.

Ally şarabını adeta emdi. "Evet. Nasıl da boşa harcanmış bir kırk bine döndü."

Bütün gözler Ally'ye çevrildi.

"Yani bütün o masraf," diye devam etti Ally, "planlama filan, ne için? *Bir* gün. Bir gün bile değil, beş altı saat. Ertesi gün her şey eski haline dönüyor."

Alaycı bir şey söylemek üzereydim, *ah, ne romantik*, gibi, ama Ally'nin burada olmasının bir sebebi vardı ve bu kesinlikle babama kuşak seçmek değildi.

"Yanlış hatırlamıyorsam, Ally," dedi babam vurgu yapmak için çatalını da ona doğrultarak, "*ertesi gün* Andrew'la iki haftalık balayınız için Yunanistan'a gitmiştiniz. Ah, Yunanistan. Ne güzel ülke."

Ally bir parça kuşkonmazı gerekenden biraz daha fazla güç uygulayarak ikiye böldü.

"Şey, baba," dedim, "siz Giselle'le balayında nereye gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Afrika'da safari düşünüyoruz," diye yanıtladı. "Ormanda fil sürmeye gideceğiz." Sonra da yapımcılığını yaptığı, yakın-

da gösterime girecek bir komedi filmindeki eğitimli fil hakkında beş dakika süren bir hikâye anlatmaya koyuldu. "Sen filme bayılırdın, Zoe." Önce Zoe'ye, sonra da masanın geri kalanına baktı. "Zoe romantik komedi hayranıdır."

Zoe'nin verdiği tek cevap gergin bir gülümseme oldu. Ardından bifteğini dilimlemeye ve sebzeleriyle oynamaya başladı.

"Komediden söz açılmışken," diye devam etti babam. "Düğün için bir film teması düşünüyorum. Belki resepsiyon sırasında çeşitli noktalarda gösterilen kısa filmlerle bir düğün partisi olabilir. Kulağa hit gelmiyor mu?"

Müstakbel karısı dahil hepimiz dönüp ona baktık. Babam ise sözlerine nedimelerin ve hizmetlilerin o gün film yıldızı gibi giyinebileceği hakkında konuşarak devam etti.

"Üçünüz de burada olduğunuza göre," dedi Giselle, nişanlısı nefes almak için durduğunda, "sizden nedimem olmanızı istemek için bu harika bir zaman. Bizim için dünyalara bedel bir şey olur." Zoe'ye baktı, o ise başını табаğından kaldırmayınca Giselle bana ve Ally'ye döndü.

"Düğün tarihiniz belli mi?" diye sordu Zoe. Kırk dakikadır ağzından çıkan tek kelime buydu.

"Haziranı düşünüyoruz," diye yanıtladı Giselle. "Mekânlar listesine Central Park ve Brooklyn Botanik Bahçesi'ni de eklemek istiyorum ama babanız yağmur ihtimaline karşı açık hava düğününe sıcak bakmıyor."

"Bahar çiçeğim," dedi babam, "eğer kalbinden geçiyorsa listeye park ve bahçeleri de ekleyelim."

Giselle gülümsedi. "Teşekkürler, tatlım. Peki üçünüze nedimem olacağınız konusunda güvenilebilir miyim?"

Eğer elbiseye sığabilirsem, diye düşündüm. “Elbette,” dedim.

Ally başını evet der gibi salladı.

Bütün gözler Zoe’ye çevrildi.

“Haziran mı?” dedi Zoe. “Ülke dışında olabilirim. Henüz emin değilim. Sonra haber versem?” diye ekledi, Giselle’in suratı yerine önündeki bir tabak kuşkonmaza bakıyordu.

“Tabii,” dedi Giselle. “Sadece gelebileceğini umuyorum, Zoe.”

GERİLİMİ heceleyebilir misiniz?

Zoe’yi rahatsız eden tek şey, Giselle’le eski arkadaşlığı mı, diye merak ettim. Öyle olsa muhtemelen buraya gelmezdi; değil bir hafta, bir gün bile sabredemezdi.

Ally’nin burada olmasının da kesinlikle bir sebebi vardı. Onu hiç bu kadar dalgın görmemiştim. Genellikle babamı ne kadar bencil biri olduğunu göstermek için utandırmaya çalışmaya bayılırdı; kesinlikle şöyle bir şey söylemesini beklemiştim: *Sarah’ya doğum günü için aldığım botlara sen de bayılmadın mı?* Sonra da babam bana soru dolu bakarak ve *Ah Tanrım, doğru ya! Takvimimde işaretlemiştim ama dün o kadar çılgın bir gündü ki, derdi. Doğum günü bir hafta önceydi baba.* Babam da bir an bile beklemeden gülümser ve, *Haydi, Sarah’ya kadeh kaldırın, derdi.*

Ancak Ally, babamı kızdıracak hiçbir şey yapmıyordu. Zoe gibi o da tabağındaki yemeklerle oynuyor, saatine bakıyor, sebzeleri izliyordu. Belki de sebebi, kocası Dandikrew’du. Daha erken saatte kokteylleri içerken –ki o da kuşak seansına

dönmüştü— ona özel olarak neden burada kaldığını sormuş-
tum, Ally ise küçük köpeğini can yeleği gibi göğsüne bastırmış
ve Andrew’un iş için Tokyo’da olduğu ve mutfağın yenilendiği
hakkında bir şeyler gevelemişti. Yalan söylüyor olabilirdi.

“Bugünlerde Andy’nin işleri nasıl, Ally?” diye sordu ba-
bam şarap kadehini doldururken. “Piyasa bu aralar sıkıntılı.”

Ally gerildi, sadece bir anlığına da olsa gerildi.

“İşler harika,” diye yanıtladı. “Şu an İsviçre’de, yeni bir
anlaşmanın peşinde koşturuyor.”

Bir saat önce Japonya’yken şimdi İsviçre olmuştu.

“Ben artık kalkayım,” dedi Ally. “Mary Jane’i yürüyüşe
çıkarmalıyım, sonra da sabahki öldürücü toplantı için hazır-
lanmam gerek.” Ayağa kalktı. “İyi geceler herkese.”

Biz de iyi geceler dileklerimizi sunduk ve Ally adeta sıvıştı.

“Aslında ben de en iyisi biraz uyuyayım,” dedi Zoe.

Bu masada yalnız kalmamın imkânı yoktu. Kardeşlerim-
le beş kelime dahi konuşmuyor olabilirdik, ama yine de kız
kardeşlikte dayanışma ruhu vardı.

“Ben de,” deyiverdim. “Yemek harikaydı,” dedi Giselle’e,
onun yemekle alakası olmadığını fark etmekte gecikmiştim.
“Şey, iyi geceler.”

“İnanılmaz,” dedi babam. “İki yaşındaki bile kızlarımdan
daha geç yatıyor!” Kahkaha attı ve Madeline’e hamle yaptı,
bebeği koltuğundan kaldırdı. “Sen bu işe ne dersin, Maddy-
Waddy? Hımm? Ne?” Onu gıdıkladı, bebek de kıkırdamaya
başladı.

Kapı eşiğinden onları izledim. Küçükken Zoe’ye de böyle

davrandığını hatırlıyordum; Ally'yle yaz için birkaç haftalığına yanlarına gittiğimiz zamanlarda. Ally ve bana da böyle davranmışa bile hatırlamıyordum. Belki de bunun için fazla büyümüştük ama zaten babamla hiç aynı evde yaşamamıştım.

"Bırak da sindirsin," diye şikâyet etti Giselle'in annesi. "Sonra üzerine kusacağı kişi benim, sen değil."

"Büyükannenin üzerine kusmayacaksın, değil mi balkabağım?" dedi babam melodik bir tonda Madeline'e. "Bunu yapamayacak kadar tatlısın!" Sonra da bebeği gıdıklamaya, okşamaya devam etti, ardından Giselle'in keyifli bakışları, büyükannesinin ise öfkesine karşılık bebeği havaya atıp yakaladı.

"Şey, Sarah," diye seslendi Giselle tam arkamı dönmüşken. Geri döndüm.

"Ally ve Zoe'ye panoya gelinlik fotoğrafları iğneleyeceğimi ve önümüzdeki ay butik randevularına gitmeden önce fikirlerini almayı çok istediğimi söyler misin?"

"Söylerim," dedim.

Gülümsedi ve nişanlısı ile bebeğinin eğlencesine katıldı.

Garip. Babamın yeni bir aileyle ilişkisine karşı tuhaf hissetmeyi çoktan aştığımı sanıyordum. Ancak görünüşe bakılırsa o hiç geçmiyordu.

8

Ally

Evliliğiniz bittiği an dünyanın çiftler, bebek arabaları ve aşk şarkılarıyla dolu olduğunu fark etme eğilimine giriyorsunuz. Au Bon Pain'de önümdeki genç çift öpüşüyordu. Pazartesi günü sabahın sekizinde, çoğu insan yarı uyanık, mutsuz halde işine gitmeye çalışırken dilleriyle öpüşüyorlardı.

"Ne alacaksın, minik fare?" diye sordu öpüşen oğlan, dili kızın kulağını hedef almıştı. Miskin herifin muhtemelen işi gücü yoktu. Hızması foyasını meydana çıkarıyordu.

"Sen ne istiyorsan," dedi nefes vererek kız. "Senin deneyimlediğin şeyi yaşamak istiyorum."

Üzerlerine kusabilir miydim?

Tekrar öpüşmeye başladılar, elleri birbirinin saçlarındaydı.

"*Selam,*" dedim. "Dillerinizi birbirinizin ağzından bir adım ilerlemeye yetecek kadar çıkarabilir misiniz? Bütün sırayı bekletiyorsunuz."

Arkalarını dönüp bana baktılar. Arkadan biri kıkırdadı.

“Sıradaki,” dedi tezgâhın arkasındaki görevli, miskinler de sonunda ilerledi.

Öpüşen kadın arkasına dönüp bana pis pis güldü. “Elde edemediğimiz şeyler konusunda hep biraz huysuzuz, değil mi, *hanımefendi*?”

Sol elimi kaldırıp alyansımı suratına doğru salladım. “İyi denemeydi, tatlım.”

“Sanki evliler böyle de,” diye karşı çıktı ve erkek arkadaşıyla kahkahalara boğuldular.

“Boş ver gitsin,” dedi öpüşen adam, kızın saçıyla oynayarak. “Mutsuz insanlar başkalarının mutluluğundan nefret eder.”

“Gayet de mutluyum,” diye bildirdim.

“Her neyse, bayan,” dedi öpüşen adam.

“Bu sıranın daha yavaş ilerleme ihtimali var mı acaba?” diye seslendim adamın arkasından görevliye.

Bana “bayan” denmesinden nefret ederdim. Bana artık yirmi iki yaşında olmadığımı, yirmili yaşlardakilere de *hanımefendi* gibi görüldüğümü hatırlatıyordu. Artık “böyle” yaşamadığımı çünkü evli olduğumu hatırlatıyordu.

Hah. Ne komik bir şaka. Az önce ortalığa savurduğum alyansıma baktım. Gereksiz hareket.

Mutsuzdum. Epey mutsuzdum.

Bir hafta iki gün önce elimde bir valizle evimi terk etmiştim ve Andrew bir kere bile aramamıştı. Onunla konuşmak istediğim filan yoktu tabii.

Bir de üzerine cehennemde yaşıyordum. Sarah’nın hami-

lelik kitapları ile salondaki düğün panosu arasında kalmıştım, etrafım bebekler ve evlilikle sarılmıştı.

Kendimi babamın evinde bulduğuma da şaşkındım. Bir hafta önce, geçtiğimiz cumartesi günü bir elimde valizim, diğerinde Mary Jane’le evden ayrılmıştım ve nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir otelde kalmayı düşünmüştüm ama o uyduruk, çirkin lambayı kırdığım için ödediğim iki yüz dolar ve bir yandan mesaiye giderken yalnız başına bir otel odasında uyanma fikri katlanamayacağım kadar ağırdı. En azından babamın evinde etrafta tanıdığım insanlar dolaşıyordu, zaten babam da kendi işine bakardı çünkü kendisi dışında kimseyi umursamazdı. Hesaba katmadığım şey Zoe’nin oda arkadaşım olmasıydı. Ya da Sarah’nın.

Bir şeyler yapmalıydım. Kafamı dağıtacak bir şey. Andrew’un o sürtükle hamaktaki görüntüsünü kafamdan atacak bir şey. Babamın ve Giselle’in sabahın altısındaki parıl parıl suratlarını unutturacak bir şey. Ya da kız kardeşimin merakını. Dün gece üzerimdeki bakışları hissetmişim ve ben onu *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabına gömülmüş zannederken Sarah’nın beni izlediğini görmüştüm. (Kitabı Zoe’ye değil bana dönük tutarak okuyordu çünkü Zoe’nin ve babam ile Giselle’in hamile olduğunu öğrenmelerini istemiyordu.) İki kere de Zoe’yi kendi işine baktığını, tavanı izlediğini ya da yatağının önündeki ufak alanda yoga pozisyonlarıyla vücudunu rahatlattığını sandığım anda beni izlerken yakalamıştım. Evet, ben de onları izliyordum çünkü Sarah’nın favori cevabı, *Bu konuda konuşmak istemiyorum*’du ve Zoe’ye de şahsi bir

şey sormak konusunda rahat değildim. O yüzden de ben onları izliyordum, onlar da beni. Birbirimizi izliyorduk.

Eğer bir süre daha babamın evinde kalacaksam –ne yapacağıma, şehirde bir ev mi kiralayacağıma, yoksa kendime Westchester’da bir ev mi alacağıma ya da bir sperm bankasına gidip kendimi mi hamile bırakacağıma karar verene dek– bir şeyler yapmalıydım. Aktif bir şeyler. Beni kendimle barıştıracak bir şeyler.

Sanki daha fazla masaja, bakıma, alışverişe ya da ada tatiline ihtiyacım vardı da...

Ne o zaman? Ne, ne, ne?

Listemdeki ilk madde, *İyi bir boşanma avukatından randevu almak*tı, ancak henüz bununla ilgilenmeye yüzde yüz hazır değildim.

Elimde mısır ulu kek ve kahvemle öpüşen çiftten mümkün oduğunca uzak bir masaya oturdum. Kekimi ısırp pencereden dışarıyı izledim.

“Onunla bireşbul.com’da tanıştım,” dedi yan masadaki otuzlarının sonundaki kadın, arkadaşına. “*Harika* bir adam. Kırk yaşında. Boşanmış ve atlatmış. Durumu iyi. Profilindeki fotoğraf kadar yakışıklı.” Arkadaşına doğru daha da eğildi, kızıl kıvrıcık saçları omzuna döküldü. “Üç yıldır ilk kez vibratör yardımı olmadan geldim.”

Arkadaşının ağzı kocaman açıldı, iki kadın da kimsenin dinlemediğini kontrol etmek için etraflarına bakındılar. (Avukatlar hukuk okurken potansiyel itirafçıların avukatın odada bile değilmiş gibi hissetmesini nasıl sağlayacaklarını öğrenirlerdi.)

“İnternette tanıştığın bir adamla mı yattın?” diye sordu arkadaşı. “Bir yabancıyla. Sen kafayı mı yedin?”

“Yattığımız sırada bana yabancı değildi,” diye yanıtladı kızıl. Ellerini kahve kupasının etrafına dolayıp aromayı içine çekti, yüz ifadesi memnuniyet bildiriyordu. “Ona bir not e-postaladım, o da cevap gönderdi, sonra böyle birkaç hafta yazıştık. Sonra birkaç defa da telefonda konuştuk, uzun uzun, ben de rahat hissedince buluşma ayarladık.”

“Ne bileyim,” dedi arkadaşı simidini ısırırken. “Yine de...”

“Yine de ne?” diye sordu kızıl. “Denemeseydim yine de bekâr olurdum. Şükran Gününde, Noel’de ve yılbaşında. Yok, kalsın. Harika bir adamla tanıştım. Kimsenin internette tanıştığımızı bilmesi gerekmiyor. Bu konuda utandığımdan değil.”

“Her zaman çöpçatanlık sitelerinin ve kendini tanıtmaların filan ezikler için olduğunu düşünmüştümdür,” dedi arkadaşı ve çantasından pudra kutusunu çıkarıp yüzüne sürmeye başladı. “Üzgünüm ama çoğu kişi böyle düşünüyor.”

Ben bunu yapıyorum,” diye karşı çıktı kadın. “Ezik biri miyim?”

Arkadaşının yüzü kızardı. “Onu kastetmedim.”

“Orada tıpkı benim gibi insanlar da var.” Kızıl da pudra kutusunu alıp aynasından rujunu kontrol etti. “Tıpkı senin gibi. Herkes gibi insanlar. Bir adamla başka nerede tanışacağız ki? Barda mı? İşyerinde mi? Kör randevuda mı? Lütfen ama. İnternette tanışmak artık son derece yaygın. Profilleri okuyorsun, kimin sana iyi görüldüğüne bakıyorsun, birbirinize yazıyorsunuz ve kendinizi rahat hissedince de özel bir

yerde buluşuyorsunuz. Adamı beğenmezsen iki saniye sonra kalkıp gidersin, kimse incinmez. Birbirinizden hoşlanırsanız, aniden umut vaat eden bir adamla randevuda olursun; karşıdaki de seni tanıdığından laf olsun diye boş sorularla uğraşmazsın.”

“Sanırım kulağa iyi geliyor,” dedi arkadaşı. Bu adamdan gerçekten hoşlandın demek?”

Kızılın gözleri parladı. “Onu Şükran Günü’nde bize götürmeyi planlıyorum, hâlâ birlikte olursak tabii. Üç yıldır ilk kez akrabalarımın, ‘Senin de zamanın geldi tatlım ama birkaç kilo verip de saç kesimini değiştirirsen, daha hızlı davranabilirsin,’ laflarını dinlemek zorunda kalmayacağım.”

“O saçmalıkları ben de duyuyorum,” dedi arkadaşı. “Nasıl da bıktım! Tamam, kazandın. Belki ben de akşama sîteye bir bakarım.”

Kızıl beni de kazanmıştı. Kafamın dağılmasına mı ihtiyacım vardı? Kocamı unutturacak bir şey mi arıyordum? Misilleme mi yapmalıyım? Yolunu bulmuştum.

Not defterimi çıkarıp bireşbul.com diye not aldım. Sonra da altını çizdim.

Kız kardeşlerimle paylaştığım oda kendi evimdeki, eskiden Andrew’la paylaştığım yatak odamdan biraz daha ufaktı. Andrew’la nadiren aynı anda o odada bulunurduk, ama şimdi aynı büyüklükte bir odayı iki kişiyle daha paylaşıyordum. Ve iki kişi epey alan kaplıyordu. Fiziksel anlamda değildi, tabii.

Sarah daha iki aylık hamileydi ve her zamanki kadar zayıftı, Zoe ise ip gibiydi. Ancak ikisinin de varlıkları devasaydı.

Şu anda üçümüz de yataklarımıza uzanmıştık, ki üçü de otel odası gibi yan yana dizilmişti. Her yatağın başında yuvarlak bir sehpa ve sahte olduğunu sandığım Tiffany lambalar –gerçi söz konusu babamsa asla emin olamazdınız, çünkü gerçeğini de alabilirdi–, çalar saat ve garip bir şekilde sevdiğim limon draje dolu kristal kâseler vardı. Sarah ortadaki yatakta bir *Wow* makalesini okuyup notlar alıyor ve art arda ağzına draje dolduruyordu (sebebini özlemlerine bağlıyordum). Zoe yüzüstü uzanmıştı, bir elini önüne uzatmıştı ve bir adamın fotoğrafına bakıyordu. Erkek arkadaşı, diye tahmin ettim. Ben de internet tarayıcıma bireşbul.com yazıyordum, sabahki konuşma kulaklarımda çınılıyordu.

Sarah karnı üstüne dönüp yerden valizine uzandı ve yatağının üzerine kaldırmaya çalıştı.

Yataktan fırlayıp valizi elinden kaptım. “Hiçbir şey kaldırmamalısın! Tanrı aşkına Sarah.”

“Valiz yarım kilo bile yok, Ally. Beb...” Zoe’ye baktı, o da bizi merakla izliyordu.

“Mahremiyete ihtiyacınız var mı?” diye sordu Zoe. “Gidip panodaki gelinliklere filan bakabilirim.”

Sarah kahkaha attı. “En büyük düşmanımın bile başına gelmesin. Zaten Ally kendi işine bakmak üzereydi, değil mi Ally?”

Yatağıma oturup *laptopumu* kucağıma aldım. “Yapman gerekenleri uygula, Sarah. Eğer böyle yaparsan, ben de kendi işime bakabilirim.”

“Andrew nasıl?” diye lafı yapıştırdı Sarah. “Buraya geldiğimden beri üç gün geçti ama adını bile duymadım.”

“Griffen nasıl?” diye yapıştırdım ben de.

“Ben size biraz mahremiyet vereyim,” dedi Zoe ve kapıdan sıvıştı.

“Bilip bilmemesi umurumda değil,” dedi Sarah bana. “Okuduğum hamilelikle ilgili kitapları görmesin diye sağ tarafıma yatmaktan bıktım. *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum*’a göre soluma yatmalıyım.”

“Bu doğru,” dedim. “Öyle okuduğumu hatırlıyorum. Nasıl hissediyorsun bu arada?”

“İyi,” dedi. “Biraz yorgun.”

“Demek ki daha Griffen’den haber almadın.”

Hayır anlamında başını sağa sola salladı.

Ona bir draje fırlattım. “Bu şartlar altında, Sarah, sanırım düşünüp taşınmak için zamanını bol keseden kullanıyor. Bir haftadan fazlası kulağa biraz abartılı geliyor ama önümüzdeki birkaç gün içinde arayacağına eminim. Ne diyeceğini bilemem ama kesinlikle arayacak.”

Sarah bir şey söylemedi. Drajeyi ağzına attı, sırtüstü uzandı, ellerini midesi üzerinde birleştirip tavana baktı.

“Ne söylemesini isterdin?” diye sordum.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?” dedi bana bakmadan.

“İyi,” dedim. “Yarın e-postanı kontrol et. Sana iyi hamilelik siteleriyle ilgili bir e-posta göndereceğim.”

“Ally, sürekli okuyorum. Temelini öğrendim.”

Buna şüpheliydim. Sadece bebek beklemenin anlamını bilmediğini değil, aynı zamanda imkânlarının ve şartlarının da uygun olmadığını düşünüyordum. Hamile olduğunu öğrenene dek bebek *istemiyordu* bile. Erkek arkadaşımı o adamın ona âşık olmasını istiyordu. Doğum gününü kutlamak için arkadaşlarıyla Porto Riko'ya gitmek istiyordu (bilin bakalım sürpriz biletlerini kim ayarlamıştı). Siyah deri ceket istiyordu ki ona annemin armağanı maiyetinde ben almıştım (Annem öldüğünden beri her sene onun adına da Sarah'ya hediye düşünürdüm). Sarah daha büyük bir yatak odası, daha büyük göğüsler istiyordu (ki ikincisine kavuşacaktı). Steve Madden marka dize kadar siyah deri çizme istiyordu. Yeni Drew Barrymore filmini izlemek istiyordu (en sevdiği oyuncu). Starbucks'ta Venti boy *lattes*inin parasını ödeyebilmek istiyordu. Gerçek bir hayat ister gibi bir hali bile yoktu.

Ama işte hamileydi. Benim ömürlük hayalim.

"Eğer temelini biliyorsan, Sarah," dedim, "o valizi kaldırmazdın. Bir kitaptan daha ağır hiçbir şeyi kaldırmaman gerek. Haftada sadece bir kere kafein alabilirsin. Alkol, asla. Hamilelik vitaminlerini alıyor musun?"

"Ally..."

"Güldür beni."

"Hep yaptığım şey, Ally."

Kapı nazikçe tıklatıldı. "Yine ben," dedi Zoe.

"Çalmana gerek yok Zoe," dedi Sarah. "Burası senin de odan."

Zoe içeri girip kapıyı kapattı ve yatağına oturdu. “Babam ve Giselle salondaydı, smokin gömlekleri fotoğraflarına bakıyorlardı. Kaldıramadım. Kusura bakmayın.”

Sarah kahkaha attı. “En azından kuşak hafta sonu bitti.”

“Kuşak hafta sonu mu?” dedi Zoe. “Kuşak *haftası* de sen ona. Geçen hafta sonundan beri tek konuştuğumuz şey bu. Hem de Ally benden bir gün önce geldi. Bütün çileyi yalnız başına çekmiş olmalı.”

“Doğru,” dedim Sarah’ya bir draje daha fırlatarak. “O yüzden biraz huzuru hak ettin.”

“Huzur mu? Benden *huzur mu* istiyorsun?” dedi Sarah en başarılı Brooklyn’li Robert DeNiro aksanıyla yumruklarını kaldırarak, üçümüz de güldük. “Beni mi huzursuz edeceksin?”

Zoe yatağının ucuna oturdu, Sarah ve bana dönüktü. Sırtını dikleştirdi. “Neden burada kaldığımı bilmek ister misiniz?” Ona baktık, meraktan ölüyorduk. “Çünkü annem babamın nişanı konusunda savaşa hazırlanıyor. Babam ona şahsi bir notla birlikte nişan davetiyesini göndermiş, annemin de şalterleri atmış ve babamın hayatını mahvetmek için buraya gelmiş.”

“Onu suçlayamam,” dedim. “Kendi kızından bile genç bir kadınla evleniyor. Bu alçaklık.”

Sarah ile Zoe sanki bunları söylediğime inanamıyormuş gibi bana baktılar.

“Annem için gerçekten endişeleniyorum,” diye devam etti Zoe. “Buraya bir hafta önce geldi ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ev telefonuma iyi olduğunu ve endişelenmememi söylediği birkaç mesaj bırakmış, o kadar.”

“Ee belki de iyidir ve endişelenmene gerek yoktur,” dedi Sarah. “Belki de babamın hayatını mahvedeceğini söylerken sadece şaka yapıyordu.”

“Şaka mı?” dedim. “Sanmam. Zoe’nin annesini hatırlıyorum.”

Sarah bana ters ters baktı. Zoe’yu gücendirdiysem de ifadesinde bunu görmedim.

“Eh peki neden bu kadar endişelisin?” diye sordu Sarah. “Gerçekten de çıldırdığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Zoe iç çekerek. “Zaten halihazırda onu geri kazanmak için estetik operasyonlarla kafayı bozmuş durumda. Tarz bir ergen gibi giyiniyor. Sıfır beden. Göğüslerini yaptırdı; daha büyük ve kalkık. Saçını daha da uzattı ve rengini iyice açtı. Bütün bu abartılar işe yaramayınca... sadece neyi yapma cüreti olduğunu bilmiyorum.”

“Neyi yapma cüreti olacak ki?” diye sordu Sarah. “Burada Lorena Bobbitt’ten bahsetmiyoruz, değil mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Zoe. “Ama samimi söylüyorum, ne *yapabileceğini* düşündüğünü bilmiyorum. Babamı o kadar çok geri istiyor ki, her şeyi yapabilir. İşte bundan korkuyorum.”

Başımı onaylamaz gibi salladım. “Bir şey diyeyim mi, Zoe? Bence annenin geri istediği şey babam değil.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Zoe.

“Anneni çok iyi tanıdığımı söylemiyorum,” dedim, “ama her iddiasına girerim ki geri istediği şey saygınlığı. Baban değil.”

“Saygınlığı mı?” dedi Zoe.

Başımı evet anlamında salladım. “Estetik operasyonlar

yaptırmak, Britney Spears gibi giyinmek... yirmi beş yaşındaki hali gibi görünmek istiyor, çünkü gençliği saygınlıkla ilişkilendiriyor. Genç ve güzelken ona bir kraliçe muamelesi yapılmış ama şimdi çöp gibi hissediyor. O yüzden de kendisiyle ya da özgüveniyle ilişkilendirmek yerine saygınlığı gençlikle bağdaştırıyor."

"Çok etkileyici, Ally," dedi Sarah. "Bu sana mantıklı geliyor mu, Zoe?" Anneni en iyi sen tanırsın."

Zoe evet anlamında başını salladı. "Çok doğru, ama öyleyse neden kalkıp buraya geldi anlamıyorum. Eğer saygınlığının peşindeyse, neden onu olduğu gibi sevecek bir adamla tanışmaya çalışmıyor? Neden babamın peşinden geliyor? Neden onu kazanmak için bu kadar uğraşıyor?"

Çünkü o da baban gibi bir hayvan. Birbirleri için yaratılmışlar.

Judith Gold Solomon ile Bartholomew Solomon'u çift olarak anlayabiliyordum. Asıl anlamadığım, annemle Bartholomew Solomon'du. Annemi neden istediği belliydi; çok güzel bir kadındı ve dünya üzerindeki en nazik insandı. Ancak annemin ona nasıl kandiğini, bu kadar yüzeysel bir adamla niye evlendiğini hiç anlamamıştım.

"Neden bir başkası için kalkıp gidebilen bir adamla evlendin?" diye bağırıyordu altı yaşındaki halim anneme, bana babamın başka bir kadına âşık olduğu için gideceğini söylediği zaman. Beni kucağına almış, şehir merkezindeki evimizin penceresinde duran sallanan sandalyeye oturmuştu; ben ise sanki onun suçuymuş gibi çılgınlık atıp ağlamıştım.

Beni göğsüne yaslamış, sıkıca sarılmış, savurduğum yumruklarımı tutmaya çalışmış, saçımı okşayarak sakinleştirmiş ve bana babamın iyi bir adam olduğunu ama insanların bazen değişebileceğini, bu olunca da gitmelerine ve istedikleri kişi olmalarına müsaade etmek gerektiğini söylemişti. “Onun için mücadele bile etmedin mi?” diye sormuş, yine ağlayıp tekmeler savurmaya başlamıştım.

“Ah, Ally,” demişti defalarca. “Her şey yoluna girecek, göreceksin minik bebeğim.”

Ve her şey temelde yoluna girmişti çünkü annem öfkeli, altı yaşında bir kız çocuğu ve yeni doğmuş bebeğiyle bile güçlü bir insandı. Lower East Side’da daha küçük bir eve, büyükkanneme yakın bir yere taşınmıştık, yılda bir kere Sarah’yla birlikte iki haftalığına babam, Zoe ve Judith’le kalmak için Kaliforniya’ya gidiyorduk.

Neden bir başkası için kalkıp gidebilen bir adamla evlendin? Ah Tanrım, anne, diye düşünüyordum şimdi. Çok özür dilerim, çok ama çok üzgünüm.

“Zoe, annen *onu* kazanmak için bu kadar uğraşmıyor,” dedim, “kendisini geri kazanmaya çab alıyor. Annenin New York’a babanın hayatını mahvetmek için geldiğini söyledin, onu geri almak için değil. Birini geri kazanmak istediğinde onun ‘hayatını mahvetmeye’ çalışarak işe başlamazsın; eğer aklını kaçırmadıysan...”

“Annen aklını kaçırmadı, değil mi?” diye sordu Sarah, Zoe’ye gülümseyerek.

Zoe kahkaha attı. “Sadece normal deli.”

“Hepimiz gibi,” dedi Sarah.

“İnan bana, babanı geri istemiyor,” dedim. “Başka bir şeyin peşinde.”

Zoe yüzüstü yatağına uzanıp ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Sanırım haklısın, Ally. Bu açıdan bakmamıştım.”

“Biliyorsun,” diye ekledim, “aslında hiçbir zaman annemle babamızın birbirinden gerçekten hoşlandığını düşünmedim. Yani *gerçekten* hissetmediler, bir arkadaşını sever gibi değildi.”

“Yirmi beş yıl evli kaldılar, Ally,” diye altını çizdi Zoe.

“Evet çünkü muhtemelen umurlarında değildi,” dedim. “O yüzden de hiçbir zaman savaşıp iyi geçinmeye çalışmadılar.”

“Birbirlerini önemsiyorlardı,” diye yapıştırdı Zoe. “Ben de oradaydım.”

“Evet, öyleydin,” dedim.

Sarah ikimize endişeyle bakıyordu. “Ee, ne demeye çalışıyorsun, Ally? Sevgi dışında bir temeli olan bir evliliğin de gayet güzel yürüyeceğini ama aşkla bağlı evliliklerin bitmeye mahkûm olduğunu mu?”

“Genelleme yapıyorsun,” dedim. “Bu olguyu sadece babam ile Zoe’nin annesine yakıştırıyorum.”

“Annemden ölümüne nefret ediyorsun,” dedi Zoe. “Değil mi?”

“Onu nefret edecek kadar *umursamıyorum*, Zoe,” dedim. “Üzgünüm ama durum bu.”

Zoe’nin annesi Sarah’yla ikimize daha ilk günden itibaren zalim ve düşmanca davranmıştı, kocasının New York’ta iki kızı daha olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Bir keresin-

de, her yılki iki haftalık yaz ziyaretimizin birinde –ben dokuz, Sarah daha üç yaşındaydı– bir yandan haliya su damlatmama çalışarak banyoyu kullanmak için havuzdan çıkmıştım (o sene inek gibi kocaman bir halısı vardı). Sarah da bir gözü Zoe’deyken diğeri onun üzerinde olan dadının gözetiminde havuzda neşeyle oynarken, o cadının babamı iki haftanın çok uzun olduğuna, bir haftanın fazlasıyla yeteceğine ikna etmeye çalıştığını duymuştum. Ne de olsa babam yılda iki kere bizi görmek için bir iki günlüğüne New York’a geliyordu. Ertesi sene yine iki haftalığına davet edildiğimizde babamdan nefret etmeyi bıraktım, kronik baş ağrılarım da on yaşındayken yok oldu. Babamdan hoşlanmıyordum ama en azından artık nefret de etmiyordum. Kendi tarzında ve son derece dolaylı olarak bizi karısına tercih etmişti. Bunun benim için anlamı vardı.

“Her neyse,” dedi Zoe. Sonra ayağa kalktı, kıyafetlerini çıkardı (iç çamaşırlar hariç), üzerine bir tişört ve yoga taytı giydi, yatağa uzanıp yüzünü duvara döndü. “İyi geceler,” diye ekledi bir dakika kadar sonra.

“İyi geceler, Zoe,” dedi Sarah bana da ters ters bakarak.

Omuz silktim ve *laptop*uma döndüm ama ellerim titriyordu, o yüzden klavyeyi kullanamıyordum.

Bireşbul’un eşleşme sistemine bakılırsa kriterlerime uygun 226 erkek vardı. Zoe sağa sola dönerken ve Sarah horlarken (yanağı *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum* kitabı-

nın 178. sayfasına dayalı halde uyuyakalmıştı) ben de muhtemel flörtümü arıyordum. Kafa dağıtmak demiştim ama bireşbul.com acayip eğlenceliydi. Birkaç dakika geçmeden öfkeli küçük kızları, korkunç yazları, kötü giden evlilikleri ve boynumu kırmak isteyen kız kardeşleri unutmuştum. Yarım saatimi siteyi tanımaya çalışarak geçirdim, sonra da bir erkekte istediğim kutucuklara tik attım; saç renginden maaşına, bir ibadethaneyi ne sıklıkta ziyaret ettiğine kadar. Birkaç saniye içinde de 226 adet profil fotoğrafı ve uzun açıklamalar gözlerimin önünde belirdi. Birinin görünüşünü beğenmeyince onu hemen geçiyordunuz. Beğenince de fotoğrafa tıklıyordunuz ve fotoğraf büyüyordu. Sonra da profilini, doldurduğu formu, beğenilerini ve beğenmediklerini, kendini tanıttığı kısa yazıyı okuyordunuz; bir kadından ve ilişkiden beklentilerini yazıyorlardı.

İki yüz küsur kişiyi, görünüşlerine ve zekâlarına göre –en azından yazıları el verdiğince– elliye kadar indirdim. Sonra da bu elli kişi arasında gezindim. En az yirmi beşi ilgimi çekti, bazıları sarışındı, diğerleri her zaman beğendiğim gibi uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı, çok azı da David Caruso kıızıydı. Avukatlar, doktorlar, gazeteciler, yatırım bankacıları ve emlak danışmanları vardı.

Tek sorun, ilgilendiğim çoğu adamın yirmi bir-otuz dört yaş arası kadınlar arıyor oluşuydu. Fotoğrafını ve profilini beğendiğim yirmi beş kişi arasında yirmi iki adam benden daha genç kadınlar arıyordu, hem de benimle yaşıt ya da daha yaşlı oldukları halde.

Yirmi bir yaşındakiler mi? Otuz yedi yaşında bir adam, yirmi bir yaşında bir çocuktan ne bekliyordu ki? Gerçekten anlamıyordum. Evet tamam gençtiler, deneyimsizdiler, esnek ve güzeldiler. Vay canına. Esnek, güzel ve deneyimli bir otuz yedilikle de harika sevişebilirdiniz; sizinle yaşıt, esprilerinizi anlayan, sizinle aynı dönemde büyümüş, ne hakkında konuştuğunuzu, bir şeyi neden komik ya da nostaljik bulduğunuzu anlayan bir kadınla. Neden hiçbir ortak noktanız olmayan bir kadınla çıkardınız ki? Siz şirket basamaklarını tırmanırken mama kaşığıyla oynayan bir kadınla ne hakkında konuşacaktınız? Belki koridoru geçip bu soruyu babama sormalıyım.

Ne olacaktı şimdi? İlgimi çeken adamları bırakıp yaş aralığı uyanlara mı bakmalıyım? Zaten bu adamlar pislikti, değil mi?

Öyle miydi? Ben bile istemediğim saç rengine sahip, vücut tipine *iri* işaretlemiş, yüksek lisans derecesi olmayan, tek bir kelimeyi yanlış hecelemiş ya da kelimeleri rakamlarla ifade etmiş –2miz iyi anlaşıcağız gibi– herkesi bir çırpıda geçmiştım. Karşı cins konusunda zevkler son derece bireyseldi. Sarah *kendi* bireşbul tercihlerini yapıyor olsa, finans dâhisi, Wall Street’ten servet kazanmış, yat sahibi, Hamp-ton’s’ta evi olan Andrew Sharp tipi adamları göz ardı ederdi ve yazarlara, aslında garson olan resamlara yönelirdi; ne kadar yüz kılı, o kadar iyi.

Peki ne yapacaktım? Benim zevkim de dikkatle seçtiğim bu yirmi beş kişiydi. Onların zevki ise benden genç kadınlardı.

Bu ikileme sonra dönmeye ve e-posta gönderdiğim kişiler görebilsin ve benden hoşlanıp hoşlanmadığına karar versin diye kendi profilimi oluşturmaya karar verdim.

Buraya tıklayıp kendi profilinizi oluşturun ve akşamki tutkulu randevunuza kavuşun! Tıkkladım. İsim (soyadı yazmayın lütfen): Ally. Yaş: 34. Otuz dördü silip otuz beş yazdım çünkü önümüzdeki ay Şükran Günü'nde otuz beş olacaktım.

Otuz dört, otuz beşten daha iyi duruyordu.

Otuz dokuz kulağa otuz dörtten daha iyi geliyordu.

Tırnağımla 2 tuşuna hafifçe vurdum. Ne yazacaktım, ne?

Otuz beşi silip otuz dört yazdım. Sonra otuz dördü silip yirmi dokuz yazdım.

Rakamlara baktım. Komik görünüyordu. Uzun zaman önce yirmi dokuzdum ve güzel bir yıl geçirmiştım. Bebek bakıcım yirmi dokuz yaşındaydı, Tanrı aşkına.

Ancak seçtiğin bütün adamlar otuz dört yaş altı kadınlar istiyor, Ally. Belki de seni gördüklerinde, yirmi dokuz olabileceğini düşündüklerinde (zar zor), aslında altı yaş daha yaşlı olmanı önemsemezler.

Sonuçta, elbette çevrimiçi randevu sitesinde beyaz yalanlar söyleniyordu.

Yirmi dokuzu silip otuz dört yazdım, önümdeki koca bir ay için teknik olarak doğrudu. Hâlâ gençlik kategorisindeydim, tamam mı!

Göz kırpıştırın imlece baktım ve otuz dördü sildim.

Yaş: 29

Bir daha değiştirmemek için hızla bir sonraki satıra geçtim. Yatağımanın ucunda Mary Jane başını kaldırıp bana baktı. Cık cık diyor gibiydi. Ayağımla başını okşadım, gözlerini kapatıp minik kafasını patiieri üzerine koydu.

Evlilik Durumu... İşte zor bir soru daha. *Ayrılmış* yazan bir kutucuk vardı ama kimi ilgilendirirdi? *Evli* kutusunu işaretleyemedim, bunun anlamı evli olduğum halde kaçamak aradığım olacaktı. *Boşanmış* kutusuna da tik atamadım çünkü doğru değildi ama zaten yirmi dokuzumda da değildim. Ah, Tanrım.

Ama boşanmamıştım. Bu kelimeyi kendim için kullanmaya hazır değildim.

Bekâr kutusunu işaretledim. Kendimi böyle görüyordum ve önemli olan da buydu.

Meslek ve *Gelir Aralığı* kısımları için *Sekreter* ve *25-50.000 dolar* işaretlemeye meylettim çünkü bazı adamlar güçlü kadınları ürkütücü buluyordu. Ama böyle bir adamla tanışmak istiyor muydum? *Profesyonel* ve *200K Üstü* ifadelerini işaretledim.

Kırk kelimeyle nasıl bir adam istediğinizi tarif etmek için aşağıdaki boşluğu kullanın:

Henüz beynim düşünme şansı yakalayamadan parmaklarım yazmaya koyuldu: *Bana kendimi kadın gibi hissettirecek bir adam arıyorum.*

Ne? Aradığım şey bu muydu? Ne istiyordum. Ben bile bilmiyordum. İlişki istemiyordum. Arkadaş da aramıyordum. Sevişmenin peşinde de değildim.

O zaman ne yapıyordum ben?

Laptopu yatağımın kenarına bıraktım, sırtüstü uzanıp tavana baktım. *Ne yapıyordum?*

Kafanı dağıtmaya çalışıyorsun, Ally, dedim kendime, bir yandan da tırnaklarımı Mary Jane'in ipeksi kürkünde gezdi-

riyordum. Sana kendini yine özel hissettirecek birini arıyorsun. İki kişilik bir masada, seninle flört eden, ilgilenen bir adamla oturmak istiyordun. Eğer sonucu sevişmeye bağlanacaksa da öyle olsun. Evliliğin bitti.

Oturup laptopumu yine kucağıma aldım.

Yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafınızı yükleyin. İnternetteki fotoğraflarım arasında dolaştım ve favori fotoğrafımı buldum, beş yıl önce çekilmişti. Central Park'ta yanımda Mary Jane'le güneşleniyordum, şans eseri Sarah da bir kız arkadaşıyla Great Lawn'da vakit geçiriyormuş. Mary Jane'i tanımış ve fotoğraf makinesiyle gizlice fotoğrafımı çekmişti. Beni hiç yan uzanmış, kitap okurkenki o halimle olduğu kadar rahat, huzurlu görmediğini söylemişti.

Fotoğrafta belli olmayan kitap *Hemen Hamile Kal'dı*, Andrew bebek yapmaya yeni evet demişti. *Artık bana hazır olup olmadığımı sormayı bırakabilirsin, Aliy-kek*, demişti, *çünkü cevabım evet. Bebek, hadi bebek yapalım!*

Ben de doğum kontrol haplarımı çöpe atmış ve bazal termometre satın almıştım. O fotoğraftaki bikiniyi yeni satın almıştım. Andrew o zamanlar bana doyamıyordu. Sabah akşam sevişiyorduk. Korunmasız bebek yaptığımızı sanıyordum. Ancak aylar boyunca reglim hiç gecikmedi.

Adamın biri son beş yıldır beni aptal yerine koymuştu. Bu bir daha asla ve asla gerçekleşmeyecekti. Bu andan itibaren kontrol bendeydi.

Beş dakika sonra her şey tiklenmiş ve yüklenmişti, yirmi beş dolarlık aylık abonelik ücretim de kesilmişti ve artık bireşbul.com üyesiydim.

9

Zoe

Ceptelefonum çaldığı gibi alıp açtım. “Anna?”

“Hayır, ben Daniel. Ama anneni birkaç saniye önce gördüm.”

Daniel mı? Hah, Danny Marx. “Öyle mi? Emin misin?”

“Eminim,” dedi. “Sadece birkaç saniye oldu ama peşinden gittiğim an ortadan kayboldu. Bloomingsdale’s bir çarşamba sabahı için fazla kalabalık. Bir süre daha bakındım ama onu bulamadım.”

Annem sağ ve iyiydi, Bloomingsdale’s’teydi. Derin bir nefes verip yatağıma uzandım ama derken ıslak saçlarıyla Sarah bornozu içinde odaya girdi. İş için giyinmek üzere biraz mahremiyete ihtiyacı olduğunu fark edince telefonla salona gittim.

“Bloomingsdale’s,” dedim pencere kenarındaki ikili aşk koltuğuna otururken. Onu lüks bir alışveriş merkezinde bulacağım aklıma gelmeliydi.

“Kozmetik dükkânındaydı,” dedi Danny. “Tam olarak Bobbi Brown’da.”

"Sen kozmetik dükkânında ne yapıyordun?" diye sordum.

"Eh, sen şehre geldiğin için biraz bakım yapmanın iyi olacağına karar verdim."

Ciddi miydi?

"Şaka yapıyorum, Zoe."

"Affedersin," dedim tülü sıyrıp pencereden dışarı bakarak. "Espri anlayışım şu an kapalı."

"Görüştüğüm kadın orada çalışıyor," diye açıkladı Daniel. "Joy. İsmi bu. Estée Lauder bölümünde çalışıyor."

"Ah," dedim, bir an aklım şöminenin önündeki düğün panosuna takıldı. Yedi tane on üçe on sekiz boy gelinlik fotoğrafı asılıydı.

"Ben de Estée Lauder kullanıyorum," dedim saf saf.

"İstersen sana indirim yaptırabilirim."

"Gerek yok, Danny."

"Daniel," diye hatırlattı. "Zaten makyaja ihtiyacın yok."

"Şey, annemi haber verdiğin için sağ ol, Daniel. Bloomie's'te makyaj alışverişi yapıyorsa, en azından normallik menzilinde dolaştığını öğrenmiş oldum. En sevdiği şeylerden biridir."

"İyi görünüyordu, bu arada," dedi Daniel. "Ellisinde olduğunu asla tahmin edemezdin. Morgan Fairchild gibi."

"Bunu da haber verdiğin için sağ ol," dedim yine, telefonu kapatıp annemi aramak için Bloomingsdale's'e koşmak istiyordum. "Sana borçluyum."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü sözünü tutacaksan, yarın akşam Joy'la randevum var ve senin uzmanlığın gerçekten işime yarayabilir, Zoe. Sana havaalanında rastladık-

tan sonra onunla birkaç kez çıktık, her defasında da aynı uzak bakışları gördüm. Bana tekme basmadan önceki son şansım bu olabilir.”

“Tam İlişki Divası’nın işi gibi duruyor,” dedim. “Tamamdır, Daniel. Anlaştık.”

“Ah, Zoe... zalim ol.”

Randevudaki Danny Marx’ın gerçekten de zalim yorumlara ihtiyacı olabileceğini düşünüyordum.

Biri banyoyu meşgul ediyordu. Ayırt edici öğürme sesleri duyduğum sırada kapıyı tıklatmak üzereydim. Biri kusuyordu.

Kapıyı çaldım. “İyi misin?”

Sarah kapıyı açtı. Epey hasta görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi.

“Sanırım bilmemem gerekiyor Sarah ama Ally’nin geçen akşamki imasını kaçırmadım, ayrıca yastığının altından sarıkan *Bebek Beklemekten Beklentiler* kitabını da gördüm. Sabah kusması mı?”

Başını evet anlamında sallayıp kafasını yine tuvalete doğru eğdi. Saçını toparlayıp tuttum.

“Şu an iyiyim,” dedi lavaboya yönelirken. Dişlerini fırçaladı ve yüzüne soğuk su attı. “Teşekkürler,” diye ekledi, sonra yatak odasına yöneldi.

Peşinden gittim. “Emin misin, Sarah? Sana kraker filan getireyim mi?”

“İyiyim.” Yatağına oturup derin bir nefes aldı. “İlk kez

kustum. Sebebinin dün akşam yediğim yarım kilo şekerleme olduğunu düşünüyorum, sabah kusması değil. Tanrım, şekerleme için midem kazınıyor.”

Babam bir şekerleme bağımlısıydı ve mutfakta her zaman dünyanın en iyi şekerlemelerini bulundururdu.

“Eh, burada eksikliğini çekmezsin,” dedi. “Sana bir şey getireyim mi? Bir bardak su ya da çay?”

“Hayır, sağ ol, iyiyim.” Ally’nin yatağının başındaki sehpa da duran çalar saate baktı. “Ah, kahretsin, işe o kadar geç kaldım ki. Bir de öğleden sonra ekip toplantısı var ve hiç hazırlanmadım. En iyisi çıkayım.”

“Senin için telefon etmemi ister misin? Geç kalacağını söylerim.”

Sarah’nın yüzü rahatlamayla aydınlandı. “Ah Tanrım, bunu yapar mısın? Minnettar olurum. Kustuğumu söyleme. Ailevi bir acil durum de, olur mu?”

“Sorun değil. Ve Sarah, eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şekilde yardımım dokunacaksa, söylersin, değil mi?”

Gülümsedi. “Teşekkürler Zoe. Minnettarım. Ah şey, Zoe? Umarım Ally’nin geçen akşam annen hakkında söylediklerini kafana takmamışsındır.”

Başımı sağa sola salladım. “O konunun arkasında koca bir tarih var. Duygularında haksız sayılmaz.”

Evet der gibi başını salladı ve gülümsedi, bir şeyler daha anlatmak istiyor mu, diye bekledim; hani insanlar söylemek istedikleri bir şeyleri sakladıklarında yapar ya. Ama Sarah valizinden birkaç kıyafet çıkardı ve bir külotlu çorabı çekirtmeye başladı.

“Hamilelik için de çoraplar var mı?” diye sordu.

“Eminim vardır,” dedim. Yatağının kenarındaki eteği ile süveterine bakınca mahremiyet istediğini anladım. “Eh, akşama görüşürüz o zaman, Sarah.”

“Tekrar teşekkürler,” dedi. “Bu arada annen demişken, ondan haber aldın mı?”

“Hayır ama biri onu görmüş. Bloomingsdale’s’te makyaj malzemesi satın alıyormuş.”

“Bu iyiye işaret, değil mi?” dedi.

“Öyle sanıyorum. Şimdi oraya gidip onu bulmaya çalışacağım.”

Birbirimize iyi şanslar diledik, ben de odadan çıktım.

Giselle seslendiğinde sokak kapısının önündeydim. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kaçmaya o kadar yaklaşmıştım ki. Bir buçuk haftadır bu evde kalıyordum ve arada bir yediğimiz akşam yemekleri ve koridorda yan yana geçmelerimiz dışında ondan kaçınmayı başarmıştım. Genellikle sabahları okul için erken çıkıyordu, ben de geceleri kendimi görünmez yapıyordum.

Arkama döndüm, kucağında Madeline’le bana doğru geliyordu. “Bugün öğle yemeği için müsait olup olmadığını soracaktım,” dedi.

Geldiğim günden beri her gün aynı şeyi soruyordu.

“Şey, kusura bakma ama az önce plan yaptım. Belki başka zaman,” dedim.

Madeline’e gülümsedim, Giselle dışında bakacak biri olduğu için memnundum.

Madeline’i dengede tuttu. “Oturup konuşma şansını gerçekten istiyorum, Zoe. Eğer bizim hakkımızda, geçmişimiz konusunda konuşmak istemiyorsan, anlarım. Ama belki o günleri geride bırakıp yeni bir başlangıç yapabiliriz.” Bir anda Madeline deliler gibi ağlamaya başladı, bir şikâyeti vardı. Giselle onu sakinleştirmeye çalıştı ama Madeline daha büyük çığlıklar attı ve annesinin bir tutam saçını yakaladı. “Bebek tarafından kurtarıldın sanırım,” dedi Giselle gülümseyerek.

İstemsizce ben de gülümsedim ve Giselle, Madeline’in odasının ardında kayboldu.

Daniel’in kız arkadaşı olma yolundaki flörtü güzeldi.

Pencere kenarlarındaki masalarından az ilerideki barda oturdum, not defterimi açtım, kalemim de hazırды.

Ah, gerçekten de yazacak çok şey vardı.

Daniel çok hızlı ve çok konuşuyordu, kendi şakalarına gülüyordu (çoğu da gerçekten komikti ama kız arkadaşı hepsini anlamıyordu), bir hikâyenin ortasında içkisini içiyordu, iki kere de bütün samimiyetiyle, “Çok güzelsin,” demek için anlattığı şeyi yarıda kesmişti.

Daniel’in kadının ikilemini böyle derinden hissetmesini anlıyordum. Ondan hem hoşlanıyor hem de rahatsız oluyor gibiydi. Bu iki duygudan biri diğerine galip gelecekti, benim işimse hoşlanmanın kazanmasını sağlamaktı.

Şu anda kadına “İyilik Meleği” filmini ne kadar çok sevdiğini, sinemadan çıktığında gözyaşlarına zor hâkim olduğunu

ve sonunda da tutamadığını anlatıyordu. Ben hikâye karşısında gülümsemiştim. Ancak Daniel'ın ilgisinin merkezindeki Joy Ross yarım saniyeliğine de olsa irkildi.

Birkaç ay önce Charlie'yle ağlak bir filme gitmiştik ve sinemadan çıktuktan iki blok sonra gözyaşlarına boğulmuştu. Ertelenmiş tepki. Ben filmi fazla kurgusal bulmuştum, Charlie'nin tepkisi ise beni rahatsız etmişti; yani bu manipülasyona nasıl boyun eğdi? Filmin içe dokunduğu konusunda ona katılmadığım için bana çok sinirlenmişti ve o akşam eve birlikte gitmemiştik. Ertesi gün barışmıştık ama aramızdaki bu farklılık ikimizi de rahatsız etmişti. Bunu Charlie'nin sesinde, belli belirsiz mesafesinde hissediyordum ama birkaç gün sonra yok olmuştu. Bu kadar saçma bir şeyin aramızda gerilime yol açmasından dolayı gülüp geçmiştik.

Ancak bu gerilim yerinde duruyordu ve bu "farklılıklar" çok sayıdaydı. Belki de önemi olmaması gereken, küçük ve aptalca şeyler. Ancak önemi var gibiydi.

"Asla yatağa kızgın gitme," derdi komşumuz Bayan Guttelman sık sık. Büyüdüğüm evde yan komşumuzdu ve bana yıllarca bakıcılık yapmıştı. "Biliyorum, biliyorum, bunu daha önce de duydun ama gitme. Abe'le asla yatağa kızgın gitmedik. Altmış bir yıl boyunca. Birini seversen yatağa kızgın gitmezsin. Dünya üzerinde gerçekten sevdiğin tek kişiyle karşı karşıya gelmek istemezsin."

Yatağa Charlie'ye öfkeli halde sayısız kez girmiştim.

Daniel'a kızmayı istedim ama mümkün değil gibiydi. O çizgi film gülüşü, saçma şakaları ve her duruma uygun hikâyesiyle, ancak Snoopy'ye öfkelenmek gibi olurdu.

Snoopy. *Birini sevdiğinde, gerçekten sevdiğinde, demişti Bayan Guttman üç-dört kez, onun sesi, varlığı, sadece onun düşüncesi bile sana Snoopy dansı yaptırır.*

Snoopy'yi görürdüm, zalim Lucy için kendi etrafında döner, kulaklarını sallar, siyah burnunu havaya kaldırır, göğsündeki minik kalp atışları görünürdü. Ben de kahkaha atardım, Bayan Guttman da bana sarılır ve bir dilim kek keserdi.

Snoopy dansı.

Daniel bir kadının karşısında oturmuş Snoopy dansı yapıyordu. Gözleri parlıyordu, öne eğiliyordu, kadının her kelimesine dikkat ediyor ve karşılığında söyleyecek eğlenceli ya da dikkate değer bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Bir "ilişki gurusu" olarak, nadiren bir ilişkiyi flörtün yerine kendimi koyarak değerlendirirdim. Mesele önemli olan adamın beni etkilemesi, utandırması ya da sıkması asla değildi, önemli olan evrensel olarak müşteri memnuniyetiydi. Flörtü ister aşağı yakadan, ister yukarı yakadan, isterse gömlekli ya da serseri olsun, asıl mevzu müşterinin kendisini ve davranışlarını bilmesiydi. Serseri tipler belirli bir müşteriyi pisliğin tekine dönüştürüyor muydu? Zeki olanlar belirli müşterileri akıl dolu olmayacaksa tek kelime etmeyecek hale getiriyor muydu? Belki.

Ancak Daniel'ı izlerken, onu karşısında oturan kadının gözlerinden gördüm ve ondan hoşlandım. Evet bazı yanlışlar yapıyordu ama bir şekilde işe yarıyorlardı.

Joy için değildi tabii.

Peki ne olacaktı? Daniel'ın Joy'u etkilemek için rande-

vularında davranış biçimini değiştirmesi mi gerekiyordu? Yoksa kendisi olmalı ve kadın onu takdir etmiyorsa, onu boş vermeli miydi?

Joy aniden saatine bakıp ayağa fırladı. Daniel da kalktı.

“Şey, yarın erken kalkacağım da...” Onu yanağından öptü. “Yok, yok, sen kalıp *nachos* bitir. İçinde tonlarca karbonhidrat var.” Ve hızla kapıdan çıktı, taksiye el etti ve Daniel daha iyi geceler diyemeden bindi.

Daniel sanki az önce kadın onu hançerle yaralamış gibi ellerini göğsünde birleştirdi ve dizlerinin üstünde yere yığıldı.

“Beyefendi! Beyefendi!” diye bağırdı bir garson. “İyi misiniz?”

Daniel ayağa kalktı, yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı. “Şaka yapıyordum, affedersiniz. Yemek zehirlenmesi değil. Dava yok.”

Garson yüzünü ekşitip uzaklaştı.

Dayanamadım. Kahkahalara boğuldum.

“Hadi ama evlat,” dedi. “Felaket raporunu dışarıda da sunabilirsin.”

Ellerini uzattı, ben de tuttum.

Cousin It gibi görünüyordum. Rüzgâr, saçlarımı bütün yüzümü kapatacak gibi savuruyordu, o yüzden de Daniel fırtınadan kurtulup tatlı ve kahve için bir kafeye girmemizi önerince kabul ettim.

“Böylece bir randevuda nasıl bir ezik olduğumu detayla-

rıyla açıklayabilirsin,” dedi, “kafedeki herkes de dinler. Hatalarımın ve eksikliklerimin ortaya dökülmesine bayılırım.”

Kahkaha attım ve onu Netta’s’a soktum, elliler tarzında bir kafe-bardı. Kahvelerimiz ve bölüşeceğimiz kırıntı pastalarımızla iki bol yastıklı koltuğa yerleştik.

“Pekâlâ kardeşim, hadi durma, Bayan Solomon.”

“Gerçekten Daniel, gayet iyisin.”

Tek kaşını kaldırdı. “İnsanlar bunu duymak için mi saatine iki yüz elli dolar ödüyor?”

“Bu şirketten.”

Üç küçük paket şekeri kahvesine döktü. “Bu kadından gerçekten hoşlanıyorum, Zoe. Hadi, yardım et de alayım. Aniden sabah erken kalkması gerekiverdi.”

“Hiç durup da ikinizin uyumlu olmadığınızı, onun seni ‘anlamadığını’ ya da şakalarından hoşlanmadığını, senin için doğru insan olmadığını düşündün mü?”

Başını sağa sola salladı. “Kesinlikle hayır. Yani, bu mümkün ama... hayır. Biraz iddialı olduğumu, sesimi fazla çıkardığımı, biraz fazla gereksiz hikâyeler anlattığımı biliyorum. Eğer bunlar yürümesini istediğim ilişkimle arama girecekse, nasıl davranacağım üzerinde çalışmak istiyorum. Burada sen devreye giriyorsun.”

“Bence iyiydin, Daniel. İyiden de öte. Gerçekten. Ama sana ilgisini nerelerde kaybettiğini söyleyebilirim.”

“İyiden öte mi?” dedi ağzına pasta tıkıştırarak. “Sen söylüyorsan, hiç de fena bir şey değil bu.”

“Ben...” Önemli biri değilim, demek üzereydim. Daniel

bana baktı, gerçekten gördü ve o an Charlie'yi neden sevmediğimi, ona neden bağlanamadığımı anladım.

Charlie beni görmüyordu. Ne söylemek üzere olduğumu önemsemiyordu. Merak etmiyordu. Daniel bana aniden "Once Around" filmindeki Richard Dreyfuss karakterini anımsattı, Charlie'yle televizyonda denk geldiğimiz bir filmdi. Charlie, Richard Dreyfuss'un Holly Hunter'a olan büyük aşkını boğucu bulmuştu. Belki de öyleydi ama benim hoşuma gitmişti. O kadar her şeyiyle sevmek, tamamıyla güvende hissetmek.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Daniel, ben ise ayağa fırlayıp ona sarılmak istedim.

"Joy'la randevunda harika olduğunu düşünüyorum. Sen harika bir adamsın Daniel. Neden birini etkilemek için değişmek istiyorsun?"

"Zoe, özgüvenim yerinde, tamam mı? Ben bu kadını kazanmak istiyorum. Hadi sorunu söyle."

Başımı sağa sola salladım. "Pekâlâ. Sana *nesnel* bakış açısıyla gördüklerimi söyleyeceğim."

Daniel öne eğilerek dudaklarını yaladı. Gür, ipeksi açık kahverengi saçları yüzüne düştü, eliyle geri itti.

"Joy geldiğinde hemen ayağa fırladın ve ne kadar harika görüldüğünü söyledin, iki kere. Ardından da bir-iki dakika sonra kendi hikâyesi kesip yine *gerçekten* harika görüldüğünü söyledin."

Gözleri parladı. "Ama gerçekten harika görünmüyor mu? Tanrım, çok güzel."

Kahkaha attım. “Eh, belki daha sıradan bir şeymiş gibi söyleyebilirsin. Ona harika göründüğünü söyle ama bu kadar iddialı ve dramatik olma. Ayrıca bunu söylemek için *ayağa kalkman* gerekmiyor.”

“Yani bir kadına ne kadar harika göründüğünü iddialı ve dramatik bir şekilde söylemek iyi bir şey değil mi?” diye sordu.

“Hey, sana saçının telini bile değiştirmemen gerektiğini ben söyledim, Daniel ama belki sadece bu kadın için iyi bir şey değil. Kendin söyledin, mesele sen değilsin, o.”

Aniden Daniel’in lisedeyken benim hakkımdaki abartılı görüşünün bu kadar rahatsız edici olmasının, önünde sonunda beni yerleştirdiği kaideden düşecek olmam değil de, daha baştan orayı hak etmememdem mi kaynaklandığını merak ettim. Söyle bakalım Groucho Marx, içinde sana benzer üyesi olmayan bir kulübe katılmak istemiyorsan, sorun sende midir, kulüpte mi?

“Peki bu Joy’la mesele ne?” diye sordum. “Belki buradan başlamalıyız. Bu kadını senin için bu kadar önemli yapan ne?”

“Akıllı, nasıl davranacağını biliyor, ne istediğini biliyor, özgüvenli. Güçlü kadınları severim. Üniversite hayatına devam ediyor, alanında uzmanlaşmayı önemsiyor, ki bu öğretmenlik. Her şeyden tutkuyla bahsediyor.”

Tutku. Kendimden ve hayatımdan eksilen şey buydu. Bir zamanlar yüksek lisans için tutkuluydum, psikolog ya da terapist olmak istiyordum ama şimdi bunlar silik birer hayal gibi, “elbet bir gün” gibi oldular. İlişkileri değerlendirmenin parası iyiydi ve çok kolaydı.

Ne zaman bu kadar uyuşuk biri olmuştum?

“Hakkında sevdiğim bir diğer şey de önemli bir konudan bahsettiğimde beni gerçekten dinlemesi,” dedi Daniel. “Evet, esprili tarafımda ağzını bile açmıyor ama kireçtaşından ya da bir hastane girişi için düşündüğüm sıkıcı cam kaplamadan bahsettiğimde dinliyor ve sorular soruyor. Görüştüğüm son kadın, mimarlıktan bahsettiğim an suratıma dumanını üfle-miş ve rujunu tazelemeye koyulmuştu. En azından artık işim-den eskisi kadar bahsetmiyorum. Joy’a özetini geçiyorum, belki de o yüzden dinliyordur.”

“Ancak bu iyi bir şey değil, haksız mıyım?” diye sordum. “Yani sadece bir kadın için hakkında bir şeyler dinlemek is-temiyor diye bunun sıkıcı olduğunu düşünüyor ve sonraki randevularında kaçınıyorsun. Halbuki aslında o kadın senin için doğru eş değil.”

“Sanırım,” dedi. “Ancak insanlar böyle öğrenmez mi? Di-lin yanar, ağaca çıkmazsın. Doğru söyledim mi?”

Kahkaha attım. “Evet, yeni mottom olacak.”

“Neden?”

Bak işte, dinliyordu. Charlie’ye böyle bir laf etsem, kar-şılığında *neden* diye sormazdı. Sadece konuşmaya devam ederdi.

“Yani erkek arkadaşının seni yaktığını mı söylemek isti-yorsun, yoksa tam tersi mi?” diye sordu Daniel.

“Fena yaktı,” diye kabul ettim. “Buraya gelmek üzere uçağa binmeden hemen önce müşterimin randevusuna bile bakalım kim geldi?”

Ağız açık kaldı. “Ah, Zoe. Çok üzgünüm.”

Gözyaşlarına boğuldum. Nasıl oldu, nereden çıktılar hiç anlamadım ama gözyaşları aktı ve ellerim de onları tutmak üzere yüzüme kapandı. Daniel koltuğundan kalkıp yanımda diz çöktü. Ellerimi yüzümden çekti.

“Zoe, pisliğin tekiymiş. Onsuz daha iyisin. Senin sevgilin olduğu için kendisini bu dünya üzerindeki en şanslı adam saymayan herkes akıl hastanesine kapatılmalı.”

Başımı sağa sola salladım. “Pislik değil. Onu ben uzaklaştırdım.”

Çenemi tuttu. “Ah, yani onu başka bir ilişkinin içine sen mi attın? Seni aldatmasına sen mi neden oldun? Seni Doktor Phil’in şovuna mı çıkartmalıyım?”

“Bana defalarca evlenme teklif etti, ben de hep hazır olmadığımı söyledim. Sanırım bu randevu kendisi için nabız ölçmek gibi bir şeydi. Savunma biçimiydi.”

“Zoe, senin ne kadar açık fikirli olduğun umurumda bile değil. Kız arkadaşına evlenme teklif edip de başka kadınlarla randevulaşmak savunma biçimi filan değildir. Bana sorarsan, pasif agresiflik.”

“Sana sormadım,” dedim.

“Eh, bana kendin anlattın.”

Derin bir nefes verdim. “Özür dilerim, Daniel. Charlie beni çok şaşırttı, annem için de endişeleniyorum, ayrıca babamın evinde kalıyorum, kız kardeşlerim de orada, gerilim çok yüksek, bir de Giselle var.”

“Giselle mi?”

“Babamın nişanlısı,” diye açıkladım. “Eskiden arkadaştık. Onları ben tanıştırdım.”

“Anne babanın evliliği bu yüzden mi bitti?” diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım.

“Ah. Demek annen bu yüzden savaş baltalarını çıkarttı. Mesele kendisi değil, sensin.”

“Ne?” diye sordum.

“Sana da ihanet edildi.”

Tanrım, iyi hissettirmişti. Kayda alınmak. Sanki birisi sa-kinleştirici yağ ile bütün vücuduma masaj yapıyordu. Koca-man bir kucaklama kadar iyi hissetmiştim. Babam ile Giselle konusunu açtığımda Charlie’nin cevabı babamı kendime ya-kın tutmak için bunu bahane ettiğim ve aşmam gerektiği-ydi.

Daniel elimi sıktı. “Bence aklın çok dolu Zoe Solomon. Neyse ki son lokma pastayı sana bırakmıştım.” Pastayı çata-lına aldı, havada daireler çizdi ve sanki inatçı bir çocuğu ikna etmeye çalışıyormuş gibi ağzıma getirdi. “Aç bakalım. Lez-ziz.”

Kahkaha atıp ağzımı açtım.

“Demek annenden haber almadın.”

Başımı sağa sola salladım. “Dün konuştuktan sonra Bloomingsdale’s’e gittim, onu bulabileceğim bütün bölümlere baktım ama şansım yokmuş. Ceptelefonunu sürekli arıyorum ama kapalı. Neden bu kadar endişelendiğimi bile bil-miyorum; aklının yerinde olmamasından mı, yoksa babama yapacaklarından mı? Of. Bu kadar melodram yeter. Sen...”

“Hayatında olan bitenleri küçümseme, Zoe,” dedi. “Bu melodram değil.”

Ona gülümseyerek elini sıktım. "Teşekkürler, Daniel. Samimiyetle."

O da gülümsedi.

"Joy'u tekrar görmeyi planlıyor musun?" diye sordum.

"Beni okulunun mezunlar partisine davet etti. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum çünkü partideki bütün erkek nüfusu onun dolu olduğunu öğrenecek."

"Gördün mü Daniel, belki de senden gerçekten hoşlanıyordur."

"Kimsin sen, Mark Darcy mi?"

"Bridget Jones'un Günlüğü'nü mü izledin sen?" diye sordum.

"Bir randevuya zorla götürülmüştüm."

"Eh, güzel laftı Daniel. Hepimiz bunu arıyoruz, değil mi? Bizi olduğumuz gibi sevecek birini."

"Bizim gibi sorunları olan nevrotikler hariç."

Kahkahalara boğuldum.

10

Sarah

Griffen'ın araması iki hafta sürdü. İki hafta.

Bana sabah işyerinden telefon açıp —on beş saniyelik konuşma için fazlasıyla “şey” ve duraksamayla— “meseleyi konuşmak için” bu akşam DT*UT’de buluşmamızı önerdi.

Ne diyecekti ki? Ne demesini istiyordum?

Evlen benimle Sarah. Elimizden geldiğince işleri yoluna koyarız. Bir bebeğimiz olacak. Birbirimizi seviyoruz. Hadi bir söz verelim ve yolumuza bakalım.

Böyle mi işliyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle evlilik bağı hakkında fikir yürütebileceğim bir bilgim yoktu. Geçen altı gün boyunca Ally’ye defalarca “bu meseleyi” sormak istemiştim ama hâlâ çok dalgındı, huysuzdu veya ortalıkta yoktu ya da uyuyordu. Evliliğinde bir sorun yaşadığına hiç şüphem yoktu ama bunu konuşmak istemediği açıktı ve kendisi her ne kadar sorgulama kraliçesi olsa da eğer ona

şahsi bir soru sorulursa ölümcül bakışlarla karşılık verirdi. Ancak hamilelikle ilgili internet sitelerindeki akla gelecek her bir makaleyi gönderiyordu: “İlk Üç Ayınızda Yenecekler”, “Neden Hamilelik Vitaminleri Olmazsa Olmazdır”, “Bitkinlikle Savaşmayın”, “Vücudunuzda Neler Oluyor, Sekizinci Hafta”, “Tarzı Olan Hamile Kıyafetleri!” Sonuncusu nefesimi kesmişti. Hamilelik kıyafetleri mi? Harcamalarımı ek olarak yeni kıyafetler alacağımı düşünmemiştim. *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum* kitabıma, İncilim sayılırdı artık, bakılırsa beş aylık olana dek yeni kıyafetler gerekmeyecekti. Yani o fazladan paranın nereden geleceğini düşünmek için önümde üç ayım daha vardı.

Giselle’e sırrımı açıp aklımda dolaşan sorularımı sormayı düşünüyordum ama nadiren evde oluyordu ve evdeyken de Madeline’le ilgileniyordu. Ayrıca Giselle’de insana gerçekdışı gelen bir şeyler vardı ve onunla insani bir diyalog kuramayacağımı hissediyordum. New York City’de sayısız Giselle görürdünüz, özellikle de ofisiniz benimki gibi Union Square’in yakınındaki 5. Bulvar’daysa; ancak onları şahsen tanımazdınız, sanki oyuncu ya da manken gibi görünen, bütün kış Aspen’de kayak yapmış vücutlarıyla megakadınlar.

Zoe’yla zaten konuşamazdım, her ne kadar birkaç gün önce bana çok nazik davranmış olsa da. Onu daha önce hiç görmediğim kadar huysuz bir haldeydi. Yıllar içinde Zoe’yu nadiren görmüştüm, belki sadece birkaç tatilde filan ama her zaman benimle konuşmaya çalışırdı, ben ise mesafeyi korumaya uğraşırdım. Ancak şimdi benim bir zamanlar ol-

duğum kadar mesafeliydi. Yastığında telefonuyla uyuyordu. Ya annesinden ya da bir adamdan telefon bekliyor olmalıydı. Zoe'yi bir adam için savaşıırken düşünmek de zordu.

Bir de tabii eskiden kaçınmaya çalıştığım ama artık bakmaya doyamadığım Danielle Ann vardı. Eğer onu mutfakta fark edersem, kafeinsiz kahve demlediğini görürsem karnına o kadar uzun süre bakıyordum ki bunu fark ediyordu. Onu toplantılarda izliyordum, kaç dakika içinde gözlerinin kapanmaya başladığına dikkat ediyordum. Kaç kere tuvalete koşturduğunu not alıyordum. "Yardımcı olabilir miyim?" demişti öfkeyle, çıplak ayaklarına dik dik bakarken kapısının önünde dikildiğimde. "Şişiyorlar, tamam mı?"

Ben de kendi masama sıvışmış, kendi ayaklarımın ne zaman acımaya başlayacağını düşünmüştüm. Danielle'in hareketlerini öyle ilgiyle takip ediyordum ki Lisa'nın dikkatimi çekmek için koluma dokunması gerekmişti.

İşten sonra babamın evine uğrayıp en sevdiğim kıyafetlerimi bir çantaya doldurdum ve eski evime doğru yola çıktım; resmi olarak iki gün daha orada yaşayacaktım. Bu iki günü toparlanma zamanı olarak ayarlamıştım. Fazla eşyam yoktu; bir yatak, bir dolap, tonlarca kitap, küçük kıyafet koleksiyonum. Ama iki katlı da olsa bunların herhangi birinin (kıyafetler ile birkaç koli kitap dışında) babamın evine sığacağından şüpheliydim. Kıyafetlerimin bazıları sıkılaşmaya başlamıştı, ben de doğru kılığı bulmak için eski evimdeki birkaç kıyafeti denemeye karar vermiştim.

Dolabımın kapısına monte haldeki boy aynasının karşısı-

na geçtim, ayağımın dibinde küçük bir küme halinde kıyafetler duruyordu, onları bıkkınlıkla tekmeledim. Her-daim-mükemmel, siyah, vücuda oturan pantolonumu denedim; kalçaları fazla dardı. Her-daim-mükemmel, dizimin hemen altına gelen siyah kumaş eteğimi denedim; kalçadan fazla sıkıydı. Vücutuma hafif yapışan, biraz dekolteli kaşmirimsi, sol göğsünde minik siyah bir gül olan siyah kazağım göğüs kısmından fazla sıkı. Daha şimdiden hiçbir şeyin uymaması nasıl mümkün olabilirdi? Ah Tanrım. Hamilelik kıyafetlerinin zamanı gelmiş miydi? Henüz sekiz haftalık hamileydim!

Ally'nin aldığı bir beden büyük siyah yün etekte karar kıldım. Bana eteği geçen yıl almıştı, etiketi hâlâ üzerindeydi. Ancak etek şimdi tam oturuyordu. "Erkek arkadaş" kazağı doğal olarak dökümlüydü, ayağıma da dizime gelen çizmelerimi giydim. En azından hamile gibi görünmüyordum.

"Oooh, birinin randevusu var. Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jennifer kapıdan.

"Dışarıya," dedim. *Git başımdan. Git başımdan.*

"Bunları mı giyeceksin?" diye sordu.

Aynadaki yansıma baktım. "Nesi var?"

Elini kapıya yasladı, elmas yüzüğü parıldadı. "Sar, beni yanlış anlama, tamam mı ama sanki seni hamile gibi göstermiş. Ekmeği ve M&M's'leri kesmelisin. Mesela geçen sene Jason'ın şirketinin yılbaşı partisi için üç kilo vermem gerekiyordu, ben de *frappucino* içmeyi bıraktım çünkü sadece köpük değil, yüz de *iki* oranında süt kullanıyorlar. Ne kadar kilo yaptığına şaşarsın, Sarah. Ahh... telefon çalıyor! İyi eğlenceler, Sar!"

*

“Seni tanımiyorum bile.” Kahvelerimizi alıp oturduğumuzda Griffen’in söylediği şey buydu; benim kahvem kafe-insizdi, bir de ısrarla aldığı çikolatalı kek vardı. Jennifer yanımdan geçse eminim tek tırnağına kanca gibi keki geçirip götürürdü. “Çocuğumun annesi olacaksın,” diye sürdürdü sözlerini Griffen, “ama aslında seni tanımiyorum.”

“Griffen, iki aydır görüşüyoruz.” Son iki hafta dahil değildi tabii. “Beni tanıyorsun.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Sarah.”

“Hayır, gerçekten bilmiyorum,” dedim. “Olayların gidişatı çerçevesinde birbirimizi yeterince tanımadığımızı anlıyorum ama birlikte çok zaman geçirdik, bir sürü şey konuştuk, şahsi hikâyelerimizle ilgili çok şey paylaştık. *Seni* tanıdığımı hissediyorum.”

Bana “o öyle mi” bakışını attı. “O zaman hamileliğin hakkında ne söylememi bekliyorsun?”

Beni yakalamıştı.

“Beni tanımiyorsun, Sarah. Buna ihtimal yok.”

“Ne diyorsun yani? Neden sadece söylemiyorsun?”

Önce yere baktı, sonra bana. Doğrudan gözlerimin içine baktı. “Baba olmaya hazır olmadığımı söylüyorum. Sarah, seni aramam iki hafta sürdüğü için gerçekten üzgünüm ama bu on dört günü etrafta zombi gibi gezerek geçirdim çünkü geceleri hiç uyumadım. Düşünebildiğim tek şey senin hamileliğindi. Ne anlama geldiği. Nasıl hissettiğim. Neyin adıl olduğu. Neyin doğru neyin yanlış olduğu. Ve artık gerçeği göz ardı etmeyi başaramayınca da seni aradım.”

“Ve gerçek de senin baba olmaya hazır olmadığın mı?”

diye sordum. "Ben de anne olmaya hazır değilim Griffen ama olacağım."

"Aslında Sarah, baba olmak *istemiyorum*. Henüz değil, en azından, uzun bir süre değil."

Amo sen bir babasın geri zekâlı. İstesen de istemesen de, hazır olsan da olmasan da babasın.

Ben anne olmak istemiş miydim? Şimdi? Kesinlikle hayır. Griffen'dan alıntılatacak olursam, uzun metrajda değil. Bebeği istiyor muydum? Kesinlikle evet. Şimdiden içimdeki bebeğe aşkla bağlıydım.

Griffen kahvesinden bir yudum aldı. "Sana maddi yardım yapacağım. Kesinlikle. Para konusunda endişelenmen gerekmediğini bilmeni isterim. Ben de kanalda servet kazanmıyorum ama idare ederim..."

"Bebekle hiçbir ilişkin olmasını istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordum, kek midemde dönüyordu.

Uzağa baktı, sonra evet anlamında başını salladı ve bana baktı. "En azından şu anda." Yüzünü elleriyle kapadı ve vahşi biçimde başını sağa sola salladı. "Sarah, daha hamile olduğun gerçeğiyle bile yüzleşemiyorum, bebek doğuracağın fikriyle. Benim bebeğimi. Bir insanın babası olacağım gerçeği beynimi parçalıyor. Hazır değilim, Sarah. Başa çıkamıyorum... fikriyle bile."

"Ben de," dedim.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman niye yapıyorsun?" diye sordu neredeyse heyecanla, sanki konuşarak beni vazgeçebileceğini fark etmişti. "Yani sen hazır değilsin.

Ben hazır değilim. Sen de aslında bebek istemiyorsun, o zaman niye yapıyorsun?”

Çünkü hamile olan benim, diye düşündüm. Hamile olduğunu öğrenene kadar nasıl hissedeceğini bilemezsin. O pembe çizgiyi görene ve doktor, tebrikler, diyerek karnına dokunana dek.

“Mantıklı bir açıklama sunamam Griffen. Tek bildiğim, hamile olduğumu öğrendiğim an ilk hissettiğim şeyin neşe olduğu. Bütüncül bir neşe. Sonra korktum ama asla ‘bu bebeği istemiyorum’ diye düşünmedim.”

“Ama, Sarah...”

“Ne hissettiğimi bilmek mi istiyorsun? Yedi ay sonra bir bebeğim olacağı için çok mutlu ve korkmuş hissediyorum. Eskiden yedi ay deyince bir tatil için para biriktirmeyi, beş kilo vermeyi ya da terfi için kıçımı yırtmayı filan düşünürdüm. Artık yedi ay sonra anne olacağım. Bu bebekle ne yapacağımı ya da nasıl bebek sahibi olunacağını bilmiyorum, hayatımın nasıl değişeceğini düşünmeye bile hazır değilim; babası ister olsun ister olmasın. Ancak yine de bir an bile doğurmamayı düşünmedim.”

“Eh, ben hayatımın nasıl değişeceğini düşündüm,” dedi, “ve şu an baba olmak istemiyorum. Beni bir baba yapman da adil sayılmaz.”

Ne diyecektim ki? Evet, adil değildi ama hamileydim. Eğer ben hamile kalmasaydım, o da baba olmak zorunda kalmazdı.

“Artık herhangi bir herif değilim,” diye devam etti Griffen.

“Birinin babası olacağım. Maddi durumum tamamen değişecek. Önce bir başkasını düşünmek zorunda kalacağım, yani zihinsel olarak da hayatım değişecek. Ruhsal olarak, duygusal anlamda. Her açıdan. Şu an özgürlüğümü seviyorum. Bunda yanlış bir şey yok.”

Eğer birlikte olduğun kadın hamileyse, yanlış bir şey vardı.

“Çok toysun, Griffen,” dedim. Ne hissettiğini biliyordu ve son derece mükemmel bir şekilde haklı çıkmış da olabilirdi ama toydu. “Benim de aniden büyümem ve umarsız bekâr bir kadın olduğum o yaşamın bittiğini kabullenmem gerekiyor. Ancak durum neyse o ve ben bunu kabul ediyorum. Sorumluluktan kaçarak sanki böyle bir şey yokmuş gibi davranmıyorum.”

“Bu ülkede kürtaj yasal, Sarah,” diye lafı yapıştırdı. “*Tercih* diye bir şey var. ‘sorumluluktan kaçma’ filan değil. Buna tercih deniyor. Ve toy olan *ben miyim*? Bakamayacağım bir bebeği doğuracak olan ben değilim. Leş gibi para kazanıyorsun, oda arkadaşın var, anaç biri bile değilsin, Sarah.”

“Bu yüzden mi geçtiğimiz iki ayda bana deliler gibi âşık olamadın Griffen?” diye sordum sıkışığım dişlerim arasından. “Sana annelik yapmadığım için mi?”

“Unut gitsin,” deyip ayağa kalktı. “Bak, söylemeye geldiğim şeyleri ifade ettim. Maddi anlamda payıma düşeni yapacağım ama bu senin tercihin ve bunu sen yapıyorsun. Ben başka bir şeyi tercih ediyorum.”

“Yani hamilelik hakkında bir haber almak, ultrason sonuçlarını ya da resimlerini görmek istemiyorsun,” dedim.

“Sadece senden yarı yarıya ödemeye ne zaman ihtiyacım olduğunu bilmek istiyorsun.”

“Ultrason ne?” diye sordu, yüz ifadesi gergindi. “Bebekle ilgili bir şeylerin yanlış gidip gitmediğini bilmek için mi?”

Demek *ilgileniyordu*. “Bir monitörden bebeği görüyorsun, kalp atışlarını duyuyorsun, küçük bir resmini alıyorsun. Doktor her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyor. Randevum haftaya perşembe saat on iki buçukta, Lenox Hill Hastanesi’nde.”

“Seninle gelecek kimsen var mı?” diye sordu.

“Sen gelirsın diye umuyordum,” diye yanıtladım ceketimle çantamı alırken. “Ama kız kardeşime sorabilirim sanırım. Ally ultrasona gelmek için deli olur.”

Kapıyı işaret etti, ben de önden yürüdüm. Kafenin kapısının önünde durduk, birbirimiz dışında her yere bakıyorduk.

“Şey, dediğim gibi Sarah, bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

“Para gibi.”

Evet anlamında başını salladı. “Aynen.”

“Sigortam var, Griffen. Bebek doğana kadar pek masraf olmayacak.”

“Eh, şey, bir şey lazım olursa ara,” dedi tekrar.

Evet anlamında başımı salladım.

Arkasını dönüp gitti.

Bunu da alışkanlık haline getirmeye başlamıştı.

Griffen köşeyi dönüp gözden kaybolduğu an bacaklarım iflas etti. Gerçekten. İkinci Bulvar’ın ortasında. Eğer önüm-

deki telefon kabini olmasaydı yere yığılabılırdım. Bir yandan destek için kabine tutunurken içine bir çeyreklik atıp Lisa'nın numarasını çevirdim ama makine paramı yuttu tabii. Ceptelefonumu çıkardım. Lisa, Sabrina'yı arayacağını söyledi, hemen onun evinde buluşacaktık.

Yarım saat boyunca derin nefesler alarak koltukta oturdum, sonra da bir süre tavanı seyrettim. Bekâr bir anne olacaktım. Artık şu ya da bu değildim. Ben artık müstakbel bir bekâr anneydim.

Yalnız başıma bir bebeğim olacak.

Lisa ve Sabrina, "Geleceğin neler getireceğini bilemezsin, bekle ve gör," gibi laflarla beni sakinleştirmeye çalıştılar ama hepimiz aklımızdan asıl geçenleri biliyorduk: Gerçeklikle yüzleşmeliydim, hem de hemen.

Gerçeklikle tam olarak nasıl yüzleşiliyordu? Nasıl oluyordu da dehşete kapılmış halden az buçuk mutluya, oradan da hayatını olduğu haliyle kabullenişe geçiliyordu?

"Şuna bak," dedi Sabrina bana bu ayın *Smart Women* dergisini uzatarak. *Wow*'un en büyük rakibiydi. "Senin için sakladım."

Ayraç koyduğu sayfayı açtım: Bir *Anneliğe Hazır mısınız?* testi.

"Pekâlâ, soru bir," dedim. "Yılbaşı arifesindesiniz ve dört aylık bebeğiniz ilk soğuk algınlığını yaşıyor. Siz: A) Bakıcı tutup sabaha karşı beşe kadar süren bir partiye mi gidersiniz? B) Evde kalıp ufaklıkla mı ilgilenirsiniz? C) Annenizden bebeğe bakmasını mı istersiniz (ne de olsa annenizle babanız bir

şey yapmayacak)? D) Partiyi kendi evinize taşıyıp herkesten sessiz olmasını mı istersiniz?

"A," dedi Lisa. "Yılbaşı arifesinden söz ediyoruz. Sırf evde kalarak bebeği iyileştiremezsiniz, bir de onunla çile çekersiniz. Hayır, belki de C," diye düzeltti. "Evet, C. Eğer anneniz bakarsa en azından bebeğin usta ellerde olduğunu bilirsiniz."

"Benim annem değil," dedi Sabrina. "Yılın annesi sayılmaz."

Benim annem öyleydi. Tanrım muhteşem bir kadındı.

"Ama katılıyorum," diye ekledi Sabrina. "Kesinlikle C. Bir ergendense anne iyidir."

"Sanırım B demeliyim," dedim. "Ama C de demek istiyorum."

Ama zaten annem yoktu. Bebek sadece bana sahip olacaktı.

Sadece ben. Sadece ben. Sadece ben.

Soruları yanıtlamayı bitirdim ve sonuçları hesapladık. Hepimiz, *Komdomsuz dışarı adımınızı bile atmayın!* Kategorisine giriyorduk ama en azından ben, *Hazırsınız ama Bir Gerçeklik Kontrolü Gerekli* kategorisini sadece birkaç puanla kaçırmıştım.

"Gerçeklik kontrolü demişken," dedi Sabrina, "Porto Riko ne olacak? Haftalardır bunu konuşmadık."

Porto Riko. Tamamen unutmuştum. Sabrina, Lisa ve benim doğum günlerimiz peş peşe aylardaydı: Lisa eylül, ben ekim, Sabrina da kasım doğumluydu, o yüzden büyük yirmi dokuzumuzu (Sabrina yirmi sekizine giriyordu) bir adaya eğlenceli bir seyahatle kutlamaya karar vermiştik, tabii karşılayabilirsek. Hamile olduğumu öğrenmeden önce Ally uçak

biletinin bana bu yılki hediyesi olacağını söylemişti ama geri kalan her şeyi, konaklama, yemek ve içkileri kendim halletmeliydim.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ama daha ilk üç ayın içinde,” dedi Lisa. “Uçağa binmeye iznin var, değil mi?”

Uçağa binebilirdim ama sahilde takılmak, bir yandan da alkolsüz *piña colada* kokteylleri içmekle ilgili heyecanımı kaybetmiştim. Tek isteğim bebekle ilgili kitaplar okumak ve Bayan Wow’a vay dedirtecek makaleler yazmaktı, ki terfi alabileyim.

“Muhtemelen eğlenceli bir şeyler yapmak için son şansımız,” dedi Lisa. “Yakında pek bir şey yapamayacaksın, Sarah.”

Lisa’ya baktım. “Biliyorum ama... sadece paramı tatile harcamamam gerektiğini düşünüyorum, almam gereken bebek arabası, stoklanacak bezler ve yemekler var. Sorumsuzca bir hareket gibi görünüyor.”

“Biz gitsek bozulur musun?” diye sordu Sabrina.

“Tabii ki hayır,” dedim gözyaşlarına boğularak. “Hormonlarım çıldırdı, kusuruma bakmayın,” diye ekledim.

Sabrina kolunu doladı. “Elbette sensiz gitmeyiz,” dedi. “Özür dilerim Sarah. Sorunum ne bilmiyorum. Senin hayatın değişiyor ama ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yani saçını kısacak kestirip de nasıl iyi görüneceği konusunda yardıma ihtiyacın olsa neyse. Bir *bebeğin* olacak.”

“Alkolsüz *piña colada* demişken,” dedi Lisa. “Biraz ikrama ne dersiniz?”

Lisa birkaç dakika sonra bir sürahi ve margarita bardaklarıyla geldi, ardından saatlerce kadın olmak, bekârlık ve bebeklik hakkında sanki *Oprah*'a katılmışız gibi konuşmaya başladık.

Ne zaman annemle konuşmaya ihtiyaç duysam Houston Caddesi'ndeki Katz Deli'ye giderdim, büyüdüğüm sokağa sadece birkaç blok uzaklıktaydı. Kendimi bildim bileli bu kocaman, eski moda hazır yemek dükkânı evimden uzaktaki evim olmuştu. Annem, Ally ve ben her pazar öğleden sonra biftekli dolma, pastırmalı sandviç ve Dr. Brown's sodalı dondurmalar için oraya giderdik, ben de her gün okuldan sonra patatesli poğaçalar için uğrardım.

Üçümüz her zamanki masamızda oturur ve haftanın, okulun, işin nasıl geçtiğini, kimin ne deyip ne yaptığını konuşur, eve annem ortamında el ele yürürdük. Katz's bir gelenekti ve annem geleneklerin önemli olduğunu söylerdi. Öldükten sonra uzun bir süre pazarları oraya gitmeyi kaldıramadım ama bir gün gittim ve Ally de orada gördüm. Bir masaya sinmiş, ağlıyordu. Hıçkırıkları arasında başı formika masaya yaslıydı ve uzun süredir burada çalışan kasa elemanları ağlamasına izin vermiş, onun ne yaptığını soran herkesi de susturmuştu.

Ally de yıllarca Katz's'tan uzak durmuştu ama annemiz öldükten beş yıl sonra ayda bir kere filan gitmeye başlamıştı. Boston'da üniversiteden mezun olduktan sonra ben de New York'a yayıncılık sektöründe iş bulmak için döndüm,

Ally de Kaliforniya'daki hukuk eğitimini tamamladı, kocasıyla birlikte geri döndü ve yine birlikte düzenli olarak Katz's'a gitmeye başladık. Her ne kadar bunun hakkında hiç konuşmamış olsak da önceden ayarlamışız gibiydi. Bir sürü konuda konuşuyor, tartışıyorduk ama derken ikimiz de meşgul olduk, içimizden biri gelemeyeceğini söyledi, derken ikimiz de gitmeyi bıraktık; en azından ben bıraktım. Ancak birkaç yıl önce âşık olduğum bir adam beni aniden terk edince aneme her şeyden daha fazla ihtiyaç duydum ve onunla konuşmak için yeniden Katz's'a gitmeye başladım. Duvara bakan masada oturur, sandviçimi seçer, yüzümden akan yaşlar arasında onun yanımda olduğunu hissederdim.

Bir saniye önce iştahla istediğim çavdar ekmekli salamura biftek sandviçim ve turşum önümde, annem olsa hamileliğim ve yalnızlığım hakkında ne düşünürdü diye merak ettim. Yeni doğmuş bir bebekle ve altı yaşında bir çocukla kocası ve mesleği yokken yalnız olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu tahayyül etmeye çalıştım. Annem yerel güzellik yarışmasını kazanmış ve bir dönem katalog modelliği yapmış bir kadınmış (boyu bir altmış yedi olduğu için podyum mankeni olmak için fazla kısaydı), babamla tanıştığında ise gezici bir gösteride "araba ve bot kızı" olarak çalışıyormuş. Sonra da ev hanımı olmuş, ardından Ally'nin muhteşem portrelerini çizmeye başlamış, babam ben doğduktan bir ay sonra gidince de iyi maaş aldığı bir sekreterlik işi bulmuş ve daha iyi bir evde yaşamak için bir zamanlar "kirli para" diye betimlediğini duyduğum babamın desteğini reddetmişti.

İyi olacaksın, diyordu şimdi bana. Akıllısın, kariyerin harika gidiyor, seni güçlü ve bağımsız bir kadın olman için yetiştirdim. İyi olacaksın, bebeğin de iyi olacak.

Güçlü ve bağımsız. Babamın kapısına döndüğümü bilse ne düşünürdü diye merak ettim.

Yapman gereken şeyi yapmalısın, derdi hep. Kendinden taviz vermeni ve kötü hissetmeni sağlamadığı sürece.

Babamın evinde olmak kötü hissettirmiyordu. Babam ve Giselle'i nadiren görüyordum –babam Bay Toplantı'ydı, Giselle'in de çalışma grupları vardı– ve Madeline'le ne kadar oynamaya çalışsam da ben işten eve döndüğümde uyumuş oluyordu. Ally'yle bir daha asla aynı odayı paylaşmak istemesem de aslında yakın yaşam alanımızı, Zoe'nin yoga seansları sırasında çıkardığı om seslerini ve Ally'nin laptop klavyesindeki tıklamalarını seviyordum. Her gece babamın evinin kapısındaki kilidi çevirdiğimde ve babamın o çok sevdiği tanıdık vanilya karışımı kokuyu aldığımda ve odaya girip kız kardeşlerimi yataklarına yayılmış kitap okurken, çalışırken, düşünürken, uyurken bulduğumda ya da kendileri orada değilse bile kazakları ya da gecelikleri yataklarının üzerinden kendimi güvende hissediyordum.

Turşumu aldım, ısırdım ve anneme son derece sessizce tabii, Zoe'nin o kadar da pislik bir insan olmadığını anlatmaya başladım.

11

Ally

Potansiyel olarak bir gün kocam ve çocuklarımla babası olabilecek bir adamla randevum için –on üç yıldır ilk buluşmam– mega alışverişe çıktım. Siyah, dantelli, dikişsiz sutyen ve takım jartiyer, saten dokusunda özel dikim Donna Karan ince külotlu çorap ve geçen yıl Paris’ten aldığım mini etekli, bele oturan ceketli, son vuruşu yapacak siyah takım. Bir de bunlara yedi santimlik siyah deri ayakkabılarımı, kırmızı rujumu ve bir fiske de Chanel No. 5 parfümü ekleyince, hazırdım. Bir adamın, yakışıklı bir adamın karşısına oturup kıcımlı yırtana kadar flört etmeye hazırdım.

Kelimenin tam anlamıyla değil tabii.

Son iki haftayı biriyle uyuşursam ne yapacağımı düşünerek geçirmiştım. Yani *gerçekten* anlaşırsam. Hani sizi üçüncü kadeh şarabı içmek istetecek, onu evinize davet edeceğiniz (ya da benim durumumda ona teklif ettireceğim) biraz Mar-

vin Gaye dinleyip koltukta takıldıktan sonra nereye gideceğine bakacağınız cinsten.

On üç yıl önce Andrew'la tanıştığımda, yeni tanıştığınız bir adamla hemen ev gitmezsiniz. Kimseyle ilk buluşmada yatmazdınız, ya da ikinci, hatta üçüncüde. Her yere yanınızda kondom taşırdınız ve belki bir şey yakalarım diye takılırdınız. Sarah bana Griffen'la ikinci buluşmalarında seviştiklerini söylediğinde şoka girmiştim. Sonra da kondom kullanmadığını öğrenmiş, ona yarım saat nutuk çekmiştim. "Diyagramlar yüzde yüz etkili değil!" diye bağırıyordum. "Ve sen de klamidya enfeksiyonuna, uçuk, AIDS ve Tanrı bilir oralarda dolaşan hangi mikrop varsa ona kesinlikle yüzde sıfır korunursun!"

İlk kez Sarah kendini savunmamıştı. Basitçe, "Haklısın," demişti.

Seks. Kim böyle hızla sevişiyordu ki zaten? En azından ben öyle olmadığını zannediyordum.

On üç yaşında sadece Andrew'la olmuştum. On iki buçuk yıldır ilk kez Andrew Sharp'la aynı yatağı paylaşmıyorduk. Hamak olayının üzerinden iki hafta geçmişti. Vazektomi iddiasının üzerinden. İki hafta. Ve ondan tek bir haber almamıştım.

Bu nasıl mümkün olurdu? Nasıl olurdu da benden affedilme dilerken ve beni sevdiğini söylerken gitmiş olmamdan memnuniyet duyardı?

"Erkekler her zaman ne istediklerini bilmez," demişti Kristina dün. "Belki orta yaş krizi geçiriyordur."

Otuz altı yaşında orta yaş krizi mi? Peki hangi konuda krizdeydi? On bir yıl boyunca onu mutlu etmek ve keyiflen-

dirmek için elinden gelen her şeyi yapan karısı konusunda mı? Yılda üç yüz bin kazandığı işi mi? Kablosuz internetten sonra mevcut olmuş en harika şeymiş muamelesi yapan arkadaşları ve ailesi mi?

Sonunda dayanamamış ve Kristina'ya evliliğimin bittiğini söylemiştim. Her gün işe gidiyor, zar zor konsantre oluyor ve dolayısıyla iş arkadaşlarıma bel bağlıyordum. İçlerinden yetki kompleksi olan, bütün kadınlara *tatlım* diye hitap eden (yargıçlar hariç, onlar mahkemeye saygısızlıktan kendisini gözaltına alabilirdi) bir tipin yaptığı hata bana iki fazladan saate mal olmuştu. Ona avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Kıdemli ortak Funwell beni ofisine çağırmış, son zamanlarda fazla gergin göründüğümü ve evde bir sorun olup olmadığını sormuştu.

Aptal herif! Damarlı, şişkin boğazına yapışıp onu sıkmak istemiştım!

Ancak ona sakince, hayır, her şey yolunda, demiş ve müvekkil ile dava hakkındaki uygun endişemi açıklamış ve içimi Kristina'ya dökmüştüm. Birilerine açılmaya ihtiyacım vardı ve özel hayatımdaki perişanlığı aileme açmaya hazır değildim. Hiç hazır olacak mıyım, ondan da emin değildim.

Sadece anlatmak bile daha iyi hissettirmişti. Kristina ofis kapısını kapattı, bana uzun uzun, sakinleştirici biçimde sarıldı, sonra da Godiva çikolatası uzattı ve birlikte öğle yemeğine çıkmamızda ısrar etti.

"En iyi intikam, bulduğun en seksi adamla yatmak," dedi *salad niçoise* yiyip beyaz şaraplarımızı içtiğimiz sırada. "Bir

kere dışarıdaki diğer adamları, eğlenilecek, âşık olunacak, evlenilecek adamları görünce daha iyi hissedeceksin. Andrew Sharp tek ve eşsiz değil.”

“Ama öyle sanıyordum,” dedim. “Şimdi yine en başa döndüm ve bu çok korkunç. Hayatımın o kısmı hallolmuştu, ben de sonraki bölüme geçeceğimi sanıyorum; bebek yapacaktım.”

“Bunu bir başkasıyla da yapabilirsin, Ally. Daha otuz beşinde bile değilsin. Ablam ilk çocuğunu kırk bir yaşında doğurdu. Hâlâ vaktin var.”

Vakit. Ne için? Âşık olduğum adam tarafından korkunç şekillerde aldatılmayı ve yalan söylenmesini atlatmak için mi? Beni sevdiğini sandığım adamın? Kocamı ve evliliğimi unutup nasıl yeni birine âşık olacaktım?

“Kimse âşık olmak gerektiğini söylemiyor, Ally,” diye devam etti Kristina aklımı okumuş gibi. “Sadece kendini o duruma sokacaksın ve arzulanır bir kadın olduğuna göreceksin; bir adamın sahip olmaktan onur duyduğu bir kadın. Kendin hakkında iyi hissetmek istiyorsun ve yakışıklı bir adam ağzına düşerken emin ol bu son derece kolay.”

Kristina bireşbul.com’un bugüne dek aklıma gelmiş en iyi fikir olduğunu düşünüyordu. Profilimi doldurduktan sonra beğendiğim adamlara e-posta atmak konusunda korkak bir tavuk gibiydim, bir e-postanın içeriğini yazmam bile günler sürmüştü. Fakat Kristina’nın cesaretlendirmesi sağ olsun, eşleştiğim adamların sekizi geri dönüş yapmıştı.

Kristina’ya başarısız evlilik haberimi kendisine saklaması için yalvarmıştım.

“Evliliğin başarısız olmadı, Ally. *Andrew* seni yüzüstü bıraktı. Hem ayrılık ve boşanma utanılacak şeyler değil. Bunun farkındasın, değil mi?”

Evet. Bunu biliyordum. O zaman neden bu kadar mahcup hissediyordum?

Ayrıca neden *Andrew* arayıp ona dönmem için yalvarmıyordu? *Marnie*’yle mi görüşüyordu? Diğer *HotBods* elemanlarıyla mı? Başka kadınlarla mı? Gittiğiime memnun muydu?

Kimin umurunda!

Ağlama. Makyajını mahvetme! Andrew Sharp sana ihanet etti. O, evlendiğin adam değil. Sevdiğin adam değil. O, yalancı bir şerefsiz.

Son iki haftadır defalarca tekrarlamıştım. *Bireşbul.com*’da uyuşturucu gibi bir hal almıştı. Okunacak yüzlerce –binlerce– profil, tanışma potansiyelin olan binlerce adam vardı. Cazibesiz mi hissediyorsunuz? Fotoğrafınıza bakıp sizi güzel ve heyecan verici bulacak binlerce adam vardı.

Ben de evliliğim konusunda korkunç hissetmek yerine umutluydum. Gelecek için umutluydum.

Kırkklı yaşlarının başında hamile kalabilirdin. Olabilirdi. Belki...

Ablam ilk çocuğunu kırk birinde doğurdu...

Ve şimdi harika ve yeni bir adamla tanışmak, muhteşem iltifatlar duymak ve aşkı bulmak için şansım sonsuzdu. Gerçek aşk... İsteddiğim şey buydu. Bir kaçamak değil. Kendimi iyi hissettirecek bir adam değil. Gerçek bir şey istiyordum.

“Sence de fazla erken değil mi?” diye sordum *Kristina*’ya. “*Yogaya, Machu Picchu*’ya filan gitmem gerekmiyor mu?”

Kristina güldü. “Kendini bulman gerekmiyor, Ally. Yatağa girmen gerek, hem de iyisinden. Aradığın şeyi bulmalısın. Kim olduğunu zaten biliyorsun.”

Haklıydı. Biraz hızlı hareket ettiğimi biliyordum ama ne yapacaktım ki? Babamın salonunda bunalımlarla oturacak mıydım? Televizyon ve Sarah’nın şişen karnını mı izleyecektim?

Onun yerine sekiz flörtüm vardı. Sekiz potansiyel yeni aşk.

Kulağa nasıl da heyecan verici geliyordu! Sekiziyle de telefonda kısa görüşmeler yapmıştım. Aslında on iki kişiyle konuşmuştum ama dördü konuşurken birer fiyasko gibi gelmişti; o yüzden de baştan kesmiştim.

Palm’ımı çıkartıp *perşembe*, 19.00’a tıkladım ve yedi buçuktaki randevumun gerçekten de Rick değil Jeffrey’le olduğunu teyit ettim; onu dokuz buçuktaki zannediyordum. Peş peşe sekiz randevuya çıkınca isimleri karıştırma eğilimine giriyordunuz. Evet, önce Jeffrey vardı.

İlk olmasının bir sebebi vardı. Doktordu ve o da boşanmıştı. Birkaç kez e-postayla yazışmıştık; nasıl yaşadığımız, medeni halimiz (ki ben ancak onun boşandığını öğrendikten sonra kendi durumumu açıkladım), çekici bir insanla oturup umutlu hissetmenin ne kadar zor ve muhteşem olacağı hakkında uzun, flörtöz ve dürüst e-postalardı. Bir şekilde bağ kurmuştuk.

Dün gece rüyamda Jeffrey’nin bebeğimizin doğum doktoru olduğunu görmüştüm. Rüyada bir jinekologdu, yeni kocamdı ve üç kilo seksen gramlık neşe kaynağımızın babasıydı. Gülümseyerek uyanmıştım, hem de Sarah’nın horultuları ve Zoe’nin saçma gün doğumu yoga rutinine rağmen.

Gerçekten de bir haftada sekiz buluşma insanı daha enerjik hale getiriyordu. Dün gece bu akşamın randevusunu tektikte beklediğim için sahiden mutluydum. Andrew'un yalvarmak için aramaması pek de kayda değer değildi. Kız kardeşlerimle bir odayı paylaşmam kayda değer değildi. Giselle'den g l aranjmanlarıyla ilgili aldığım bir soru da pek kayda değer değildi.

Hayatımda bir adım ileriye gidiyordum. Yanlışlara maruz kalmıştım ama kontrolü ele alıyordum! Hareket! Oturup ağlamak yok. Kendime  z lmek yok. Aşk ve bebek istiyordum ve hedeflerim yönünde sağlam adımlar atıyordum.

Evliliğinizi Nasıl Renklendirirsiniz'i atmış, *Nasıl İyi Bir Adam Bulursunuz:    Aylık Plan* almıştım. Andrew'un kıcının inip kalkışı gözümün önüne geldiğinde *Nasıl İyi Bir Adam Bulursunuz'dan* bir mottoyu tekrarlayıp rahatlıyordum.

İyi bir adamın asla yapmayacağı şeyler listesinde bir numara: Aldatmak.

Seksi adamlar listesindeki bir numaram, karısının aldattığı seksi doktor. Jeffrey bir saatlik telefon konuşmamızda bana kadının bahanesinin, kocasının hiç eve gelmemesi olduğunu söylemişti, Jeffrey'yi onun arkadaşıyla aldatmıştı. Benim bir şirket avukatı olduğumu duyduğunda çok sevinmişti, çünkü belli ki ben haftada altmış saat çalışmanın anlamını biliyordum. Korku hik yelerimizi paylaşmıştık. Kahkahalar atmıştık. Bağ kurmuştuk. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Ve garip bir sebeple Jeffrey yürümezse, geldiği yerde yedi kişi daha vardı.

Haftalık randevu programım:

Perşembe. 19.00: Jeffrey. 35. Doktor (cerrah). Upper West Side. 1,88 ve 86 kilo. Koyu kahve saç. Ela gözler. Önlüğünden tanıyacağım. (Evet, randevu için üstünü değiştirecektir ama Tanrı aşkına zaten doktorlar ve ne giydikleri hakkında ne biliyordum ki? Belki de hepsi önlükleriyle etrafta dolaşıyordu.) Tenis, yöresel yemekler, antika ve futbol seviyordu.

Cuma. 21.30: Rick. 39. Borsacı. Upper East Side. 1.80, 90 kilo. Dalgalı sarı saç. Mavi gözler. Son on yıldır roman yazıyor.

Cumartesi. 12.00: Ralph (kendisine kalırsa ismi Rafe diye telaffuz ediliyordu; â la Ralph Fiennes. Ve sözleri ile fotoğrafına bakılırsa biraz da benziyordu). Long Island'da yaşıyor, Chelsea'de restoran sahibi. Gurme aşçılıktan, dağa tırmanmaktan ve "New York City'den ve sevdiği imkânlardan" hoşlanıyordu. (Neredeyse bütün adamların profilinde yazdığı gibi.)

Cumartesi. 18.00: Bili. 41 Bergen County, New Jersey. Boşanmış. Şirket alıp satıyor. 1,60, 85 kilo. Koyu renk saç, hafif dökülmüş. Koyu kahve gözler. Yakışıklı olduğu düşünülüyor. Takılmaktan, iyi sohbetten hoşlanıyor, ne istediğini bilen bir kadın arıyor. (Ben biliyorum! Ben!)

Pazartesi. 19.00: Ted. 40. West Village. Boşanmış. Avukat. 1.82, 90 kilo. Açık kahve saç. Mavi gözler. İskandinav görünüş. Filmleri, restoranı, âşık olmayı seviyor.

Salı. 19.00: Mark. 32 (tek çitir erkeğim, kendisi bilmiyor tabii). Upper West Side. Kıvrıkcık, koyu renk saç. Koyu renk gözler. Genelde sevimli Al Pacino deniyor. Central Park'ı, ekstrem sporları, koşmayı seviyor.

Çarşamba. 19.00: Jonathan. 37. Hudson Valley. Uzun, esmer, yakışıklı. Yatırım bankacısı. Kızıl saç, mavi gözler. Biraz Kenneth Brannagh. Soho'da galeri sahibi.

Perşembe. 21.30. Rafael. 36. Seksi, seksi, seksi.

Gülümsedim. Sonra da saatime baktım ve donup kaldım. Jeffrey on beş dakika geç kalmıştı. Grand Central Station'ın Oyster Bar'ındaki rahatsız bar sandalyesinde oturuyordum ama bu sandalye bacaklarımı bir masanın yapamayacağı şekilde sergiliyordu. Devasa restorana göz gezdirdim. Önlüklü, uzun boylu ve yakışıklı adamdan iz yoktu.

Yirmi dakika olmuştu ki...

Oh la la.

Çok, altını çiziyorum, *çok* yakışıklı bir adam yeşil önlüğüyle içeri daldı, oturduğum bara baktı. Hu huu! Jeffrey profilinin ve fotoğrafının vaat ettiği her şeye sahipti.

Gülümseyip göz teması kurmaya çalıştım. Bana yarım saniye kadar baktı, sonra barda oturan diğer insanlara bakmayı sürdürdü. Yalnız başına oturan, sevimli bir kızla kafası karışmış gibi baktı ama onun uzun saçları adamı flörtünün o olmadığına ikna etmiş olacaktı ki hemen bardaki diğer insanları süzdü. Yalnız oturan sadece üç kadın vardı; iki kızıl ve bir esmer güzeli. Neden beni bulmakta bu kadar zorluk çekiyordu?

Bana tekrar baktığında yine yüzünde aynı kafa karışıklığı vardı, ona el salladım.

Hızla yanıma geldi. Muhteşem yeşil gözleri vardı. Altın sarısı beneklerle çevriliydiler. Uzun, koyu renk, ipeksi kaşlar. "Sen Ally değilsin herhalde."

“Ta kendisi,” dedim en mükemmel Kim Cattrall-Samantha Jones karışımı ses tonumla.

Gülümsemiyordu. Aslında bozulmuş gibiydi.

“Bir sorun mu var?”

“Profilinde yirmi dokuz yaşında olduğun yazmıyor muydu?” diye sordu.

Ah, bunu neredeyse unutmuştum.

“Ee?” diye sordum, ses tonumdaki gerilimi gizleyerek.

Öfkelenme. Belki de sana iltifat edecekti.

“Tatlım, eğer sen yirmi dokuzsan...” Ve beni şu, *bana sakın, bu boktan numarayı yedirmeye çalışma* bakışıyla süzdü.

Bok çuvalı!

Ancak profilinden birkaç yaş *eksilttin*, diye hatırlattım kendime.

“Kumsalı hep biraz fazla sevmişimdir,” dedim yine en mükemmel Samantha Jones sesimle ve eşlik eden gülümsememle. “Güneş cildi mahvediyor. Ama bunu sana söyleme gerek yok zaten, Doktor.”

Gülümsememe karşılık vermedi. “Hadi ama ciddi. Kaç yaşındasın, otuz beş-otuz altı?”

“Yirmi dokuz yaşındayım!” diye yapıştırdım.

“Bak tatlım, profilinde yalan söyleyen sensin. Birkaç yılı kırıp daha genç bir fotoğraf koymuşsun. Hep olan şey. Sorun şu ki yalan söylediğinde bir başkasının değerli zamanını çalışyorsun. Ve bir doktor olarak ben vaktimi harcayamam. Bir avukatın bunu anlamasını beklerim ama eminim bu konuda da yalan söyledin. Nesin sen, manikürcü filan mı?”

Pislik! Ama tırnaklarım *cidden* iyi görünüyordu. “Bir saniye merakımı tatmin et, olur mu *Doktor*? Diyelim ki otuz beş ya da otuz altıyım, ki böyle bir şey yok...” Bir ay daha yalan sayılmazdı. “...ne olmuş? Fotoğrafımı beğendin, e-postalarımı sevdin, telefonda benden hoşlandın. *Sen* otuz altısın. Ne yani, kendi yaşında bir kadınla başa çıkamaz mısın?”

Gözlerini devirdi. “Bak hanımefendi, daha yeni kötü bir evlilikten çıktım, yoksa telefon konuşmamızı unuttun mu? Bir diğerine aynı hızda dalmak istemiyorum. Yani eğer biriyle tanışırsam ve ciddileşirse, birkaç yıl çıkmak ve sonra evlenmek, aile kurmak istiyorum. O zaman fazla yaşlanmış olursun.”

Nefesimi tuttum. Gerçekten.

“Ben otuz dört yaşındayım,” diye yapıştırdım. “Çocuk yapmak için çok gencim. İstersem iki ya da üç! Siktir git.”

“Asla şansın olmayacak,” dedi ve çekip gitti.

“Otuz dört yaşında mısın?” diye sordu yanımdaki sandalyede oturan kadın. “Biraz daha yaşlı görünüyorsun. Botoks adına yemin ederim. Gerçekten, denemelisin.”

“Tipim değilsin, dedi Rick kendimi tanıttığım sırada, dolu ağzıyla. Çiğnemeyi bitirdi. “Umarım dürüstlüğüme bozulmazsın. Bir de önden yemek sipariş etmeme de takılmazsın umarım,” diye ekledi tavuk kanadını sosa batırırken. Çenesinde sos vardı. “*Biraz* geç kaldın.”

Dün Jeffrey’le yaşadığım renkli kâbustan sonra üstünlüğü ele alıp buluşmaya on dakika geç gelmiştim.

Görünüşe bakılırsa varış saatinin üstünlükle alakası yoktu.

“Tipin değil miyim?” diye tekrarladım. “Ne?”

“Biraz tavuk ister misin?” diye sordu önündeki tabağı işaret ederek. Şimdi de parmaklarında sos vardı. “Sen biraz A tipisin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sadece selam verdim. Hangi tip olduğumu nasıl anlamış olabilirsiniz?”

“Şu son soruyu ifade etme şeklin foyanı meydana çıkarıyor. Sadece bakınca bile söylemesi kolay; takım ve fazla keskin saç kesimi. Sen A tipisin.”

“Birkaç gün önce telefonda yirmi dakika ve dün gece tekrar konuştuk. *Tipimi* o muhabbetten çıkaramadın mı?”

“Telefonda A tipi gibi değildin,” dedi. “Gergin gibiydin. Hoşuma gitmişti.”

“Ah, demek gergin kadınları seviyorsun,” dedim. “Seni daha mı erkeksi hissettiriyor, seni adi?”

“Bak, sadece dürüst davranıyorum. Eğer böyle yapacaksan, belki de kısa kesmeliyiz.”

İyi fikir, pislik.

Sıradaki.

Sorun, sıradakinden korkmamdı. Flörtleşmekteki ilk deneyim olabildiğince kötüydü, ki aslında bu o kadar da fena değildi çünkü ancak iyiye gidebilirdi.

Değil mi?

Yatağımın başındaki sehpa duran küçük alarm saatine baktım. Sabaha karşı 4.00.

Belki de baştan yalan söylemeyebilirdin, Ally. Belki de randevulaşmaya dürüst yaklaşabilirdin. Dr. Jeffrey pisliğin teki olabilirdi ama bozulmakta haklıydı. Kel, şişman bir sigortacı gelip de *eh, beni bu halimle beğenmezdin, o yüzden de uzun, esmer ve yakışıklı bir doktor numarası yaptım*, deseydi senin hoşuna gider miydi?

Ay.

Ama istediğim adam yirmi birlik birini istiyorsa ben otuz beşimde olmak istemiyordum.

Peki sen yirmi birinde birini isteyen bir adamı istiyor musun? Tek isteğim biraz uykuydu!

Şu an üzerimde dar, etek uçları hareketli, renkli bir Betsey Johnson elbise vardı. Saçım “keskin” görünümünden kaçınmak için hafif havalıydı, rujum da sade ve parlaktı.

Avukata benzemiyordum. Eğlenceli bir genç kız gibiydim.

Cumartesi öğlen vakti Candle Cafe restorandaki kimseye benzemiyordum ama önemli değildi. Seksi bir flörtüm olacaktı.

Pislik numara bir ve iki sağ olsunlar, daha az agresif, daha fazla feminen görünmeye karar vermiştim. Her ne kadar otuz beşıme girmek üzere olduğumu itiraf etmek zorunda kalacaksam da, yirmi dokuz hissediyordum. Yirmi dokuz görünüyordum.

Ralph’ın Palm’imdaki adının yanında bir yıldız vardı ve tam vaktinde karşıma oturunca bir yıldız daha kazandı. Hayatımda daha önce hiç içmediği taze sıkılmış sebze sularımı-

zı içerken ŗunları konuştuk: Nerede büyüdük. Kaç kardeşimiz vardı. Okuduğumuz son kitap. *The Sopranos*’un şiddeti.

Derken saatine baktı. Bir Cartier olduğuna dikkat ettim.

“Ah be, saat şimdiden bir mi oldu?” dedi. “Bir arkadaşımla buluşacağım.”

Bir elbiseye   yüz dolar harcamış, içecek barından bir sebze suyu içmiş (Candle Cafe’nin vejetaryen restoranı olduğunu bilmiyordum), bir yabancıyla asansörde bile konuşulacak bir sohbete maruz kalmış ve bir saat sonra gönderilmiş miydim?

Sebebi yirmi dokuzumda olmamam değildi, en azından bunu anlamıştım.

“Ralph, amacım seni burada tutmak değil ama bu randevu meselesinde yeniyim ve bazı buluşmaların neden, şey, rezil olduğunu çözmeye çalışıyorum. Beni biraz aydınlatır mısın? Neden kısa kesiyorsun?”

“Ah,  yle bir şey yapmıyorum,” dedi. “Kimyamız tutmadı herhalde.”

“Ah, mantıklı. Kimya tutmadı. Bunda suç aranmaz.”

Altdudağını ısırdı. “Ve şey, m n yle alay ettin. Ben vejetaryenim, öyle militan bir tip filan değilim ama yine de canımı sıktı. Bir de çok soru soruyorsun, sanki beni kocan olmam için sorguya çekiyorsun.”

Bok uvalı!

“Seninle kocam pozisyonunda olman için biraz zor ilgilenirim,” dedim. “Yeni tanıştık.”

“Bak işte, verdiğin karşılık bu. Neyse, gitmem gerek. Ta-

nıştığımızı memnun oldum. İyi şanslar! Kendine iyi bak!” Restorandan koşarak uzaklaştı resmen.

Onu sorguya mı çekmiştim? Öyle bir niyetim yoktu. Belki de vardı. Sadece birbirimize uyumlu muyuz diye anlamamı sağlayacağına inandığım birkaç soru sormuştum. Net maaşını, beş yıl içinde kendisini nerede gördüğünü filan sormamıştım.

Olası bir müstakbel babanın cevaplamayacağı hiçbir şey sormamıştım.

Ah Tanrım. Sakinleşmeliydim. *Sakinleşmen gerek.*

Sorunum neydi benim? Bir adamı yemeğe çıkacak kadar bile etkileyemiyordum, bırak ikinci buluşmayı.

Bu arada Andrew yoğun bir şekilde New York City’deki bütün sarışınları elden geçiriyordu. Kristina onu dün gece Blue Water Grill’de Heather Locklear tipli bir kadına kur yaparken görmüştü.

Cumartesi günü son derece seksi bir flörtüm vardı. Onu sorguya çekmeyecektim. Mönüyle alay etmeyecektim. Şirretlik yapmayacaktım.

Gelmedi.

Pes ediyorum.

12

Zoe

Babam makrobiyotik düğün resepsiyonunun modaya uygun olduğunu düşünmüştü, *In Style* dergisinin sayfalarında yer bulmaya değdi.

Gelin ve damat, gelinin bebeği ve annesi, damadın üç kızı Cater To Me'nin girişinde, hatırlamadığım bilmem kaçınıcı gündür buluşacağımız beşinci yemek uzmanını bekliyorduk. Giselle, annesi, Sarah, Ally –tam babamın duyurusunu duyacağı an ikili kapıdan giren yemek uzmanı– ve ben babama dehşetle baktık. Ani sessizlikte bebek arabasındaki Madeline ellerini yüzüne kapatıp küçük bir çığlık attı.

Giselle kahkaha atıp bebek arabasını ileri geri salladı. “Şaka yapıyor millet!”

“Ciddi olduğumu düşünmediniz, değil mi?” diye sordu babam sırtarak. “Siz beni hiç tanıımıyorsunuz! Ben tam bir etoburum!”

Ally onu yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Sarah sadece üzgün gibiydi.

Onu hiç *tanımıyorduk*.

Kollarımı göğsümde birleştirdim; müşterilerimde vazgeçirmeye çalıştığım bir alışkanlıktı. “Baba, en son akşam yemeği için buluştuğumuzda bana *vejetaryen* olduğunu söylemiştin.”

“Eh tatlım, bu uzun zaman önce...” Kendini tuttu. “Ah işte yemek uzmanımız! Selamlar. Archweller-Solomon grubu biziz.”

Sarah bana baktı. *Demek senin de babamızla bir ilişkin yok*, dediğini duyar gibiydim.

Kız kardeşlerimin her zaman babamla Babasının Küçük Kızı türü bir ilişkim olduğunu düşündüklerini biliyordum. Bartholomew Solomon eşit fırsatlar babasıydı: eğer ilk evliliğinden kızlarını ihmal edecekse, ikincisinden olana da aynısını yapacaktı. Babamla akşam yemeği için son buluştuğumuzda bana annemi kendi arkadaşım için terk edeceği haberini vermişti. Birkaç ay sonra bir ya da iki kere daha yemek için buluşmuştuk ama kırık plak “yaş sadece bir rakamdır” rutinini çalıp durmuş ve babamla eskisinden çok daha kopuk hale gelmiştik.

Bartholomew Solomon üç kızının kendi evinde üç haftadır yaşadığını da fark etmemiş gibiydi. Üç hafta. Bir hafta sonu değil. Bir hafta değil. Üç hafta. Aman baba ya, evli bir kadının neden aniden senin evindeki küçücük bir odada kardeşleriyle kaldığını merak ediyor musun? Of baba, Sarah’ın neden dün gece yemek masasında uyuyakaldığını me-

rak ediyor musun? Ah baba, benim neden sürekli ağlamak üzereymişim gibi göründüğümü merak ediyor musun?

Dün geceki nadir akşam yemeğinde (hepimiz nedense aynı anda eve gelmiştik) Sarah daha çorba aşamasında uyuklamaya başlamışken babam Zalla’dan panoyu getirmesini istemişti, artık üzerinde iki papyon fotoğrafı asılıydı.

“Andy’nin burada olmaması çok fena, Al,” demişti. “Kocan papyon işinden anlıyor.”

Ally sessiz kalmıştı.

“Ee, efendi Andy şeyden ne zaman dönüyor... neredeydi? Fransa mı?” diye sormuştu babam.

Hayır baba, dinlemiyor musun? Adam aynı anda İsviçre ve Japonya’da.

“Evet, Fransa,” demişti Ally tabağındaki bir çeri domatesi sağa sola gezdirerek. “Paris onun favori şehridir, o yüzden de etrafı dolaşmak için seyahatini bir hafta uzattı. Ben zaten üç kere gittim, firmada da yoğun zamanlar, o yüzden evde kalmayı seçtim.”

Ally konuyu hangi papyonu beğendiğine getirerek değiştirdi. Ally durmaksızın doğru papyonun smokini nasıl değiştirdiği hakkında konuşunca, Sarah’yla birbirimize baktık. İkimiz de Ally’nin evliliğinde bir şeylerin son derece yanlış gittiğini biliyorduk.

Geçtiğimiz hafta sık sık hıçkırık sesine uyanmıştım, Ally ağlıyordu. Yanına gidip sorunun ne olduğunu, konuşmak isteyip istemediğini sormaya o kadar meyilliydim ki... Ama alacağım yanıtı biliyordum. Beni sayısız kez susturmuştu, o yüzden de yanına yaklaşmaya bile çekiniyordum.

Şimdi Ally'ye bakıyordum. Alyansını parmağında çeviriyor, pencereden dışarıdaki tuğla duvara boş boş bakıyordu.

"Bir mayk-hobi-ti düğün hesepsiyun," dedi yemek uzmanı, sahte bir kıkırdamayla. "Hahika! Sizin konuklar yüzde uç çeyhek gelmez! Hadi millet, şu tahaftan," diye ekledi bizi tadım odasına yönlendirerek. Uzun, ahşap bir masaya biz dizi küçük, yuvarlak tabak yerleştirilmişti. "İşte buhada meshur *cordon blue*'muz, odullu *fil-et mignon*'umuz ve şef spesiyali; kılıçbalığı."

Her birimiz tabakiardakilerden küçük birer çatal dolusu tattık, damaklarımızı da portakal dilimleriyle arındırdık.

"Siz konuş, ben yalnız bırakayım," dedi yemek uzmanı ve salondan hızla ayrıldı.

Bütün tavuk yemeklerinin tadı aynıydı; sosu ya da neyle doldurulduğu fark etmeksizin. Aynısı biftekler ve balık için de geçerliydi.

"Ne düşünüyorsun, Ally?" diye sordu babam.

"Özel bir fikrim yok," dedi. "Pas."

"Ben kılıçbalığını sevdim," dedi Sarah. "Diğer bütün yemek şirketlerinde somon vardı. Kılıçbalığı farklı, beklenmedik."

"Kılıçbalığı yememelisin sen," diye çıkıştı Ally, Sarah'ya. "Cıva seviyesi çok yüksek."

Sarah gözlerini devirdi. "Bir çatal kılıçbalığının şeye zararı..."

"Ne zamandan beri balık zararlı?" diye araya girdi Giselle'in annesi. "Yirmi yıldan fazladır Giselle'in üvey babasına haftada üç kere dilbalığı veya pisi balığı pişiriyorum. Adam at gibi sağlıklı. Sana asıl tehlikeyi söyleyeyim; bu aptal sağlık modaları. İnsanları bunlar öldürüyor."

Giselle'in huysuz annesi durmak bilmeden konuşuyordu. Kocasının Kaliforniya'da evinde kalmayı tercih etmesine şaşmamak gerekti.

Sarah yavaş hareketlerle Ally'nin yanına yürüdü ve *kapat çeneni* bakışları eşliğinde kaburgalarını dürttü.

"Zoe, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Giselle bana. Sürekli beni de muhabbete dahil etmeye çalışıyordu ve ben de sürekli odayı terk ediyordum. "Öğlen görüştüğümüz yemek uzmanının tavuk yemekleri daha güzeldi ama buradaki *filet mignon* sanki başka bir dünyadan. Katılıyor musun?"

"Ben hepsini beğendim," dedim.

"Kimse güzel bir *filet mignonu* senden daha fazla sevmeyiz, Zoe," dedi. "Şu şeye gittiğimizi hatırlıyor..."

"Hepsi güzel," diye lafını böldüm.

"Bir tercihin olmalı, Zoe," dedi babam. "Sen benim biftek tercihindeki referansımsın. Hadi ama, ne düşünüyorsun?"

"Annem Tanrı bilir nerede ne yapıyorken, fazla pişmiş bir biftek için heyecanlanmak biraz zor!" diye bağırdım.

Herkes dönüp bana baktı, diğer iki grup da dahil. Yanaklarımın yandığını hissediyordum. Beş yaşındaymışım gibi davranıyordum. Böyle patlamak istememiştim. O an annemi düşünmüyordum bile.

Ya da belki düşünüyordum.

"Affedersin baba," dedim. "Şu aralar biraz stresliyim de."

"Sorun değil, tatlım ama aslında Zoe, annen gayet iyi. Eminim şu an Özgürlük Heykeli'nin oralarda, çeneye çıkacak asansör filan var mı diye soruyordur." Kahkaha atarken, bir

yandan omzumu okşadı. “O iyi, Zo. Annen her zaman başının çaresine bakabilmiştir.”

Saatime baktım. “Ah, saat iki mi oldu? Bir randevum vardı.” Yalan söylemiyordum; yani tam olarak. Daniel’la saat üçte Bloomingsdale’de annemi aramak üzere buluşmayı kararlaştırmıştık. Onu bulmayı ummuyorduk ama Daniel en azından aramanın bana iyi geleceğini düşünmüştü.

“Denemek için daha bih yemek var,” dedi yemek uzmanı küçük tabaklar dolu bir tepsiyle birlikte gelirken. “Bu özel balık ah ha-*hika!*”

Herkesin dikkati yeniden yemeklere yönelince kapıdan siviştım.

Daniel’ı Bloomingsdale’in Estée Lauder bölümünde buldum. Joy tezgâhın arkasında yanaklarına nemlendirici sürüyordu.

“Bu nemlendirici tam bana göre,” dedi Daniel aynadaki yansımasına komik ifadeler yaparak. “Evet, kesinlikle tam benlik.”

“Daniel, *çalışıyorum*,” dedi Joy. “Eğer etrafta şakalar yapacaksan, gitmen gerek.”

Daniel yan taraftan bana baktı. “Çalışmana müsaade edeceğim tatlım. Bu akşam buluşuyoruz, değil mi?”

“Sana haber veririm, tamam mı?” dedi Joy. “Geç saate kadar çalışmam gerekebilir.” Bir kadın gelip gölge farlar hakkında bir şeyler sormaya başladı, Daniel da bana doğru geldi. Joy onu bakışlarıyla izlemedi.

“Belki de beni arkadaşın olarak tanıştırmalısın, onu biraz kışkandırır,” diye önerdim.

“Ben de öyle düşündüm,” dedi, “ama oyun oynamak istemiyorum. Benden ya hoşlanıyordur ya hoşlanmıyordur, değil mi?”

Etkilenmişim. “Doğru.”

“Pekâlâ, hadi Madam Solomon’u arayalım,” dedi. “Ayrılalım mı, birlikte mi bakalım?”

“Birlikte arayalım,” dedim kendime de şaşıarak.

Gülümsedi. “Bana doyamıyorsun, değil mi?”

Aslına bakılırsa doyamıyordum. Daniel’a kahveye ve bir kucaklamaya duyduğum ihtiyacı hissetmeye başlamıştım, ki son birkaç haftadır karşıma pek de kucaklama çıkmamıştı.

“Kaliforniya’daki telefonuma bir mesaj daha bırakmış, iyi olduğunu ve fondü kursuna gittiğini söylemiş,” dedim Daniel’a. “Şehir turlarına çıktığını anlatmış. Coney Adası’ndaki Aquarium’a, Özgürlük Heykeli’ne, 57. Cadde’ye, Lower East Side’a ve Central Park’a gitmiş. Sesi harika geliyordu, sanki hayatın tadını çıkarıyordu.”

“Baban hakkında bir şey söylemedi mi?” diye sordu.

Başımı sağa sola salladım.

“Belki de atlatmıştır,” dedi Daniel. “Belki de sadece bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Belki buraya gelmek yetti. Belki bir *Voodoo* bebeği satın aldı, birkaç iğne battırdı ve...” Daniel dondu. “Buna inanamıyorum ama oradal” dedi işaret ederek. “Bobbi Brown bölümünde ruj deniyor. İnanılmaz. Onu gerçekten bulmayı beklememiştim, sadece anneni aramanın sana iyi geleceğini düşünmüştüm.”

Daniel’ın işaret ettiği tarafa döndüm, annem gerçekten de oradaydı, koyu kırmızı dudaklarını büzüştürerek aynaya bakıyordu. Gözlerime inanamadım.

“Kızlar, o satış görevlisi *benimle* ilgileniyor,” dedi bir grup genç kıza, ben o yöne koşturduğum sırada. “Görgünüz *nerede*?”

“Anne?”

Sesimi duyunca Judith Gold Solomon başını öylesine hızla çevirdi ki, likit ruju yanındaki kadının üzerine döktü.

“Çok üzgünüm,” dedi annem. “Eminim onu çıkaracak bir şeyleri vardır,” diye ekledi tezgâhın arkasını işaret ederek. Ruju elinden bıraktı, kolumu tutup beni kalabalığın arasından geçirdi, bir yandan da ruj döktüğü kadını kolluyordu.

“Anne, birinin üzerine biraz likit ruj döktün diye tutuklanacak değilsin. Yavaşla,” dedim.

Beni cüzdan ve günlük planlama malzemeleri kısmına götürdü. Daniel’i gözlerimle aradım ve bir gözünün üzerimizde olduğunu gördüm. Başımla işaret edip anneme döndüm.

“Anne, üç haftadır meraktan hasta oldum! Neredeydin?”

“Canım,” dedi, “sana planlarımı anlattım. İyiyim. Sana birkaç günde bir mesaj bırakıyorum.”

“Nerede kalıyorsun?” diye sordum.

“Arkadaşım Sasha’yı hatırladın mı?” dedi, bir yandan da kaşmir bir şalla oynuyordu. Hayır, Sasha diye bir arkadaşını hatırlamıyordum. “Ah, ne hoş hissettiriyor, Zoe.” Kumaşı yanağıma değdirdi. “Sasha boşanma aşamasında, ben de arayıp şehre geleceğimi söyleyince onunla kalmamı teklif etti. Harika vakit geçiriyoruz. Yemek kurslarına gittik, turlara çıktık, birkaç şişirme, düzeltme işi için plastik cerrahlara gittik. Hatta birkaç kere popüler bir bara gidip flört bile ettik.”

Hayatını yaşıyordu. “Yani babamın hayatını mahvetmeyecek misin?” diye sordum.

“Yani öyle bir şey demedim, canım,” dedi kahkaha atarak. “Ah, bak Sasha orada! Sasha!” diye seslendi. “Bekle canım, onu getirip seninle tanıştırayım.”

Aptal gibi gitmesine izin verdim. Kalabalıkta kayboldu ve geri gelmedi. On dakika sonra cepte telefonumdan arayıp yoga dersine yetişmesi gerektiğini ve birkaç gün içinde arayacağını söyledi. Yine iyi olduğunu ekledi ve *dikkat et, tatlım!* deyip kapattı.

“Endişelenme Zoe,” dedi Daniel omzuma kolunu atarak. “Onu bir kere bulduk, yine bulacağız. Annen her zaman inanılmaz derecede tahmin edilebilir olmuştur.”

“Benden başka herkes için,” dedim.

“Hadi, gidip birer öğlen *margaritası* içelim.”

Bir gözüm Britney Spears klibinden fırlama, sahte kürklü ve leopar desenli ceketli, dizine gelen çizmeler giymiş, elli yaşında bir kadın ararken, Daniel’in beni çıkışa götürmesine müsaade ettim.

“Annem Morgam Fairchild’dan ziyade Michael Jackson’a benzemeye başladı,” dedim Daniel’a, elinde iki buzlu margarita, bir kâse cips ve salsa sosuyla küçük masamıza döndüğü sırada. “O kadar çok estetik yaptırdı ki ben bile tanıyamaz oldum.”

Daniel kahkaha attı. “Ama iyi görünüyor. Yani kabul etmeliyiz ki otuzlarının sonunda gibi.”

“Ama değil. Elli yaşında. Öyle olmadığın halde on ya da yirmi yaş genç görünmenin ne anlamı var?”

“Eğer kendisini daha iyi hissediyorsa, neden olmasın?” dedi. “Bir gün aklı başına gelecek. Ya da belki onu olduğu gibi seven bir adamla tanışacak. Ancak şu anda ihtiyacı olan şeyi yapmalı. İnsanlar böyle şeyleri sürekli yapıyor. Mecbur oldukları için deliriyorlar, sonra birkaç ay geçince de kendilerine geliyor ve içinde, ‘Bunu yaptığıma inanabiliyor musun?’ geçen anekdotlar anlatıyorlar. Bence iyi olacak, Zoe.”

“Sadece o kadar şey hissediyorum ki... ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım kontrolünü kaybetmiş.”

Bana baktı, sonra ayağa kalktı ve sandalyesini yanıma çekti. “Ben seni tutarım,” dedi.

Dudaklarında salsa sos ve cips kırıntıları olmasa, onu öpebilirdim.

“Daniel bu çok çocukça,” dedi Joe bakışlarını utançla etrafta gezdirerek. “Kes şunu.”

Bloomingsdale’e yakın, leziz ve düşük kalorili, yediğiniz yemeklerin yağ oranlarını mönüde fiyatların hemen yanında yazan bir İtalyan restoranı olan Favie Lite’in barında, “bir kişilik pizzamı” yiyip Daniel’in Joy’la son buluşması olduğundan korktuğu randevularına kulak misafiri olduğum sırada, aralarındaki sorunu anladım. Daniel son derece komikti, Joy ise espri anlayışından yoksundu. Sebep sadece Daniel’in mizahını beğenmemesi değildi, gerçekten de espriden anlamıyordu.

Bu yüzden de Daniel’in ondan neden bu kadar çok hoşlandığını merak etmiştim. Evet, güzel bir kadındı, Bloomingsdale’de

kozmetik satan bir kadın olarak tabii ki harika bir vücudu vardı ama katıydı, sıkıcıydı ve...

Ve onu kıskanıyordum.

Aman Tanrım, bu kadını kıskanıyordum çünkü Daniel ondan hoşlanıyordu, ona deli oluyordu, uyanık saatlerini onunla fanteziler kurarak, uykularını ise onu rüyalarında görerek geçiriyordu.

Ama neden bu kadar kendisine zıt, eğlenceden anlamayan, keyifsiz bir kadın...

Ayrıca ben neden kıskanıyordum ki? Bu adam lisedeki Danny Marx'tı, sınıfın palyaçosu, salaklar kralı. Ama işte orada Joy'la oturuyor, yavru köpek bakışlarıyla kadını süzüyordu ve ben kadını sandalyesinden kaldırıp Bloomingsdale'e geri göndermek ve onun yerinde oturmak istiyordum. Daniel'in karşısında oturmak, bütün o enerji ve heyecanın öznesi olmak istiyordum.

Yatakta nasıl olacağını merak ettim.

Daniel'a baktım, masada yalnızdı. Restorana şöyle bir göz gezdirince Joy'un tuvalete gittiğini gördüm. Muhtemelen o ağır makyajını tazeleyecekti. *Miyav*, diye düşündüm. *Tırnaklarını çıkartıyorsun, Zoe.*

Daniel bana doğru geldi ve masalarına iki tane Bass Ale sipariş etti. "Olabileceği en kötü şekilde ilerliyor," diye fısıldadı. "Tualete gitti. Bir bahaneyle gitmeden ve aramalarıma yanıt vermeyecek hale gelmeden önce bu ilişkiyi kurtarmak için beş dakikam filan var."

"Belki de bu başına gelecek en kötü şey değildir, Daniel," dedim.

“Benim baktığım yerden öyle.”

“Neden?” diye sordum. “Onun nesinden hoşlanıyorsun ki Daniel? Çok da iyi biri sayılmaz. Espri anlayışı sıfır. Sana eleştirel yaklaşıyor. Nesini seviyorsun?”

“Hop, Zoe, fazla yargılayıcı değil misin?”

“Sadece diyorum ki...”

“Evet, dediğini duyuyorum. Ve bu eleştirilerin şirketten olması fena fikir sayılmaz, çünkü muhtemelen paramı geri isteyeceğim.”

“Daniel...”

“Bak, belli ki pizzan bitmiş, o yüzden neden kendini randevunun geri kalanını izleme ıstırabından kurtarmıyorsun?”

“Daniel ben...”

Fakat Joy tuvaletten çıkmış, geri geliyordu.

“Sadece git, Zoe,” diye fısıldadı ve elinde iki şişe Bass’la masasına geri döndü.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Otururken sandalyesini beni göremeyeceği ve Joy’u görmemi engelleyecek şekilde yerleştirdi.

Tek kişilik pizzamı ödedim, dışarı çıktım ve açık havaya temas ettiğim an gözyaşlarına boğuldum.

Gece yarısı: Sağa dön. Sola dön. Sağ. Sol.

Cumartesi sabah dokuzdan pazar on bire kadar: Daniel’ı ara. Sesli mesaja düş. Mesaj bırak (tam olarak dört mesaj).

Pazar, gece yarısı: Mahvettiğini fark et.

“Çıkıp benimle konuşursun diye pencerene çakıltaşı atmak

istedim,” dedi Daniel, “ama hangisinin senin yatak odan olduğunu bilmiyordum ve kız kardeşlerini uyandırmak istemedim.”

Tanrım, sesini duymak çok iyi hissettirmişti. Telefon kulağımda, parmak uçlarımda odadan çıktım ve koridordaki giysi odasına girdim. Bir kolinin üzerine oturup başımın üzerindeki kazağın kolunu kafamdan çektim.

“Bu kadar geç aradığım için üzgünüm,” diye ekledi, “ama bir gün daha geçmesini istemedim. Yatağa öfkeli girmemen gerektiğini biliyorsun ve ben son üç gecedir yatağa böyle giriyorum.”

Bayan Guttelman olsa onay verirdi.

“Aramana sevindim, Daniel. Geçen gece için üzgünüm. Çizgiyi aştım, böyle bir şey yapmama...”

“Ah, unut gitsin,” dedi. “Haklıydın. Sadece duymak istemedim.”

“Hayır, hiç hakkım yok...”

“Aslında her hakka sahipsin. Bence harika arkadaşlar olduk, Zoe. Ben de arkadaşımdan bunu beklerim, bana gerçeği söylemesini.”

Arkadaş.

Sorunum neydi benim? Bu yeterli değil miydi? Ben de mümkünse daha fazlasını istemediğim halde. Hafta sonunu kendimi –ve kız kardeşlerimi– duygularımı çözümlemek için delirterek geçirmiştim.

“Evine git,” diye önermişti Sarah, restorandan gözyaşlarıyla döndüğümde.

“Hayır... kendini onun ellerine bırakmamalı,” diye ısrar

etmişti Ally, bunu günde iki kere filan tekrarlıyordu. “Hali-hazırda gereğinden fazla arayıp mesaj bıraktı.”

“Bazen biraz zorlamak iyidir,” diye belirtmişti Sarah dün gece yatmak için hazırlandığımız sırada. “Griffen’in biraz zorlaması için nelerimi vermezdim?”

“Yanlış bir şey yapmamış,” demişti Ally. “Ona doğruyu söylemiş. Kaldıramıyorsa da eh, onu kim istiyor sanki?”

Ben istiyordum.

Peki neden bu kadar garip geliyordu? Daniel’in kız arkadaşı mı olmak istiyordum? Müsait olmadığı için mi istiyordum onu? Eskiden benden hoşlandığı ve artık bir başkasını istediği için mi ondan hoşlanıyordum?

Sanki liseye dönmüştük, çünkü yine on üç yaşındaymış gibi davranıyor ve düşünüyordum.

“Ve zaten,” demişti Ally dirseklerine losyon sürerken. “Ne anlamı var ki? Adamın kız arkadaşı var.”

Derin iç çekiş.

“Evet ama kız arkadaşı ondan hoşlanmıyor!” diye altını çizmişti Sarah.

“Zaten adam da bu yüzden ondan hoşlanıyor,” demişti Ally. “Kız ondan hoşlanmadığı için. Eğer Bayan Keyifsiz adamdan hoşlansa, ona çoktan gidip espri anlayışını geliştirmesini ve öyle gelmesini söylemişti.”

“Bunu neden yapıyoruz?” diye sormuştum. “Neden birlikte olduğumuz kişiden hoşlanmıyoruz ve eğer hoşlanmıyorsak neden onunla birlikte oluyoruz?”

“Çünkü bazen yanlış kişiyle birlikte oluyoruz ve bunu anlamak epey zaman alıyor,” demişti Ally son derece sessizce.

Sarah'yla birlikte Ally'ye bakmış, kendisi ve kocasıyla ilgili bir şeyler söylemesini beklemiştik ama yapmamıştı.

Charlie'nin doğru adam olmadığını fark ettiğimizde bir yıldır beraberdik. Bunu başından beri biliyorduk, ama bir şey beni onun yanında tutmuştu. Güvenli olması mı? Beni incitemeyecek bir erkek arkadaşım olması mı?

Kendi başımı ağrıtıyordum.

Sarah ve Ally uyuyakalmış, ben ise tavanı izlemeyi sürdürmüştüm. Sessizce yataktan kalkıp Sarah'nın göğsünden *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!*'u almıştım (son bölüm gelmişti), Ally'nin hukuk günlüğünü de yatağının altından alıp yatağının yanındaki sehpaye koymuştum.

Telefonum çaldığında ikisi de kıpırdamamıştı. Ally ve Sarah top patlasa uyanmazdı.

"Peki Joy'la durumlar nasıl?" diye sordum Daniel'a. "Ayrıldınız mı?"

"Evet. Son derece çirkindi."

"Ah Daniel, gerçekten çok üzgünüm."

"Yok ya, en iyisi bu," dedi.

"Peki nasıl söyledi?" diye sordum. "Uyduruk bir bahaneyle kalkıp gitti mi?"

"Aslında ben ondan ayrıldım."

"Sen mi ondan ayrıldın?"

"Zoe, kadında espri anlayışı yok. "'Seinfeld'"ın tekrar bölümlerini izlemeyen biriyle birlikte olamam."

Kahkaha attım. "Ben 'Seinfeld'e' bayılırım."

"Biliyorum. Benimle hiçbir zaman ilgilenmemen çok kötü. Harika bir çift olurduk."

“Neden seninle ilgilenmediğimi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Zoe, sana daha önce de söyledim; özgüvenim var. Ego-mu beslemene gerek yok. Benimle ilgilenmediğini gayet iyi biliyorum. Ben senin tipin değilim.”

“Benim tipim neymiş?”

“George Clooney. Brad Pitt.”

“Peki sen kimsin?”

“Ben onların yancısıyım, kızı asla alamayan esprili tip.”

“Aslında o genelde öldürülür de.”

“Haklısın.”

Ona hislerini söyle. Ona hislerini söyle.

Ama yapamadım çünkü kendimi hislerime bırakırsam başım belaya girerdi. Birkaç gün sonra beni tanımaya başladılar ya da bana alışınca, rahatlayınca kim olduğumu, bütün eksiklerimi görürdü ve birkaç gün daha geçtikten sonra giderdi ve ben de ilk kalp kırıklığımı yaşıyordum; en azından bir erkek arkadaşımın ellerinde.

“Peki Şükran Günü için ne zaman yola çıkıyorsun?” diye sordum, birkaç günlüğüne Los Angeles’a gitmesi fikrinden nefret ediyordum. Sanki onu henüz geri kazanmışım da önümüzdeki hafta yine gidiyormuş gibi hissediyordum.

“Aslında gitmiyorum,” dedi. “Şükran Günü’nden sonraki cuma çalışıyorum, o yüzden de benim için Swanson’s’tan hindi ve televizyon anlamına gelecek.”

Gülümsedim. “Ya da Şükran Günü’nü Zone’da kutlaya-

bilirsin,” dedim. “Dolgu ya da patates olmasa da istediğın kadar hindi yersin.”

“Hop, ünlü ve ünsüz Solomon kardeşlerle mi tanışacağım? Sabırsızlanıyorum,” dedi.

Ben de.

"Acil ekip toplantısı!" diye seslendi Astrid'in asistanı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Genelde ekip toplantıları öğleden sonra üç civarı yapılırdı. Ultrason randevumdan önce makale fikirleri üzerinde çalışacak bir-iki saatim olacağını düşünmüştüm.

Wow Woman dergisinin editör ekibi, altımız birden, konferans odasındaki eskimiş masanın etrafına dizilip Astrid'i bekledik. Danielle her zamanki gibi karşıma oturdu. Bunu tepkilerimi ölçmek için yaptığını çözmem bir yılımı almıştı. Sonunda Astrid odaya rüzgâr gibi girdi ve şubat sayısından iki makaleyi iptal ettiğini ve iki yeni yazının bu gece yazılması gerektiğini duyurdu.

"Pekâlâ millet," dedi Astrid gözlüklerini düzelterek. "Önümüzdeki beş dakika içinde iki mükemmel makale ve onları yazacak gönüllüler istiyorum."

“Hamile olduğunuzu nasıl anlarsınız üzerine bir makaleye ne dersin?” diye sordu Danielle.

Astrid yavaşça bakışlarını saatinden Danielle’in hamile gömleğine çevirdi. Tığ işi yakaya odaklandı. “Danielle, *Wow Woman* okurları hamilelik hakkında kapsamlı bir makaleyle ilgilenmiyor. *Power Pregnancy* bunun için var. Eğer hamilelik hakkında bir şeyler yazmak istiyorsan, Sağlık Sayfası’nın kenar çubuğunu kullanmakta özgürsün.” Sonra Astrid yüzüncü kez *Wow*’un misyonunu ve kadın okurlara neyi vaat ettiğimizi ezbere söyledi ve herhangi birinin acil telafi makaleleri için *yerinde* bir fikri olup olmadığını sordu.

Bir dakika. Neden *Wow* okurları hamilelik alametleriyle ilgilenmiyordu? Ya Lisa hamilelik testlerine takıntılı olmasaydı? Ben geçirdiğim sürecin âdet sendromu olduğuna emindim. Bunu hiç düşünmemiştim ama hamileliğin anlamının âdet olmamak, dolayısıyla da âdet öncesi semptomları da yaşamamak olduğuna emindim. Kim semptomların bu kadar benzediğini düşünürdü ki?

Bazı temel bilgilerden faydalananak sayısız genç kadın olmalıydı. Sonuçta seks hakkında peş peşe sayısız makale çıkıyordu. Seksin potansiyel sonuçlarından biri de hamilelikti.

“Millet,” dedi Astrid. “İki makalemiz eksik. Düşünme tuşunuza basın!”

Danielle’i desteklemek üzereydim ki kendimi ele vereceğimi fark ettim. Herhangi birinin hamile olabileceğim ihtimalini bile düşünmesini istemiyordum, yoksa terfiyi unutmalıydım. Başka bir fikir bulmalıydım.

“Şey, Astrid, İlişki Divası’nı hiç duydun mu?” diye sordum.

“İlişki Divası mı? Neden kulağa tanıdık geliyor?”

“Geçen yıl *L.A Magazine*’de hakkında bir yazı çıkmıştı. Haya-tını insanların ilişkilerini eleştirmekten kazanan bir ilişki gurusu. İnsanlara ilk buluşmada politika ya da anneleri hakkında konuş-mamalarını söylemek için saatine iki yüz dolar alıyor.”

Astrid’in bakışları aydınlandı. “Bu muhteşem! Bayıldım! Sarah, hemen hangi ajansla çalıştığını bul, bakalım bir bu-luşma...”

“Astrid, o benim kız kardeşim,” dedim.

Danielle beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Astrid’in bakışları daha da aydınlandı. Hatta hızla üç kere el çırpı. “Muhteşem!” dedi tekrar. “Kesinlikle, acayip muh-teşem! Beni aramasını söyle, konuşalım. Bir dizi makale yaz-masını çok isterim, hatta belki de bir köşe.” Astrid dondu. “Eğer yazabiliyorsa. Aman, kimin umurunda. ‘söyledikleri üzerine’ diye yazarız ya da birine profil çıkarttırırız.”

“Aramasını sağlarım,” dedim.

Aniden fark ettim ki A) Zoe’nin yazıp yazmadığını, B) İl-gilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyordum. Ancak içimde olumlu sonuçlanacağına dair bir his vardı.

“Muhteşem,” dedi Astrid. “Pekâlâ millet,” dedi tekrar. “Hâlâ iki makale eksiklerimiz var!”

“‘Seks İçin Fazla Erken Olduğunu Nasıl Anlarsınız’a ne dersin?” diye önerdim. “Kenarında ‘Şunu yaparsa, fazla er-ken’ şeklinde bir köşe de yazarım.”

“Harika, Sarah!” dedi Astrid heyecanla.

Danielle'e çaktırmadan baktım. Œimdi de ağlamak üzere gibi görünüyordu.

"Bugün senden son derece etkilendim Sarah. Makalenin sabah dokuzda masamda olmasını istiyorum."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. *Harika* demesi harikaydı, *son derece etkilendim* ise çok daha iyiydi ama bugünkü ultrason randevum, Giselle'le akşamki kuaför ziyareti ve iki numaralı papyon ile beş numaralı olan arasında seçim yapılacak aile toplantısı arasında asla araştırma yapıp da sabah dokuza makale yetiştiremezdim.

Ama zaten ne kadar araştırmam gerekecekti ki? *Eğer hamile kaldıysanız ve bebeğinizin babası, bir Œeye ihtiyacınız olduğunda aramanızı söylüyorsa, sevişmek için fazla erkendir...*

Astrid'in asistanı, "Sürekli İşinize Karışan Annenizle Nasıl Mücadele Edersiniz?" başlıklı bir yazı fikrini ortaya atınca dağıldık.

Wow'un minik mutfağının önünde durdum, kafein takviyesine ihtiyacım vardı ama sonra sadece kafeinsiz kahve içebileceğimi hatırladım.

"O lanet sürtüğü İK'ya Œikâyet etmeliyim," diye fısıldadı Danielle metin yazarı bir arkadaşına. Kahve makinesinin önünde duruyordu. Arkadaşı kolunu okşadı, bana endişeli gözlerle bakıp arkasını döndü ve bir filtre aldı.

"Duymadım, görmedim," diye temin ettim. "Bir demlik kafeinsiz demleyeceğim. Bugün kafein için fazla gerginim. Hazır olunca sana da bir bardak getiririm Danielle, istersen."

Bir an bana baktı. "Peki. Teşekkürler."

Astrid'i şikâyet etmeyecekti. Böyle bir şey yapmazdınız. Astrid'in dediğini yapar ya da harap olurdunuz. Evet, *Wow Woman*, bir *Vogue*, *Elle* ya da *Glamour* değildi ama yine de yeteri kadar popülerdi ve Astrid 1998'de başeditör olduğundan beri de reklam geliri hep artış göstermişti.

Danielle'in kapısında elimde iki bardak kafeinsiz kahveyle durduğumda ağladığını gizlemeye çalıştığını fark ettim.

"Onu şikâyet edeceğim!" diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sürtük bir dakika önce burada dikilip yazdığım makaleyi geri verdi; kendi hamilelik günlüğümdü. *Wow* için uygun olmadığını söyledi, sonra da çıplak ayaklarıma bakıp 'lütfen ayakkabılarını giy,' dedi. Bana böyle davranmaya hakkı yok. İnsanlar hamilelik hakkında bir makaleyle ilgilenebilir, ayrıca masamda ayakkabımı giyip giymediğim kimi ilgilendirir?"

"Katılıyorum," dedim.

Bir tutam sarı saçını kulağının arkasına aldı. "Beni biraz rahat bırak, Sarah. Benim kaybım senin terfiin demek."

"Ben de hamileysem, değil," diye fısıldadım.

Bana dik dik baktı. "Gerçekten mi?"

Başımı evet anlamında salladım. "Bence ne yapmalıyız, biliyor musun? Bence hamile kadınların işyerinde nasıl muamele gördüğünü yazmalıyız, bir sürü yeni anne olmuş kadınla röportaj yaparız. Sonra da Astrid'e sunarız, kabul etmezse de oylamaya koyarız."

Yüzü aydınlandı. "Lamaze sınıfımdaki kadınlarla röportaj yapabilirim!"

“Hadi yapalım!” dedim. “Astrid’in suratına atarız!”

“Peki *Astrid’e* hamile olduğunu ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hamilelik iznine ayrılmadan birkaç dakika önce.”

Kahkaha attı. “Bu arada, Sarah, tebrikler,” dedi Danielle. “Şey, herhangi bir konuda bir sorun olursa kime geleceğini biliyorsun.”

Başımı onaylar gibi sallayıp masama yöneldim, sandığım kadar pislik bir tip olsa bana birkaç soru soracağını düşündüm. Mesela; *Babası kim? Son birkaç aydır görüştüğün adam mı? Nasıl idare edeceksin?*

Nasıl idare edeceğim konusu hâlâ beni aşıyordu. Ancak Ally’den son yirmi dakikadır gelen e-postalar –hamilelik sitelerinin linkleri– en azından bilgi faktörünü hallediyordu. İnanılmaz. Kadının belli ki ciddi evlilik sorunları vardı ama yine de bana doğum öncesi vitaminlerinin önemi ya da doğum öncesi yoga derslerinin doğumu ne kadar kolaylaştırdığı hakkında internet sitesi linkleri gönderecek zaman buluyordu.

Telefonu elime alıp Ally’yi cepten aradım. İlk çalışın daha yarısında açtı, sanki önemli bir arama bekliyordu. “Ally,” diye fısıldadım, “on iki buçukta ultrason randevum var, öğle yemeği için müsaitsen ve ofisten çıkabilirsen, belki benimle gelirsin, diye düşündüm.”

“Tabii ki gelirim!” dedi, onu mutlu ettiğim belliydi.

Adresi fısıldadım ve kapattık.

Bir arkadaşa ihtiyaç duyduğumda Ally’yi aramaya alışık değildim ama Lisa fena halde grip olmuştu, Sabrina iş seya-

hatindeydi ve Griffen da bir zamanlar çıktığı kadının hamile olduğunu unutmuş, hayatını yaşıyordu.

Bir zamanlar. Garip. Bebek konusuna o kadar odaklanmışım ki terk edildiğimi fark etmemiştim bile.

Vardığımda Ally Lenox Hill Doğum Kliniği'nin bekleme odasındaydı. *Time* dergisinin sayfalarına göz gezdiriyordu. Hayır, göz gezdiliyor gibi yapıyordu. Aslında yanında oturan hamile kadına bakıyordu. Benim Häagen-Dazs çikolatalı çubuklarına ve kafeinli kahveye baktığıma benzer bir özlemle kadının karnını inceliyordu.

En son duyduğum kadarıyla Dandikrew'la bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Ally'nin harika bir anne olacağını düşünüyordum. Evet, biraz otoriter ama kendini adamış bir anne.

"Kendi ultrasonuna geç mi geliyorsun?" dedi beni görünce. "Sarah, ne zaman büyüyeceksin?"

"Ally, ne zaman başımdan gideceksin?" dedim aynı tonlamayla.

Beş dakika gecikmişim. Bunun da tek sebebi Danielle'in sol tarafındaki kabinde çalışan metin yazarına ultrason randevusunu anlatmaya başlamasıydı, ben de bunun yararına dokunacağını düşünüp kulak misafiri olmuşum. Bir kızları olacağını öğrenmişler, kocası adını annesinin ardından Rosalind koymak istemiş ama Danielle hem isimden hem de kayınvalidesinden nefret ediyormuş.

Onunla tanıştığımızdan beri Danielle beni ilk kez güldürmüştü.

“Beş dakika Ally,” dedim. “Doktorlar seni en az yarım saat bekletir, o yüzden de teknik olarak yirmi beş dakika erken geldim.”

“Bebeğini bakıcıdan almaya beş dakika gecikecek misin? Basketbol maçlarına beş dakika geç mi gideceksin? Bale resitallerine? Peki kendi doğumuna? Ona da mı geç kalacaksın?”

“Bu duruma da geç kalarak girdim,” diye espri yaptım.

Başını onaylamaz gibi sağa sola salladı. “Git de hemşireye geldiğini söyle. Sigorta kartını ver.”

Ne yani, beş yaşında mıydım ben? “Ally, daha önce de doktora gittim.”

Kayıt yapıldı, sigorta kartı verildi ve Ally’nin yanındaki koltuğa oturdum. Döşemeli koltuklarda benden başka beş kadın daha vardı. Hepsinin yanında da bir adam.

Bakışlarım doğrudan kadınların parmaklarındaki yüzüklere gitti. Hepsi alyans takıyordu.

Ellerimi yanlarıma sıkıştırıp huzursuz oldum. Neden aniden yüzüğüm olmadığı için utanmaya başlamıştım? Kadınlar sürekli bekâr anneler olmayı tercih ediyordu.

Ama sen bekâr bir anne olmayı seçmedin. Yüzüksüz parmakların bütün dünyaya bebeğinin babasının seni sevmediğini söylüyor.

Bu çok saçmaydı. *Bu düşünce biçimini hemen aklından sil, Sarah!*

Ama aklımdaydı işte.

Odadaki kadınlar hamileliğin çeşitli aşamalarındaydı.

Karşımdaki sarışın –beş ya da altı aylık hamile gibi görünüyordu– amniyosentez aşısı konusunda ne kadar gergin olduğundan bahsediyordu. Ben bunun anlamını bile bilmiyordum. Solumdaki sarışın başını kocasının omzuna yaslamıştı. Tam karşıya bakıyordu, bir zombi gibi.

“İnsanların yaşamlarında ya da evlerinde neler yaşandığını asla bilemezsin Sarah,” demişti Ally geçen sene defalarca. Çünkü ben durmadan kendim dışında herkesin erkek arkadaşı ya da Noel partisine getirecek kavalyesi veya mükemmel hayatları olduğundan yakınıyordum. “Sokakta el ele yürüyen ve bütün herkese dünyadaki en mutlu insanlar gibi görünen bir çift kaybettikleri bebeklerinin yasını tutuyor olabilir,” demişti Ally. “Ya da belki adam kadını bir önceki gece dövmüştür... veya mutlu olabilirler ama çiftlerin sadece birlikte oldukları için mutlu olduğunu sanma.”

Bazen Ally’nin hayatımda tanıdığım en alaycı insan olduğunu düşünür, ama sonra en zekisi olduğuna inanırdım. Genelde içinde bulunduğum ruh haline göre değişirdi. Şu anda herkesin hakkımda en kötüsünü düşündüğünü farz ettiğim için onun tavrı beni rahatlatıyordu.

O ve Dandikrew hep yeterince mutlu görünürlerdi. Adam eli ayağı durmayan tiplerdendi ve hep elini Ally’nin omzuna atar ya da gizlice mutfağa gidip poposunu çimdiklerdi. Ancak onların evliliğine her zaman Ally’nin diğer ilişkilerle ilgili yorumuyla yaklaşırdım. Evet, onları gördüğüm nadir zamanda mutlu bir halleri olurdu ama görünüş aldatıcıydı.

“İçeri girdiğimizde ne olacağını biliyor musun?” diye sordu Ally.

Başımı evet anlamında salladım. “Bana gönderdiğin e-postalardan birindeki makaleyi okudum.”

Bana dik dik baktı. “İyi. Son derece heyecan verici olmalı. Bebeği görme fırsatın oluyor, her ne kadar henüz minicik bir nokta bile olsa.”

Gülümsedim. “Biliyorum. Çok gerginim!”

“Beni davet ettiğin için çok memnunum Sarah,” dedi. “Benim için anlamı büyük. Her zaman iyi anlaşılmadığımızı ya da aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama her zaman ve yüzde yüz senin yanında olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Bunu biliyorum,” dedim. “Ve teşekkürler, Ally.”

Bu doğrudu. Ally baskıcı, otoriter, patronluk taslayan, zor, sinir bozucu ve inanılmaz derecede yargılayıcıydı ama hep yanımdaydı. Annemin olacağı şekilde yanımdaydı ve bazen bunu bilmek annemin kaybını daha da katlanılır hale getiriyordu. Benim Ally’m vardı ve Ally de bir büyük kardeşe ihtiyaç duyunca evlenmişti.

Sonunda adımları seslendiler. Ally’yle kalkıp hemşireyi izledik.

“Sarah...”

Arkamı döndüğümde Griffen’ı gördüm, elleri cebindeydi. Şaşırmıştım. Hem de çok.

“Ah, Ally, bu Griffen. Griffen, bu da kız kardeşim Ally.”

Birbirleriyle garip şekilde merhabalaştılar ve hep birlikte hemşirenin peşinden gittik. Ally’nin Griffen’ı baştan aşağı süzdüğünü gördüm, bebeğin neye benzeyebileceğine bakıyordu sanki.

Bebek küçük bir fareye benziyordu.

Teknisyen monitörde bebeğin başını ve karnını işaret etti, ikisi de aynı görünüyordu. Kadının söylediğine göre her şey iyi ve yolundaydı, olması gerektiği gibiydi. Sonra da kalp atışlarını dinledik.

Griffen'a baktım. Monitöre gözlerini dikmiş, kulağa yüksek ve hızlı gelen kalp atışlarını dinliyordu.

"Vay be," dedi, epey şaşkın görünüyordu.

"Evet, vay be," diye soluk verdim.

"Vay," diye ekledi Ally.

Bir doktor gelip bana kaşeli sağlık raporunu verdi. On haftalık hamileydim ve doğum mayısta gerçekleşecekti.

"Boğa burcu," dedi Ally gülümseyerek. "Annem gibi."

Ben de gülümsedim.

"Benim gibi," dedi Griffen dudağını ısırarak.

Doğru ya. Onun doğum günü 12 Mayıs'tı.

"İşte," dedi teknisyen ultrasondan çıkan görselleri uzatarak. "Hatıralar." Birini bana, birini Ally'ye, birini de Griffen'a verdi.

Griffen minik siyah-beyaz fotoğrafa baktı ve katlayıp ceket cebine soktu. "Ben işe dönsem iyi olacak," dedi. "Şey, hoşça kal Sarah. Tanıştığımıza memnun oldum, Ally."

Ally başını salladı ve Griffen adeta koridorda koşarak uzaklaştı.

"Geleceğini biliyor muydun?" diye sordu Ally fısıldayarak, teknisyen de bir yandan hafif bombeli karnımdaki jeli siliyordu.

Başımı sağa sola salladım. "Onu görünce şok oldum. Ge-

en haftaki konuřmamızın geldiđi yere bakınca ondan bir daha hiç haber olmayacađını dűřünüyordum. Benimle ya da bebekle ilgili hiçbir řey istemiyordu.” Gűzyařları gűzlerimi yaktı.

Ally kolunu omzuma doladı. “Daha çok erken, Sarah. Bugűn geldi iřte ve bu iyiye iřaret.”

“Neyin iřareti? Gerçekten hamile olduđumu gűzleriyle gűrmek istemesinin mi?”

oraplarımla pantolonumu uzattı. “Hey, bu ailenin alaycısı benim, Sarah. İçimden bir his, buna inanmak için bir hastane ortamında bebeği gerçekten duymaya ve gűrmeye ihtiyaı vardı, diyor.”

Ally’den gelen iyimserlik epey değerliydi. Eğer o inanıyorsa, ben de yapabilirdim.

“Neresi kafa, neresi vűcut?” diye sordu Zoe, fotođrafı ařađı yukarı çevirerek.

ű Solomon kız kardeř Giselle’le annesinin potansiyel gelinlik fotođraflarını çekmemiz için bizi sűrűklediđi gelinlikinin yakınındaki bir Meksika restoranındaydık. Ally, Zoe ve ben aynı anda çıkmak için bahaneler uydurmuř ve Madison Bulvarı’ndaki dűkkânın  nűnde rahatladıđımız için oh çekerek kendimizi çekerek nereye gideceđimizi bilemez halde bulmuřtuk. Zoe bir řeyler yemeyi önermiř, Ally de, “O gelinlik cehenneminden kurtulduđum için iřtahım mucizevi bir řekilde yerine geldi,” demiřti.

“Fotoğrafi neresinden tutarsan tut,” diye ekledi Zoe, “hangisinin hangisi olduğunu söyleyemiyorsun.”

Ally kahkaha atıp neresinin alt kısım olduğunu gösterdi. “Bu fotoğraflar sadece yedi saat önce çekildi, yani şimdiden tarihleri geçti. Fetüsün bir günde geçirdiği değişim inanılmaz.”

“Vay be,” dedi Zoe. “Bu muhteşem. Giselle bir keresinde bana Madeline’in ilk ultrason fotoğrafını göstermişti ve o kocaman, tombul bebeğin bir zamanlar bu kadar minik bir şey olduğuna inanamamıştım. Bu minik yaratığın çok yakında yürüyüp konuşan bir insan olacağı gerçeği inanılmaz, değil mi?”

“Beni korkutuyorsun,” dedim gülümseyerek. “Kısa süre önce fetüs gelişiminin ilk on iki haftasını okudum. Bebek Solomon’un daha dizleri bile yok.”

“Bebek Solomon mu?” diye tekrarladı Zoe. “Yani bebeğe kendi soyadını mı vereceksin?”

“Öyle görünüyor,” dedim. “Eğer Griffen mucizevi bir şekilde ‘babayla birlikte üç kişi’ moduna girmezse.”

Zoe bana döndü. “Ama ultrason randevusuna gelmiş. Bu, gelecekteki şeylerin habercisi olmalı.”

“Ally de öyle dedi ama bilemiyorum. Griffen’in ağzından çıkan tek şey ‘vay be’ oldu. Bir de ‘Tanıştığımıza memnun oldum, Ally.’”

“Eh, en azından yeğenimizin babası görgülü bir adam,” diye yorum yaptı Ally.

Çekip gitme alışkanlığı dışında. “Artık Griffen’in ne yapacağı ya da söyleyeceği hakkında spekülasyon bile yapamıyorum. Şu fotoğraftakinin bir gün...” elimdeki tortilla cipsiyle

fotoğrafi işaret ettim. "... bir Madeline ya da Matthew olacağı fikri bile yeterince beyin yakıcı."

"Madeline demişken," dedi Ally, "bence biz düğün cehennemi buluşmalarına gittiğimizde o evde kalmalı. Maddy-Waddy bir saat içinde iki kere ayakkabılarıma kustu."

Başlangıç yemeklerimiz geldiği sırada Ally'nin neden aniden anti-Madeline olduğunu merak ettim. Ally'nin Giselle'e ilgisi sıfırdı ve Giselle de uzun zaman önce onunla diyalog kurma çabasından vazgeçmişti ama Ally, Madeline'e doymıyordu. Sürekli onu kucaklamak, ona şarkılar söylemek istiyordu. Ancak bugünkü mesai sonrası gelinlik avı herkese ağır gelmişti, sadece bebeğe değil. Giselle'in denediği gelinliklere bakmamıza bile gerek yoktu, Giselle sadece birkaç elbiseyi deneyip fotoğrafını çekmek ve böylece nasıl bir düğün istediğine karar vermek istiyordu. Gelinlik diğer her şeyin merkezi olacaktı. Eğer modern bir gelinlik beğenirse düğünü de modern olacaktı. Ancak antika bir elbisede karar kılırsa düğünü de eski moda olacaktı. Belki transparan bir gelinlik seçerse görünmez bir düğün yapabilirdi!

Heyecanlı bir müstakbel gelini gelinlik seçerken izlemekte *kendinin* o noktadan ne kadar uzakta olduğunu farkındalığına daha derinden vardırان bir şey vardı. Acaba insanlar hâlâ *gayrimeşru* kelimesini kullanıyor mu, diye merak ettim. Ally resmen elinde "incelediği" duvağı parçalamıştı. Zoe de pencereden Madison Bulvarı'nı izliyor, Giselle fikrini sorunca da "çok hoş" deyip geçiştiriyordu.

Üçümüzün de bu buluşmalara gitmeye mecbur hisset-

mesi enteresandı; sanki kira karşılığı filan bunu yapmak zorunda hissediyorduk. Ya da belki tabak desenleri, gelinlikle ve lastik gibi tavuklar seçmekteki huysuzluğumuzun şahsi aşk hayatı meselelerimizi daha akla yatkın kılacağını düşünüyorduk. Ally hâlâ kocasının adını bir kere bile ağzına almamıştı. Zoe yakışıklı bir adamın vesikalık fotoğrafına bakıp duruyor ama yüz ifadesinde bir değişiklik olmuyordu. Ben de gecelerimi erkek ve kızlar için ayrı bebek isimleri düşünerek ve Solomon ya da Maxwell'le melodik uyum sağlamadığı için her birini reddederek geçiriyordum.

Garson içeceklerimizi tazelemeye geldi, margarita tüketmemem şerefine üç *Sprite* daha.

"Hadi kadeh kaldıralım... ailemizin yeni üyesine," dedi Zoe ve bardaklarımızı tokuşturduk.

Tam bardakları tokuşturduğumuz sırada yanımızdan geçen bir çift bize gülümseyince, muhtemelen akşamüzeri buluşup eğlenceli bir şeyler yapan üç arkadaş ya da muhtemelen kız kardeş (birbirimize pek benzerliğimiz yoktu, gözler dışında tabii, hepimizde aynı badem şekilli koyu mavi Solomon gözleri vardı) gibi göründüğümüzü fark ettim. Üçümüzün yalnız bir yere gittiği ilk sefer buydu. Çok da hoş geçiyordu. Eğer sabahın körüne kadar seks ve ilişkiler hakkında iki bin kelimelik bir makale yazmam gerekmece, buradan sinemaya gitmeyi bile önerebilirdim. Her gün (ya da herhangi bir gün) Ally ve Zoe, bırak yan yana oturmayı, aynı ortamda bulunup içlerinden biri (genelde Zoe) incinmiş bir şekilde uzaklaşmadan olmazdı.

Beyin fırtınası. "Siz bana yarın sabaha yetiştirmem gereken bir makale hakkında yardım edecek halde misiniz?" diye sordum kardeşlerime. "Eğer şimdi başlamazsam, bittim. Artık saat on buçuktan sonra gözlerimi açık tutamıyorum ve kafein yardımı da alamıyorum."

"Konu ne?" diye sordu Zoe.

"Bir ilişkide sevişmek için fazla erken olduğunu nereden anlarsınız," dedim. "Ve beni örnek olarak kullanmayalım, Ally," diye ekledim hızla. Kız kardeşimi gayet iyi tanıyordum.

"Peki," dedi Ally, elinde bir çatal dolusu kızarmış bezelyeyle. "Nerede durduğunu bilmiyorsan çok erkendir."

"Eğer nerede durduğunu önemsiyorsan," dedi Zoe.

"Evet ama daha üçüncü buluşmada nerede durduğunu önemseyemezsin," diye karşı çıktı Ally.

"Kim üçüncü buluşmada sevişir ki?" dedi Zoe. "Bu çok çabuk."

Ally'yle birbirimize baktık.

"Aslında benim sevgi... *eski* sevgilim beklememi istemişti," dedi Zoe. "Bir önceki kız arkadaşı onu aldatmış ve dili öyle yanmış ki mahremiyet departmanında işleri yavaştan ilerletmek istiyordu. Bana Fransız öpücüğü vermesi üç buluşma sürmüştü, sutyenimin yanına yaklaşması bir ayını almıştı ve beraber olmadan önce iki ay geçmişti."

"Ne kadar süre birlikteydiniz?" diye sordum.

"Bir yıl," dedi Zoe. "Belki de haklı olduğu bir nokta vardı."

Bir yıl. Griffen'la *ikinci buluşmamızda* yatmıştım. Hatta onu ben yönlendirmiştim. Yani doğrudan, seks olmasa da

cinsellik konusunda. Filmden sonra benimle eve yürümüştü, ben de son bir şeyler içmek için onu yukarı davet etmiştim ve bir kadeh şarap sonunda koltukta dudaklarımız kenetlenmişti. Elbette Jennifer sutyeni ve minik külotuyla içeri girmişti (*"Ah Tanrım, Sarah, çok üzgünüm. Burada olduğunuzu kesinlikle bilmiyordum. Aman Tanrım, buraya bir adam getirdiğini bilsem, asla bu şekilde çıkmazdım. Kırır. Kırır. Ah, selam. Sen Griffen olmalısın. Sarah'nın buraya bir adam getirdiğini bilsem asla böyle yarı çıplak çıkmazdım. O asla getirmez de. Tüh. Yani, o bir sürtük değil, tamam mı! Siz ikiniz keyfinize bakın, sabah görüşürüz, ıslık, ıslık."*)

Abartmıyorum.

Nedense Jennifer'ın nezaketsizliği işe yaramıştı çünkü Griffen'la ikimiz de göz devirmiş ve kahkaha atmıştık, gerçekten gülmüştük ve ben hayatımda hiç olmadığı kadar iyi hissetmiştim.

Sonra da Griffen yaklaşıp beni öpmüştü. Şefkatli, tatlı bir öpücüktü ama hızla seksi bir hal almıştı. Sonra ben de elini tutup onu yatak odama götürmüş ve kapıyı kapatmışım.

Ve ikimizden de habersiz, sperm yumurtayla buluşmuştu.

Tortilla cipsimi sosa batırdım. "Peki, hamile kaldığınızda nasıl tepki vereceğini bilmiyorsanız, seks için erkendirden ne haber?"

"Bilemiyorum, Sarah," dedi Zoe. "Aslında kimse nasıl tepki vereceğini bilmez. Nasıl tepki vereceklerini tam olarak bilemezsin. Evli çiftler bile hamileliğe olumlu tepki veremeyebilir. Ya planda yoksa?"

Haklıydı. "Sanırım hamilelik açısından bakmamalıyım."

"Bir adamla fazla erken sevişmenin sonuçları bahsetmeye değer," dedi Ally. "Diyelim ki birinin cinsel geçmişini bilmiyorsun ve hastalık kaptın."

"İyi fikir," dedi Zoe cipsini Ally'ye doğrultarak.

O ikinci buluşmadaki akşam yemeği sırasında Griffen'a önceki ilişkilerini sormuştum, sebebi cinsel geçmişinden ziyade geçmiş performansları konusundaki merakımdı.

"Bu soru hakkında İlişki Divası ne derdi?" diye sormuştum. İlk buluşmamızda ona Zoe'yi ve hayatını nasıl kazandığını anlatmıştım. Birinin insanlara ilk buluşmalarında seks ya da politika hakkında konuşmalarını söyleyerek böyle iyi para kazanmasından etkilenmişti, yani zaten bu ülkede sosyalleşen herkes bunu bilmeliydi.

"İlişki Divası deneyimler hakkında provokatif diyaloglarda bir sorun görmüyor," demiştim.

Parmağıyla burnuma hafifçe dokunmuştu. "Eğer taraflardan biri deneyimler hakkında konuşmak istemiyorsa tabii."

Kızarmıştım. "Ah. Tamam. Burnumu sokmak istememiştim."

Griffen yumuşamıştı. "Birkaç ilişkim oldu, birkaç yıl önce de yürümeyen ciddi bir ilişkim vardı."

Beş soru daha sormak istiyordum ama dilimi tuttum. Bana geçmişimi sormamıştı, ki kendisi hiçbir altı aydan fazla sürmeyen üç ilişkiden ibaretti.

Ally de bir tortilla cips aldı. "Eğer adamın ailesi, önceki ilişkileri, işi ve değerleri hakkındaki temel bilgilere sahip değilsen, fazla erkendir."

Griffen’la yattığımda hakkında hiçbir şey bilmiyordum; sadece onu muhteşem, seksi, zeki, eğlenceli, özgüvenli, yaratıcı, ilginç ve nazik buluyordum. Bir kanalda yapımcı olarak çalıştığını biliyordum. Brooklyn’de büyüdüğünü biliyordum. Beyaz Saray’da kongre koruması gibi bir iş yapan bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum. Kırmızı et sevdiğini biliyordum. Sade kahve. Şiddet içeren erkek filmleri. Popüler kültür. Göğüsler. Koşu. Güncel olaylar hakkında konuşmak. Seks.

Ayrıca benden hoşlandığını düşünüyordum. Sevişirken bana bakış şekli kalbinden ve aklından geçenleri söylüyordu sanki. Ben naif bir aptal mıydım? Bütün erkekler sevişirken âşık gibi mi görünürdü? Belki de. Dört adamla yatmıştım, ilkiyle sadece bir kere ve diğer üçüyle de birkaç ay boyunca düzenli şekilde. Hiçbiri bana Griffen gibi bakmamıştı. Ben de kimseye ona beslediğim duyguları hissetmemiştim.

Beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Ona vahşi derecede çekiliyordum, evet ama sadece fiziksel anlamda değildi. Aramızdaki kimya daha önce hissettiğim her şeyden farklıydı. Her şey hakkında konuşabiliyor, birbirimize karşı çıkabiliyorduk. Bol bol gülüyorduk. Bir sokağın köşesinde dakikalarca öpüşüyorduk. Uyumluyduk. Arkadaştık, sevgiliydik ve ben efsanelere özgü ruh eşleri olma yolunda ilerlediğimizi düşünüyordum.

“Eh, Zoe, diyelim ki Daniel’a hamle yapmak istedin,” dedim. “Zaten iyi arkadaş olduğunuz için onunla hemen yatağa girer miydin? Yoksa önce romantizmin iyice yerini bulmasını mı beklerdin?”

“İyi soru,” dedi Zoe. “Emin değilim.”

“Çünkü onun hakkında ne hissettiğine emin değilsin,” dedi Ally. “Onu istiyorsun ama istemiyorsun da.”

“Hayır, onun sadece her uzandığında elini tutacak mesafede kalmasını istiyor,” dedim.

“O zaman onunla yatmak için kesinlikle çok erken,” dedi Ally.

“İyi ki sormuşum,” dedi Zoe bize göz kırparak.

“Söz senden açılmışken, Zoe,” dedim. “Bu sabah patronuma senden bahsettim ve senin İlişki Divası olarak bir makale, hatta köşe yazman fikriyle gözleri parladı. Eğer ilgini çekiyorsa onu aramanı istiyor.”

“Alay mı ediyorsun!” diye Zoe resmen çığlık attı. “Kulağa harika geliyor! Onu arayacağım.”

“Bu İlişki Divalığı bir sahtekârlık,” dedi Ally, Zoe’ye göz kırparak. “İnsanlara zaten bildiklerini söyleyerek küfeyle para kazanıyorsun.”

“Neyi zaten biliyorlar?” dedim. “Kim *bir şey* biliyor? Eğer sevişmek için hangi zamanın fazla erken olduğun bilseydim, hamile kalmazdım.”

“Evet Sarah, hamile kalmayabilirdin,” dedi Zoe ciddiyetle. “Bak, bekâr ve hamile olmak planladığın bir şey olmayabilir ama hamilelik bir lütuftur, muhteşem bir şeydir.”

“Bunu destekleyeceğim,” dedi Ally. “Öte yandan, senin durumunda yapılacak çok iş var. Yine de çok şanslısın, evlat.”

“Bana kadeh kaldıralım,” dedim gülümseyip bardağımı kaldırarak. Bardakları tokuşturduk. “Peki, âşık olmadığınız bi-

riyle sevişmek çok erkendir, desek, böylece tahmin yürütme işi ortadan kalkıyor ama hayır, bu fazla gerçekdişi. Biriyle son derece ilgilenebilir, adamdan etkilenebilirsiniz ve bu yeterli bir sebeptir. Gerçek aşkın ortaya çıkması uzun zaman alır.”

“Bu yüzden bekâr insanlar sevişir ama evliler sevişmez,” dedi Ally. O anda kızardı ve hızla, “Yani benim evliliğim örnek olsun diye değil. Sadece *söylüyorum*. Birine âşıkken romantizmle gözün kararır. Günde dört kere sevişirsin. Bu yüzden insanlar evlendikten iki hafta sonra boşanmaya karar veriyor. Yeniliğe, gizeme, titreşime âşıksın. Bir kere günlük yaşama dönüp adamın beş para etmez arkadaşlarına katlanmaya, mecburi aile buluşmalarında baskıcı annesine sempatik davranmaya başlayınca, âşık olma kısmı geri çekilir, geriye sadece sevmek kalır,” diye ekledi.

Mantıklıydı.

“Seni ve Griffen’i ele alalım mesela,” diye devam etti Ally. “Diyelim ki birlikte yaşıyorsunuz, bez değiştiriyorsunuz, onun çoraplarını salondan topluyorsun, o senin saçlarını lavabodan alıp atıyor. Bebek ağlıyor. Ne zaman sevişeceksiniz? İşte bu gerçek yaşam. Randevulaşma ise değil.”

“Yani adamla aynı eve çıkmaya hazır değilsen, sevişmek için çok erken mi diyorsun?” diye sordum.

“Eğer hamile kalırsan, evet öyle,” dedi Ally.

Ertesi sabah işe gittiğimde Griffen mesaj bırakmıştı. *Bip: Şey, Sarah, ben Griffen. Evini aramayı denedim ama ev arka-*

daşın dört hafta önce taşındığını söyledi. Nerede yaşıyorsun? Her şey yolunda mı? Şey, bu hafta bir haber için şehir dışına çıkmam gerekiyor ama şey, annelere büyük haberi verdim ve Şükran Günü'nde balkabaklı turta yemek üzerine evlerine davetlisin, yani gidebilirsen. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Ah, şey, fırsatın olursa beni ara.

Sanki onu aramak yapılacaklar listemdeki en önemli şey değildi de.

"Neden öyle?" diye sormuştu Ally dün gece. "Yani, seni aradığı, ailesine söylediğini haber verdiği ve seninle tanışmak istedikleri için mutluyum ama *onun* açısından en önemli şey sen olmadın."

"Bunu bilemezsin," dedi Zoe, vücudunu acı verecek gibi görünen bir yoga pozisyonuna sokarken. "Yani sen ve hamileliğin dışında hiçbir şey düşünmediğini duysam, şaşırmazdım. Ayrıca ailesine söylemesi büyük bir şey."

"Söylemeye çalıştığım şey, Sarah'nın Griffen'a güvenip onun dahil olacağına güvenmemesi; ailesine söylese bile. Bu bir peri masalı değil."

Ciddi olmazsın. Cinderella'nın bile kendi odası var.

Kayınvalidem Cincinnati'den ceptelefonuyla arayıp Andrew'un neden Şükran Günü'ne başka bir kadın getirdiğini bilmek istedi.

"Çünkü o yalancı, adi..." Andrew'un annesiyle konuştuğumu hatırlayınca durdum, her ne kadar bana çok sıcak ve alakadar davranan bir tip olmadıysa da. Bayan Sharp bağışlama, unutma, uzlaşma ve Sevgili Abby olsa ne derdi diye konuştuğu sırada telefonumu kolumu uzatabildiğim kadar uzakta tuttum.

"Hayır, tekrar birleşme ihtimali yok," dedim. "Hayır, yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yok."

Demek Andrew Şükran Günü için eve bir başkasını götürüyordu, ki bu seneki doğum gününe denk gelmişti. Hem şu bir ay, beş haftada bu kadar önemli bir günde ailesiyle tanıştıracığı kadar hoşlandığı biriyle nasıl tanışmış olabilirdi?

“Siz süper kadınlar her şeyi yapmaya çalışıyorsunuz ve bak ne oluyor?” diye devam etti Bayan Sharp. “Patlıyorsunuz. Her şeyi yapmaya çalışıyorsunuz; önemli bir kariyer, evi çevirme, kocanızı idare etme ve ne oluyor? Ev çöküyor, kocalarınız da başka kadınların kollarına koşuyor. Ama kendini suçlama Ally, tatlım. Eminim bu Valerie denen kadın Andrew’un kalbine giden yolun midesinden geçtiğini anlamıştır. Bir erkeğin tek istediği günün sonunda sofrasındaki sıcak yemektir.”

Kadının yetmiş dört yaşında olduğunu hatırla. Kadının yetmiş dört yaşında olduğunu hatırla. Kadının yetmiş dört yaşında olduğunu hatırla.

“Bayan Sharp, bütün saygımla, söylediğiniz tek kelimeye bile katılmıyorum.”

“Eh, Ally, bu *senin* sorunun. Çok fazla tartışıyorsun, sanırım kariyerin yüzünden. Hayatını tartışmaktan kazanıyorsun, değil mi? Eh, tatlım, eğer daha az tartışıp daha çok *uzlaşsan*, Andy’nin gözü dışarıya kaymazdı. Şükran Günü kutlamasına *seni* getiriyor olurdu.

Cepte telefonlarının kablolarının olmaması ne fenaydı. Boğazlayacak bir şeye ihtiyacım vardı ve Bayan Sharp, Ohio’daydı. Boğazını sıkmak için biraz uzaktı.

“Bayan Sharp...” On üç yıldır ona Bayan Sharp diye hitap ediyordum. “O yalancı, pislik oğlunuzla on bir yıllık evliliğim boyunca sizin fazla pişmiş hindinize, kuzunuza, lezzetsiz sebzelerinize ve hayata dair modası geçmiş fikirlerinize maruz kaldım. Eğer Andrew Şükran Günü yemeğinize bulduğu son sürtüğü getiriyorsa, sadece bir hindi kemiğiyle boğulmalarını umut edebilirim. Mutlu tatiller, *tatlım*.”

Ceptelefonumu fırlatıp yatağa gömüldüm. Bacaklarım titriyordu. *Vaierie denen kadın. Valerie denen kadın. Valerie denen kadın.*

Aniden kız kardeşlerimin ağızları yere değecek kadar açık halde bana baktıklarını gördüm. Bu kısa konuşma sırasında kalbim öyle hızla atmıştı ki içeri geldiklerini bile duymamıştım. Sarah elinde tatillerde yiyecek dükkânlarının kasalarının yanında duran hindi şekilli çikolatalardan tutuyordu. Kafası koparılmıştı.

“Çikolatada kafein izlerine rastlanmış,” dedim ve gözyaşlarına boğuldum.

Bir yanıma Sarah, diğerine de Zoe oturdu.

“Ally, ne oldu?” diye sordu Sarah, annem gibi saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak.

“Andrew’u terk ettim,” deyiverdim. “Buraya o yüzden taşındım. Beni aldatıyordu. Onu iş üstünde yakaladım.”

“Ah hayır,” dedi Zoe.

“Ah evet. Kendi evimde,” dedim. “Sonra da şeyi buldum...”

“Ne buldun?” diye sordu Sarah elimi tutarak.

“Sonra da vazektomi faturasını buldum...”

Gözyaşları hızla ve şiddetle akıyordu, yüzümü ellerimle kapattım.

“Ah, Ally. Çok üzgünüm,” dedi Sarah. “Bir bebek sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum.”

“Vazektomi yaptırıp sana söylememiş mi?” diye sordu Zoe.

Evet anlamında başımı salladım. “Beş yıldır bebek yap-

maya çalışıyorduk, yani ben öyle sanıyordum. Sonra beş yıl öncesinden kalma talep formunu buldum...”

Sarah başımı omzuna yasladı, Zoe de kolumu okşadı. Onlara olanları anlattım; Mary Jane’in Andrew’un sırtına atlamasından başlayıp blreşbul.com’daki kâbus gibi randevularıma dek.

“Bir adamı iki içki içip yemek yiyecek kadar bile etkileyemiyorum,” dedim. Kalan ikisini iptal etmeden önce üç tane daha kâbus randevuya çıkmıştım. “Şirretin tekiyim.”

“Alyy, sen şirret filan değilsin,” dedi Sarah. “Sen muhteşemsin. Sen sensin ve olduğun gibi biri olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Batı yakası kıyı şeridinin şirretler kraliçesi olduğumu düşünmüyor musun?”

“Eh, bazen,” dedi sırtarak. “Ama birilerinin insanlara neyin ne olduğunu söylemesi gerek.”

“İnsanlara neyin ne olduğunu aniden söylemek, bekâr bir adamın sohbetimle ilgilenmemesinin sebebi,” diye belirttim.

“Buna şüpheliyim,” dedi Zoe. İnsanlara neyin ne olduğunu söylememek; bekâr olmalarının sebebi bu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sarah.

“Kartların, açık oynamadığında,” dedi Zoe.” “Kendin olmadığında, hatta en *kendi halinde* gibi davranmadığında, kendini tutuyorsun. Ve kendini tutunca ya da birinin ilgisini çekmek için yapılması gerektiğini düşündüğün gibi davranmadığında, yanında rahat etmediğin biriyle birlikte oluyorsun, sen bambaşka biriyken seni davrandığın kişi sanan biriyle.”

“Bu doğru,” dedim. “Ama *olduğum kişi* kimsenin ilgisini çekmiyor gibi görünüyor.”

“Yanlış yaptığını düşündüğün bir şey var mı?” diye sordu Zoe.

“Şey, sanırım herkese yirmi dokuz yaşında olduğumu söylemeyi kesmeliyim,” dedim. “İtiraf edecektim ama adamlar o kadar pislikti ki, işleri daha beter hale getirmeyi göze alamadım.”

“Kesinlikle yirmi dokuz gösteriyorsun,” dedi Zoe. “Şüphesiz.”

“Sonunda iyi anlaşacağız sanırım,” dedim Zoe’ye ve gülümsedi.

“Bu kadar çabuk birileriyle çıkmak istediğine emin misin?” diye sordu Sarah. “*Wow Woman* muhtemelen iyi bir terapist ve resim dersi veya tatil tavsiye ederdi.”

“Erken olduğunun farkındayım ama umurumda değil,” dedim. “Kendimi yeniden çekici hissettirecek bir şey yapmaya ihtiyacım var, bir yabancıyla bile olsa. Evet, evet, kendimi baştan yaratmam gerektiğini filan biliyorum ama şu anda Andrew’un bana geçen ay hissettirdiklerinin tam tersini yaşatacak bir adama ihtiyacım var.”

“Anlayabiliyorum, Aliy,” dedi Sarah.

“Ama bekâr bir kadın olarak o kadar rezaletim ki, artık daha kötü hissediyorum,” diye itiraf ettim. “Andrew’la yirmi bir yaşında tanıştım, yirmi üçümde de evlendim. Bekâr olmayı bilmiyorum.”

“Hey, sen bekâr olmayı bilmiyorsun, ben de hamile olmayı!” dedi Sarah. “Harika bir çiftiz.”

Kahkaha atıp atkuyruğunu çektişirdim.

“Ally, biliyorsun ki ben hayatımı randevuları eleştirmekten kazanıyorum,” dedi Zoe. “Sana İlişki Divası’nın elinden gelenin en iyisini sunmak isterim, hem de şirketten.”

Aslaaaaa olmazdı. “Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim,” dedim. “Sen yan masada oturacak, benim aptal gibi davranmamı, reddedilmemi mi izleyeceksin? Pek sanmam.”

“Müşterilerimin yüzde doksanı flörtleri geldikten birkaç dakika sonra beni unuttuklarını söylüyor,” diye beni temin etti Zoe. “Flörtlerine ya da içinde bulundukları ana o kadar odaklanıyorlar ki beni hatırlamıyorlar. Zaten orada sana dik dik bakarak ve kendimi göstererek oturacak değilim. Orada olduğumu bile bilmeyeceksin.”

“Hadi Ally,” dedi Sarah. “Birileriyle çıkarsan Andrew’u tamamen unutacaksın. Ayrıca, beni çikolatalarım ya da bebek askısını nasıl takacağım konusunda taciz edemeyecek kadar erkeklerle meşgul olacaksın.”

Ben bebek askısı takmak istiyordum. Ve eğer flört yeteneklerim konusunda bir eleştiri beni göğsümdeki bebeğime bir adım yaklaştıracaksa, bunu yapacaktım.

“Haklısınız. İstedğim şeye sahip değilim ve peşinden gitmeye başlamalıyım! Yol boyu enerji dolu. Kocam yok, bebeğim yok bir randevuyu bile idare edemiyorum, yani... aman Tanrım, neden bahsediyorum ben? Hayatım berbat!”

“*Senin* hayatın mı berbat?” diye sordu Zoe. “Müşterinin flörtünün gelmesini beklerken onun erkek arkadaşın çıkmasına ne dersin?”

Şimdi ağzı açık dik dik bakma sırası Sarah'yla bendeydi.

Zoe bize detayları anlattı. "Ah evet, bir de annemin New York City'de babamın felaketini planlaması ve kayıplara karışması var."

"Büyük alkış," dedi Sarah. "Bekârim, hamileyim ve davullar lütfen... evsizim!"

"Buraya taşınma sebebinin bu olduğunu hissediyorum," dedim. "Ev arkadaşına ne oldu?"

"Kocaman elmas bir yüzük," diye açıkladı.

"Bilemiyorum, sevgili kardeşlerim," dedim. "Berbat hayat ödülünü kazandığımı düşünüyorum."

"Hayır, ben kazandım," dedi Zoe.

"Hayır, bana verildi," dedi Sarah.

"Kusura bakma evlat," dedim. "Ama sen hamilesin. Bebek yaşadığın her şeyi buna değer kılıyor. Ayrıca evsiz değilsin, Sarah, buradasın. Burada olmasan da gelip benimle yaşarsın. Asla evsiz olmayacaksın."

Sarah dudağını ısıırıp kollarını etrafıma sardı. Bana en son ne zaman böyle sarıldığını hatırlamıyordum.

"Aslında benim hayatım da o kadar beter değil," dedi Zoe. "Charlie'yle ayrılmış olsak da zaten onunla ilgili karar vermiyordum, dolayısıyla hayat bu işin çaresine baktı. Annem de önünde sonunda eve dönecektir. Zaten başkasından hoşlanıyor sayılırım."

"Sanırım benimki de daha beter olabilirdi," dedim. "Teyze olacağım. Meşhur İlişki Divası beni bedavaya eleştirecek, ayrıca sevdiğim işten çuvalla para kazanıyorum; altında çalıştığım insanlardan nefret etsem de."

Sarah okolatadan hindinin gvdesini koparıp bana uzattı. Zoe'ye ayaklarını verdi, boynunu da kendi ağızına attı. Sonra-ki yarım saatte de yataklarımızda oturduk, Zoe bize Daniel'la son telefon konuşmasını anlatırken uyduruk okolatalarımızı yedik, ben de onlara Andrew'u pilates hocamla basmamı anlattım, Sarah da fetüs gelişimiyle ilgili bir sayfa okudu, on birinci hafta. Sonra da yarım saat boyunca babam ve aptal papyonlarıyla alay ettik.

Bireşbul.com'daki profilimi güncelledim. Artık nmz-deki hafta gerekleşeyeğı üzere otuz beş yaşındaydım ve eşimden ayrıldım.

Ancak arazi mimarı Rupert Jones ikisiyle de ilgilenmiyor gibiydi. Otuz altı yaşındaydı, o da yeni ayrılmıştı ve Upper West Side'da devren kiraladığı berbat bir evde yaşayan bir Westchester gçmeniydi. Benim gibi onun da eşiyile barışma ihtimali sıfırdı. Rupert Jones'la pek çok ortak noktamız vardı ama sakın mizacı ve arazilere aşkı bunlar arasında değildi. "Ben sana glleri koklamayı ğretirim," demişti iki telefon konuşmamızdan birinde. "Ve sen de bana bir restoranda fazla pişmiş bifteğı nasıl geri gndereceğimi." İkimiz de aynı tür mziğı, Arnold Schwarzenegger filmlerini seviyorduk ve ikimiz de aldatılmıştk.

Rupert Jones tipim değildi ama kesinlikle ilgi çekiciydi. Uzun ve ince, profesör sakallı ve zeki, sıcak kahverengi gözlü bir adamdı, tam vaktinde bir randevu kılığı ve gülümseme-

siyle gelmişti. Hatta hediye olarak kumaş kaplı bir defter bile getirmişti, çünkü bir karmaşaya düştüğümüz zaman hislerimizi kâğıda dökmenin öneminden bahsetmiştik. Rupert'tan hoşlanmıştım.

Ancak Zoe iki metre ötede, defteri açık, kalemi de hazır beklerken doğal davranmak kolay iş değildi. Halihazırda duygusal bir enkazdım ve Zoe'nun eli her hareket ettiğinde dikkatimi dağıtıyordu. Kalemi ne zaman deftere temas etse yanına koşup defterini kapattığım gibi okumak istiyordum.

Rupert'la gayet iyi iş çıkardığımı düşünüyordum ama Zoe'nun parmakları uçuşa geçmişti. Ne yazıyordu bu? Görünmez olacağını zannediyordum!

"Yüz yüze daha güzelsin," dedi Rupert bardağıma masadaki sürahidenden su doldururken. "Bunun mümkün olacağını sanmazdım ama öylesin."

Yüzüm ışıldadı. Profilime daha yeni bir fotoğrafımı yüklemiştim. "Teşekkürler," dedim.

Zoe'nin eli çıldırmış gibiydi.

Ne yazıyordu bu? Neyi yanlış söylemiş olabilirdim? İltifatı mükemmel bir tavırla kabul etmiştim, sade bir *teşekkürle*. Fotoğrafın ne kadar eski, berbat olduğu ya da hiç fotojenik olmadığı konusunda iki dakikalık bir muhabbete girmemişim.

Zoe'nin eli hâlâ çılgın gibi yazıyordu.

"Tanıdığın birini mi gördün?" diye sordu Rupert. "Şu iri adamın arkasını görebilmek için boynunu uzatıp duruyorsun."

"Öyle sandım ama hayır," dedim. "Üzgünüm... umarım kaba davranmıyorumdur."

Yine boynumu Zoe'yi görmeme engel olan adamın arkasına uzattım. Zoe iki masa ileride oturuyordu ve bizi görebiliyordu ama benim onu görüşüm kısmi olarak kapalıydı. Sadece saçının bir kısmını, sağ ayağını ve elini görebiliyordum.

Rupert da eğilip benim baktığım yöne baktı.

"Rupert, gerçekten üzgünüm," dedim. "Sadece bu kadar aşına görünmesi fazla tekinsiz. Belki de sandığım kişidir." Ne, ne, ne yazıyordu!

İçkilerimiz servis edildi ve nasıl büyüdüğümüze dair bir muhabbete koyulduk. Rupert da doğma büyüme New York-luydu. Yüksek lisansı için Stanford'a gitmişti. Böylece konuşacak epey konumuz olmuştu. Ve sohbetimizde *Nasıl İyi Bir Adam Bulursunuz: Üç Aylık Plan* kitabında belirttiği üzere evlilikten, ayrılıktan, aldatmadan ve diğer flörtlerimizden hiç bahsedilmediği halde Zoe'nin eli defterinde fırtınalar estiriyordu!

"Eğer gidip o kadın sandığım kişi mi diye bakarsam, rahatsız olur musun?" diye sordum Rupert'a.

Müsaade isteyerek Zoe'nin yanına gittim. "Ne yazıyorsun!" diye fısıldadım. "Tek bir randevu kuralını bile yıkmadım! Göster şu defteri!"

"Ally," diye fısıldadı Zoe. "Yaptığın bütün *harika* şeyleri yazıyorum. Bütün eleştiriler olumsuz değildir. Bazıları sadece randevunun nasıl gittiğini gösterirler. Ne kadar iyi gittiğini yazmanın sana bir randevuda kesinlikle iyi iş çıkardığını göstereceğini düşündüm."

Ah.

“Neden Rupert’ın yanına dönmüyorsun?” dedi Zoe. “Senden o kadar etkilenmiş görünüyor ki muhtemelen seni özlemiştir.”

Gülümsedim. “Ben de ondan etkilendim. Çok hoş görünüyor mu? Ve o kadar zeki ve kibar konuşuyor ki. Bilmem kaç yıl evli kaldığım o kendini beğenmiş koca ağızlının aksine...”

Donup kaldım. On bir yıl evli kaldığım kendini beğenmiş koca ağız restoranın köşesinde oturmuş, saç spreyini fazla kaçırmış bir sarışına çorba yediriyordu.

O yalancı, adi...

“Ally? Sorun ne?” diye sordu Zoe. Bakışımın yöneldiği noktaya baktı. “Ne oldu?”

“Mavi gömlekli, mavi kravatlı adamı görüyor musun?” diye işaret ettim çenemle. “Çirkin sarışının yanındakini?”

Aslında sarışın epey güzeldi.

“Kimmiş o?” diye sordu Zoe.

“Kocam,” dedim.

“Kahretsin” dedi Zoe. “Sen iyi misin?”

“O masaya gidip kafasına tabağına gömdükten ve yanındaki kadını bir yumrukla yere serdikten sonra iyi olacağım.”

“Ally, sessiz konuş!” diye tısladı Zoe. “Rupert seni duyacak.”

Rupert’ı unutmuştum. Ve Andrew’un *ravioli* ya da *gnocchi* gibi görünen bir şeyi parçalara bölüp sarışının ağzına çatalla sokuşunu izlemeyi sürdürdükçe Rupert’ı tekrar tekrar unuttuyordum. Andrew parmağıyla sürtüğün ağzının kenarında kalan kırmızı sosu silip parmağını kadın ağzına sokunca ve kadın da onu yalayınca nerede olduğumu bile unuttum.

“Yanlarına gidiyorum,” dedim. “O suratını lanet olası yemeğine bastıracağım!”

“Ally, iki dakika sakin ol!” diye fısıldadı Zoe. “Başka bir alternatif daha var.”

“Ah, öyle mi? Neymiş?” diye sordum, sarışının ayakka-bısız ayağının Andrew’un pantolon paçasından yukarı sür-tündüğünü izlerken. “Önce sürtüğü yumruklayıp sonra mı adamın suratını yemeğine gömeyim?”

“Onları basitçe göz ardı edip randevunun tadını çıkar-mak,” diye belirtti Zoe. “Ally, bu adamla buluşacağın için çok heyecanlıydın. Telefonda iki kez, iki saat konuştuğun bir adam. Sana eğer istersen bambaşka bir dünyada yaşaya-bileceğini hissettiren bir adam. Hem de daha tanışmadan. Şimdi *tanıştınız* ve sen harika vakit geçiriyorsun. Andrew’un bunu senden almasına izin mi vereceksin?”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Haklıydı.

“Tamam. Haklısın Zoe,” dedim. Derin nefes. Derin nefes. Derin nefes. “Kesinlikle haklısın. Benden evliliğimi, bebek hayal-lerimi, her şeyi aldı. Neden gayet iyi bir randevuyu da mahvet-mesine izin vereyim ki? Altı pislikten sonraki ilk iyi randevumu.”

Zoe onaylar gibi başını salladı. “Bu doğru. O yüzden Andrew’u unut, Rupert’a dön ve harika bir randevu yaşa!”

Elbette dönmeden önce son bir kere bakmalıydım. Andrew’u flörtüne uzun, kadife bir kutu sunarken izlemekle ödüllendirildim.

Kanımlı kaynadı. Daha Zoe kolumu yakalayamadan Andrew’un masasına vardım bile.

"Yerinde olsaydım Andrew," dedim, "paramı bana boşanma-
da ödeyeceklerine saklardım, seni adi, yalancı pislik!"

Andrew ve sarışın bana dik dik baktılar, ağızları bir an şokla
açık kaldı ama sonra Andrew başını sağa sola sallayıp durdu,
sanki yemek masasında kışkıışladığı Mary Jane'mişim gibi.

"Affedersiniz," dedi sarışın. "Burada güzel bir akşam ye-
meği yiyoruz. Neden geldiğiniz yere dönmüyorsunuz?"

"Sen neden kendi işine bakmıyorsun?" diye karşı çıktım.

"Ah, ama öyle yapıyorum," dedi. "Ve siz erkek arkada-
şım ile yemeğimi bölüyorsunuz."

Kocam birinin erkek arkadaşıydı.

"Andy bana sizden ve kötü huylarınızdan bahsetmişti," diye
devam etti. "Sizi öyle bir kadın için bırakması hiç şaşırtıcı..."

"Valerie..." diye söze başladı Andrew.

Ah, Valerie denen kadın buydu.

"Ah, hayır, *Andy*, bırak da devam etsin," dedim. "Çok he-
yecanlı. Nasıl bir kadın? Senin gibi bir kadın mı?"

Valerie sanki varlığım onu zerre sarsmamış gibi somo-
nundan bir ısırik aldı. "Buna değmezsiniz. Bu kadarı yetti."

"O zaman buna da ihtiyacın olmayacak," dedim, önün-
deki yemek tabağını alıp kafasından aşağı boşalttım. Somon
vernikli saçları arasından kaydı ve kulağı yakınında bir yerde
durdu, ki kulakları da biraz çıkıktı. Pirinçler her yanına da-
ğıldı, onlara kuşkonmaz eşlik ediyordu, ki kendisi ardından
masaya ve yere düştü. Valerie çığlık atarak yerinden fırladı.
Gerçek çığlıklar.

Restorandaki herkes bize bakıyordu.

“Tutuklanmasını istiyorum!” diye bağırdı Valerie gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Şikâyetçi olacağım! Bu elbise ipek! Şikâyetçi olacağım! Polisi arayın!” diye bağırdı ağzı açık bize bakan garsona.

“Val, tatlım, sakın ol,” dedi Andrew, gözleri utançla etrafı süzerken bir yandan da flörtünün suratındaki hardal sosu gibi kokan şeyi silmek için elinde mendille yerinden kalktı. “Hadi sakinleşelim.”

“Polisi istiyorum!” diye ciyakladı Valerie. “Biri lanet olası polisi arasın!” Sarışın bağıarak ve ağlayarak tuvalete doğru koştu.

Andrew başını sağa sola sallıyordu. Zoe elini ağzının üzerine yapışmış gibi siper etmişti.

Rupert da bana bakıyordu. Aslında herkes bana bakıyordu.

Başgarson elinde ceptelefonuyla hızla yanımıza geldi. “Hepinizin gitmesini istiyorum! Hemen gidin! Yoksa polisi arayıp hepinizi tutuklatacağım! Önce ödeyin, sonra da gidin!”

“Hey, ben ne yaptım ki?” dedi Andrew. “Bu akıl hastası kız arkadaşımın kafasından aşağı yemeği boşaltana kadar güzel bir akşamın keyfini çıkarıyordum.”

Kocamın bir kız arkadaşı vardı.

Aniden bayılacak gibi hissettim.

“Ally?”

Arkamı döndüğümde Rupert’ı gördüm, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Bu kadınla mısınız?” diye sordu başgarson, Rupert’a. Rupert başını evet anlamında salladı.

“Hemen çıkın!” diye bağırdı Rupert’ın suratına. “Hepiniz!”

Andrew masaya birkaç kâğıt para atıp kadınlar tuvaletine yöneldi. Valerie’nin adını seslenince kadın histerik hıçkırıklarla dışarı çıktı. Kadına masalar arasında eşlik edip taksiye bindirdi.

“Hemen çıkın!” diye bağırdı başgarson bize tekrar. “Önce ödeyin, sonra da çıkın!” dedi tiz bir sesle.

Rupert cüzdanını çıkarıp adama yüz dolar uzattı, içtiğimiz iki kadeh için seksen dolar fazlaydı. Zoe geniş bir salon bitkisinin arkasına saklanmış, dudaklarını kemiriyordu.

“O kadının yemek tabağını kafasından aşağı boşalttın mı?” diye sordu Rupert bana.

“Neden, böyle bir şey mi gördün?” dedim.

“Bak, böyle bir şeye hiç ihtiyacım yok,” dedi. “Anlıyorum ki sen ayrılığın henüz çok erken bir aşamasındasın ve kolay değil. Ben de aynı süreçten geçiyorum ama karımı başka bir adamla yemekte görsem, adama saldırmayacak kadar kendimi kontrol edebilirim.”

Ah, helal olsun sana, demek üzereydim ki Zoe’nin kafasını son derece ciddiyetle öne arkaya salladığını gördüm.

“Çok üzgünüm Rupert,” dedim. “Ben...”

“İlgilenmiyorum, Ally,” diye lafımı kesti ve çekip gitti.

Zoe’yle restorandan çıktığımız sırada kapıya yakın bir masada oturan iki kadın başparmaklarını kaldırıp, “Yuva yıkıcı bunu muhtemelen hak etmiştir,” dedi.

“Bundan emin değilim,” dedi Zoe, Lexington Bulvarı’n-

dan yürüdüğümüz sırada. “Neden yuva yıkan *kadın* oluyor? *Aldatan* eş yuvayı yıkıyor.”

“Kesinlikle haklısın,” dedim. Öyleydi. “Andrew’un yemeğini *onun* başından aşağı dökmeliydim.”

Zoe başını sağa sola sallayıp kahkaha attı, sonra serin kasım havasının tadını çıkararak bir-iki blok daha yürüdük ve Lexington Bulvarı’nın orta yerinde camlarından sarkarak tartışan iki taksiciyi izledik. Aniden Zoe olduğu yerde durdu. “Hayır, bu düşünceyi unut,” dedi ve yürümeye devam etti.

“Ne?” dedim. “Ne düşüncesi?”

“Bir anlığına bu mantığı babam ile Giselle’e de uygulamayı düşündüm, ama uymadığını fark ettim. Yuva yıkan kişi Giselle.”

“Onların durumundaki fark ne?” diye sordum.

“Giselle babamın evli olduğunu *biliyordu*,” diye açıkladı Zoe. “İsteyerek evli bir adama gitti.”

“Evet, bu doğru. Evli olduğunu biliyordu ama burada şeytanın avukatını oynayacak olursam, Zoe; onunla tanıştı ve âşık oldu. Yani, kusura bakma ama evlisin, müsait değilsin, hoşça kal mı diyecekti?”

Zoe yavaşça başını öne arkaya salladı. “Evet. Tam olarak bunu söylemeliydi. Hatta, ‘Ayrıca sen *arkadaşımın* babası-sın, o yüzden hoşça kal,’ diye ekleyebilirdi. Neden en başında evli bir adamla randevuya çıkarsın ki? Neden kendini evli bir adama âşık olma pozisyonuna sokasın? Evliliğini mahvetme, çocuklarını incitme pozisyonuna...”

“Ah Tanrım, Zoe. Annene bir an bile anne babamın evliliğini bitirdiği için öfkelenecek olsam, patlamaya hazır bir volkana dönerdim.”

“Şey, Ally, öyle sayılırsın. Yoksa kısa süre önce öfke kontrolünü kaybettiğin gösterini unuttun mu?”

Ona baktım, kahkaha attım ama onun son derece ciddi olduğunu görebiliyordum. “Tamam, belki de haklısın.” Birkaç dakika sessizce yürüdük. “Sanırım Giselle’in arkadaşın olması çok daha kötüydü,” diye sözlerimi sürdürdüm. “Nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum. Burada seramik desenleri seçerek, somon ve püre tadarak ve Giselle’in gelinlikler içinde dolaşmasını izleyerek ne yapıyorsun ki? Annen hakkında da cidden endişeli misin?”

“Şey, öyleydim. Yani annem için gelmiştim ve sanırım eve dönme sebebi bulamayınca da burada kaldım. Etrafınızda olmak güzel; her ne kadar kimse aynı anda evde olmasa da. Bir de Daniel var, o kadar iyi bir arkadaş ki... belki biraz daha ötesi hatta.”

“Yani Charlie haklı mıymış?” diye sordum. “Ayrılmak istediğin halde hamleyi ondan mı bekledin?”

“Sanırım,” dedi. “Belki de güvende hissettiğim için o ilişkide takılı kaldım. İçindeydim ama kalbim ve ruhumla değil, anlıyor musun?”

“Ya da belki Charlie’yi sevdiğin için ilişkiyi sürdürdün,” diye belirttim. “Bir noktada. Belki de duygularının değiştiğini anlamaman için seni sarsacak bir şey gerekiyordu. Beni düşün mesela. Eğer Andrew’u başka bir kadınla yakalamasaydım, onu sevmediğimi asla anlamazdım. Sadece bunun uzun süreli bir evlilik olduğunu, onu sevdiğimi ama tutkunun bittiğini filan düşünürdüm ama sis dağılınca onu sevmediğimi anladım. Birbirimizi sevmediğimizi.”

“O yüzden mi restoranda o kadar sinirlendin?” diye sordu. “Yalan söylemesine öfkелendiğın için mi?”

“Sanırım,” dedim. “Bütün bir hayatın, evliliğının yalan olduğunu öğrenmek. Kocanın sandığın kişi olmadığını. Sana yalan söylediğini, seni aptal yerine koyduğunu... hep epey zeki olduğumu sanırdım ama aptalın tekiymişim.”

Elimi sıktı. “Bence son derece zekisin Ally. Ayrıca bence Rupert’ı arayıp olan biteni açıklamalısın. İyi bir adama benziyordu, belki baştan başlamaya isteklidir. Biriyle ilk buluşmada paylaşması epey enteresan bir deneyimdi.”

Gülümsedim. “Rupert’la çocuklarımıza annelerinin babalarıyla ilk buluşmasında birinin kafasından aşağıya yemek boşalttığını anlatabiliriz.”

Zoe kahkaha attı ve koluma girdi. “Zoe Teyze de tanıktı.”

“Şey, Zoe, bu küçük randevu felaketinden Wow makaleninde bahsetmeyeceksin, değil mi?”

“Randevu sırların benimle güvende,” dedi.

Saatte seksen kilometre hızdaki kaykayıyla kaldırımdan giden bir genç için yolu açtık. “Biliyorsun Zoe, Giselle hak ettiğini buldu; yani kimle evlendiğine baksana.”

Sırıttı. “Çok iyi bir nokta. Babam da muhtemelen önümüzdeki on beş yıl içinde Giselle’i daha genç bir kadın için terk edecek! Belki bir on sekizlik için!”

“Madeline’in bir arkadaşı,” diye önerdim.

İkimiz de kahkaha krizine girdik. Kol kola eve yürüdük.

15

Zoe

İlklerin Şükran Günü'nü yaşıyorduk. Hayatımda ilk kez Şükran Günü'nü annemsiz, babam ve onun nişanlısıyla geçiriyordum. On yıldır ilk kez Ally, Şükran Günü yemeğini babasıyla yiyordu. Hayatında ilk kez Sarah Şükran Günü yemeğinde hindiye karşı iştahsızlık ve çedar peynirine hasretiyle geçiriyordu, Zalla koşarak biraz getirmeye gitmişti.

Ayrıca ilk kez Şükran Günü yemeğine erkek bir konuk getirmiştim, Daniel kesinlikle dayanılmaz görünüyor, benim solumda, babamın sağında oturuyor ve babamın bitmek bilmez Zone diyeti konuşmalarına ilgi gösteriyor gibi yapıyordu.

“Barry Sears’ın dediği gibi, Daniel,” diye ahkâm kesti babam, çatalındaki hindi derini Daniel’a doğrultmuştu, “*karbonhidratlar* asıl zanlı. Yağ değil. Karbonhidrat. Ve...”

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Annem vücuduna yapışan ve dizinin üzerinde biten kır-

mızı elbisesi ve uzun tüylü yakalı leopar desenli ceketi içinde, yemek odasının girişinde aniden belirince babamın cümlesi yarıda kaldı.

“Bay Bart,” dedi Zalla, “Bayan Judith Solomon geldi.”

Babam gülümsedi. “Görüyorum, Zalla, teşekkürler.”

“Ne komik,” dedi annem, “hem eğlenceli hem de tuhaf derecede komik çünkü bu kadını kim görse,” Giselle’in annesini işaret etti, “onun müstakbel gelin olduğunu ve masadaki diğer dört güzelliğin de kızların ve bu ufaklığın da...” Madeline’e öpücük gönderdi, “torunun olduğunu düşünür.”

Giselle nezaketle gülümsedi, her zaman yaptığı gibi. Daniel destek için elimi sıktı, ben de karşılık verdim. *Lütfen Üçüncü Dünya Savaşı’na dönmesin*, diye içimden dua ettim.

“Demek eski karın bu,” dedi Giselle’in annesi, ağzına götürürken yarı yolda kalmış çatal dolusu hindisi elinde. “Ne kılık ama,” diye ekledi annemi baştan aşağı inceleyerek, dudakları onaylamaz bir halde büzülmüştü.

Daniel tekrar elimi sıktı.

“Giselle, June, Madeline; bu Judith, Zoe’nin annesi,” dedi babam. Eski karısının gelişi karşısında bir gıdım bile tedirgin olduysa da belli etmiyordu.

“Ah, utangaç gelinle tanışmıştım, Bartholomew,” dedi annem gülümseyerek. “Zoe’yle arkadaş olduklarını unutmadın, değil mi? Nasıl tanıştıklarını? Evet, doğru; üniversitede gençliklerini yaşarlarken.”

“Anne...”

“Zoe’yle geçen sene bir öğle yemeği sırasında genç Ba-

yan Archweller’a rastlamıştık,” diye sözümü kesti annem. “Nasıl olduysa ben onun genç erkek arkadaşını ertesi gün randevu için aramamışım!”

“Anne, yeter...”

“Hayır tatlım,” dedi annem, “yetmez. Ancak kafaya takma aşamasını geçtim. Sana bunu vermeye geldim Bartholomew.” Annem alyansını çıkarıp babama doğru yürüdü. Hepimiz ne yapacağını bekleyerek onu izledik.

Yaptığı şey yüzüğü babamın karbonhidratsız sosunun içine pat diye bırakmak oldu.

Giselle’in annesi nefesini tuttu. “Bakın hanımefendi, bu masada iki yaşında bir bebek var, bilmem fark ettiniz mi? Eğer pis ağzınızı kontrol edemeyecekseniz, gitmeniz gerek. Aslında gitmenizi *öneririm*.”

“Benim sevimli dostum,” dedi annem, “bu masadaki *bütün* çocukların farkındayım. Zoe, tatlım, yarın seni ararım, bir öğle yemeği için randevulaşırız. Sizi tekrar görmek güzel, Ally ve Sarah. İkiniz de harika görünüyorsunuz. Kendinize iyi bakın millet. Mutlu Şükran Günleri! Görüşürüz!”

Sonra da odadan rüzgâr gibi çıktı, Zalla da peşinden gitti.

Babam yüzüğü salata çatalıyla sosundan çıkarıp mendilin üzerine koydu.

“Temizleyeyim mi?” diye sordu Zalla, içeriye koşturarak.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi babam, epey kafası karışmış halde. “Pekâlâ, millet...” Kocaman gülümseme. “Hadi kadeh kaldıralım! Hayır, daha iyi bir fikrim var. Hadi herkes sırayla neye şükran duyduğunu söylesin.”

İşte babam. Rahatsız edici bir konuyu on saniyede değiştirebilirdi; annemin alyansı yapış yapış bir halde elinden iki santim uzakta dursa bile.

“Ben başlayayım,” diye devam etti. “Çok şükür ki...”

“Baba,” diye sözünü kestim, “Yüzüğü ben alayım. Belki annem geri ister.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Ally.

“Bu kadına inanabiliyor musunuz?” dedi hemen Giselle’in annesini başını onaylamaz gibi sallayarak. “Bazı insanların aklı fikri buraya gelip sanki Elizabeth Taylor’mış gibi hareketler yapması... Eh, değil ama! Kim olduğunu sanıyor, işte bunu bilmek istiyorum!”

“Bu arada sosta ne var?” diye sordu Sarah, her zamanki diplomat tavrıyla babam ve Giselle arasında bakışlarını gezdirerek. “Sebze mi? Soya mı? Leziz!”

“Olduğu kişi, anne, Zoe’nin annesi,” dedi Giselle sessizce ve bütün bakışlar ona çevrildi. “Ve saygımızı hak ediyor.” Aniden yerinden fırladı ve gözlerinde yaşlarla odadan çıktı.

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi babam. “Bak ne oldu!”

“Zavallı baba, şimdi de üzgün nişanlıyla ilgilenmek zorunda kalacaksın!” dedi Ally melodik bir şekilde. “Ya da belki önce karbonhidratsız sosunu yersin. Ayrıca leziz filan değil, kesinlikle berbat!”

Ally’ye samimi olarak neyden bahsettiğini bilmeyen, kafası karışmış gözlerle baktı. “Ally, bir sorun mu var?”

“Bir sorun mu?” dedi Ally.

“Evet, bir sorun mu var?” diye sordu, kısa süre önce kal-

dırılmış mavi gözleri (yani kaşları işte) en büyük kızına karşı endişeyle açılmıştı.

“Neden bir sorun olsun ki?” dedi Ally.

“Yani başlangıç olarak, bana öfkelen din ve resmen beni nişanl ımın benim için bir baş ağrısı olmasıyla itham ettin. Sanki onun iyi olup olmadığı ndansa yemeğ imle daha çok ilg ilenecekmiş im gibi.”

“Aynen öyle düşünüyorum, baba,” dedi Ally. “Ancak bu ‘bir sorun’ değil, sadece statük onun devam ı.”

Sarah’yla nereye bakacağ ımızı bilmiyorduk, bir Ally’ye bir babama bakıyorduk. Bizim de düşüncemiz buydu ama ikimiz de yüksek sesle dile getirmemiştik.

Babam ağzını mendile sildi ve ayağ a kalktı. “Eh, Ally, yanılıyorsun tatlım. Epey yanılıyorsun,” diye ekledi yemek salonundan dışarıya çıkarken. “Giselle, tatlım?” diye seslendi merdivene doğru ilerlediğ i sırada.

“Ah, iyi ki doğdun Ally!” diye bağ ırdı Ally arkasından. “Sarah bana bu sabah hatırlattığ ı halde kendi kızımın doğum gününü kutlamayı unuttuğ uma inanamıyorum! Ama yine de yanılıyorsun, tatlım... Ben ince fikirli bir adamım!”

Giselle’in annesi Ally’ye çıld ırmış gibi bakıyordu. “Burada biraz saygıyı hak eden biri varsa, o da babandır, genç hanım,” dedi Ally’ye. “Adam Tanrı’nın lütfu.”

Ally kıkırdadı, June da bebeğ i kucaklayıp odadan ayrıldı.

“Sanırım Zone doğum günü pastasını geçeceğ im, eğer sizin için sorun yoksa,” dedi Ally. “Gerçekten de bu cehennemden defolup gitmek istiyorum.”

“Neden Sarah’yla birlikte Zoe ve benimle bir şeyler içmeye gelmiyorsunuz?” diye sordu Daniel. “Ben ısmarlıyorum.”

“Teşekkürler, Daniel,” dedi Ally, “ama bir randevum var. Beklenmedik kadar erken de gidebilirim.”

Ally’ye göz kırptım, biraz uğraşırsa da Rupert’ı ikinci bir şans için ikna etmişti.

“Sarah, sen de ‘aileyle büyük buluşmaya’ gidiyorsun, değil mi?” diye sordum.

Başını öne geriye salladı. “Duygusal anlamda enkaz gibiyim!”

“İkinize de iyi şanslar,” dedi Zoe. “Mutlu Şükran Günleri.”

Aniden masada sadece Daniel, ben ve bir sürü yiyecek kalmıştı.

“Ally sos konusunda haklıydı,” diye fısıldadı Daniel. “Hiç de leziz değil.”

Kahkaha attım. “İyi ki buradasın, Daniel,” dedim elini sıkarak. “Buralarda işler birden sarpa sarabiliyor.”

“Neden gidip düğümü çözmüyorsun?” diye önerdi. “Ben beklerim. Ayrıca bütün soslu salatayı ya da mesela o kâsenin içindeki neyse onu yemeyeceğime de söz veriyorum,” diye ekledi, tabağı işaret ederek.

“Babamla meseleyi mi kastediyorsun?”

Başını öne arkaya salladı.

Kapıyı tıklat. Tıklatma. Tıklat. Tıklatma.

Kapıyı tıklattım.

Giselle kapıyı açtı. “Baban Madeline’i yatırıyor,” dedi.

“Aslında seni görmek istemiştim,” dedim. “Ally’ye çıkma-
dan önce Mary Jane’i yürüyüşe ıkaracağıma söz vermiştim,
belki sen de gelmek istersin diye düşündüm.”

Beş dakika sonra Giselle’le Park Bulvarı’nda yürüyorduk,
Mary Jane de başı önünde, bulduğu bütün ağaç diplerini
kokluyordu.

Bir an Giselle’le yürümek son derece doğal hissettirdi.
Beş-altı haftalık arkadaşlığımızda bir sürü yürüyüşe çıkmıştık.

Mary Jane bacağını kaldırıncıa ikimiz de durduk. “Ne di-
yeceğimi bilmiyorum, Giselle.”

“Bir şey söylemene gerek yok, Zoe. Zaman alacağının bi-
lincindeyim. Beni asla affetmeyeceğini de biliyorum. Uma-
rım affedersin ama böyle bir beklentim yok.”

“Anahtar kelime bu işte,” dedim. “*Beklenti*. Bütün haya-
tım babamın annemi, bizi terk etmesini bekleyerek geçti.
Düzenli bir endişe içinde yaşamak gibi. Derken yirmi beş yıl
sonra senin için terk etti. Bunun benim için ne kadar garip
olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Gözleri yaşla dolarak başını ne geriye salladı. “Tahmin
edebiliyorum, Zoe.”

“Tam da bağlılığın bir anlamı olduğunu dşnmşken,
pat. Bir şakaymış.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bağlılığa asla gvenmedim,” diye açıkladım. “Ama sonra
Charlie geldi ve ben de bir anlamı olabileceğini düşünmeye
başladım. Ama pat, anne babamın evliliği parçalandı. Yirmi
beş yıl boşa gitti.”

Başını salladı. “Ama biliyorsun ki mesele bağlanabilmek

ya da bunu yapamamak değil, doğru insan olmak. Bir şey seni Charlie'ye evet demekten alıkoydu ve bunun babanla ilgisi olmadığına eminim."

"Belki öyle, belki de değil. Artık bir önemi yok."

"Öyle ya da değil, Zoe," dedi. "Bu akşamki vaziyete bakılırsa şu an doğru adamla birliktesin. Eğer Charlie'ye evet deseydin, Daniel için müsait olmayacaktın. Sanki içinden bir ses, 'Burada bekleme. Yolun sonu bu değil,' dedi."

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Mary Jane toprağı eşeledi, biz de yürümeye devam ettik. "Bir gün Zoe, umarım tekrar arkadaş olabiliriz. Bunun asla gerçekleşemeyebileceğinin farkındayım, senin gönüllü olarak kabul edeceğin anlaşılmaya varmamız zor, ama gerçekten umuyorum."

"Eh, eğer babamı hayatımda istiyorsam, ikinizin birbirinizi sevdiğini ve evleneceğinizi kabul etmeliyim. Annemin yaptığı..."

İlginç. Neredeyse annemin de hayatına devam edebilmesi için bunu kabul etmesi gerektiğini söyleyecektim. Annemin bu halinin beni ne kadar etkilediğini ve kendi dışımdan bir ağırlıkla da mücadele ettiğimin farkına varmamıştım.

Derin bir nefes aldım ve bu düşünceyi de halihazırda kafamda dönüp duran yüzlerce diğer fikrin yanına ekledim. Sarah'nın patronuyla telefonda konuştuğumdan beri geçen birkaç haftadır kafamda *Wow Woman* için bir makale yazıyordum. Ne söylemek istediğimi bildiğim anda aklıma bir *ama* geliyor ve zihnimdeki yazıyı iyileştirmem gerekiyordu.

Randevular, romantizm, aşk, evlilik. Başka insanlarla ilişki kurmaya çalışanlar. Neden bu kadar zordu?

“Bana bir şeyi söyler misin, Giselle?” diye sordum o da başını salladı. “Babamda ne buluyorsun ki? Ona neden âşık-sın? Yani ben hayatımı onun bizi başka bir kadın için terk etmesini bekleyerek geçirdim. Ona neden güveniyorsun?”

“Güzel soru,” dedi. “Bence mesele ona güvenmekten ziyade başlı başına güven, nokta. Ben terk edildim, Zoe. Bunu biliyorsun. Babam da annemi ben çok küçükken terk etti. Madeline’in babasının terk etmek için önce orada olması gerekiyordu ama babana güveniyorum. Ona güveniyorum çünkü onu seviyorum. Onu seviyorum çünkü beni inanılmaz mutlu ediyor. Onun yanımdayken hayatımda olmadığım kadar huzurluyum. Kendimi var ediyorum. Umutlu hissediyorum. Sence bunlar anlamlı mı?”

Snoopy dansı.

“Ben de Daniel’la ilgili böyle hissediyorum,” dedim duyduğundan bile emin olmadığım kadar kısık sesle.

“Farkındayım, biliyorsun,” dedi. “Ona nasıl baktığını, yanında ne kadar rahat olduğunu gördüm. Aynısını onda da gördüm. Nerede o şimdi?”

“Hâlâ evde beni bekliyor. Onu smokin panosu ile düğün pastası panosunun önünde bıraktım.”

“Neden gidip adamı kurtarmıyorsun?” dedi Giselle. “Mary Jane’i gezdirmiş işini ben bitiririm.”

“Emin misin?” diye sordum.

Gazete demetini, plastik poşetleri alıp cebine sokuşturdu.

“O zaman Noel arifesindeki nişan partisinde görüşür müyüz?”

Evet anlamında başımı salladım. “Umalım da annemi de orada görme.”

Gülümsedi. “Zoe, anneni pek iyi tanımıyorum ama içimden bir ses alyansını geri vermesinin ve bunu Şükran Günü’nde yapmasının özel bir önemi vardı.”

Ona baktım ve haklı olduğunu anladım. Annem savaşı bırakmıştı.

Benim de bırakma vaktim gelmişti.

“Düğümüleri çözmeye gitmiş biri olarak epey kafan karışık görünüyorsun,” dedi Daniel, Upper West Side’daki evinin kapısını açarken. “Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sen otur. Hemen dönerim.”

Minik mutfağına girip şişelerle, bardaklarla, tabaklarla ve kesme tahtasından gelen bıçak sesleriyle takır tukur bir şeyler yaptığı sırada ben de kırmızı kadife koltuğa oturdum ve Daniel’in gerçekten de ihtiyacım olduğunu bildiği güveni hissetmeye başladığımı fark ettim. “Kaderimi sana bırakıyorum,” dedim.

Başını mutfak kapısından uzattı, sırtı ve kaşlarını Groucho Marx gibi kaldırıp indirdi; tıpkı iki ay önce New York’a geldiğim zaman yaptığı gibi.

“Onu annene vermelisin, Zoe,” dedi Daniel bir mantar açılması sesinin ardından. “Nasıl giriş yapacağını, konuşmasını bitirdiği gibi de beş dakika sonra nasıl çıkacağını iyi biliyor.”

“Tiyatro onun alanıdır,” diye onayladım Daniel’in eşyala-

rını incelerken. Evi Colombus Bulvarı'ndaki kumtaşı apartmanlardan birindeki stüdyo dairelerdendi. Erkeksi döşenmişti ama hoştu, her şey Crate & Barrel ve Pottery Barn'dan alınma gibiydi ama epey bireysel dokunuş yapılmıştı. Kırmızı rengi seviyordu.

"Ta-tam," dedi elinde gümüş bir tepsiyle içeri girerek. Üzerinde bir şişe şarap, peynir, kraker ve minik de bir bal-kabağı turtası vardı. "Henüz Şükran Günü yemeği yemiş biri olarak, açlıktan ölüyorum."

Kahkaha attım. "Ben de. İki aydır filan açım."

"Aç bakalım," dedi peynir soslu krakeri dudaklarımın önüne getirerek. Ağzımı açtım, yuvarlak krakeri dilimin ortasına yerleştirdi.

"Seksi," diye espri yaptım.

Gülümseyip kendi peynirli krakerini ağzına attı, sonra da iki kadehe şarap doldurdu.

"Dolu midelere ve rahatlamaya," dedi.

"Duyuyorum ve artırıyorum," dedim, kadehleri tokuşturduk.

Sözleşmiş gibi tam o anda boş bakışlı gri tekir kedisi Murray hoplayıp aramıza yerleşti, tüylü başı koltuğun köşesinden sarkıyordu. Başını okşadım, o da mırladı. "İşte rahat-lamanın tanımı."

"Arkanı dön," dedi parmaklarını havada gerip açarak. "Sana özel masajımı uygulayacağım."

Elleri boynuma temas ettiği an gerildim.

"Ah, eriyip yumuşaman gerekiyordu, Zoe. Lütfen kaskatı kesilme."

"Sanırım aklım çok dolu," dedim. "Giselle'le konuştuğu-

ma memnunum ama aklım huzursuz kaldı. Onu hayatıma kabul etmenin yakınında bile değilim.”

“Yakın olmanız gerekmiyor. Onunla konuşmak sadece başlangıçtı. Bütün mesele budur, Zoe. Başlangıçlar. En zoru bu.”

Başımı evet anlamında sallayıp şarabımdan bir yudum aldım, sonra da annemin alyansını cebimden çıkarttım ve avcuma koydum. Sebzeli sostan kalanlar hâlâ görünüyordu.

“Hadi,” dedi Daniel, “bana ver.” Yüzüğü mutfağa götürdü. Suyun sesini duydum. “Parıl parıl,” dedi geri gelirken. “Biliyorsunuz ki beni ailenin Şükran Günü yemeğine davet etmeyseydin, evde daha beter bir yemek yiyecektim. Sadece ben ve Murray, Swanson’s’ın hindi yemeğini paylaşacaktık; tıpkı Richie’nin Fonz’u Cunningham’ların* Şükran Günü ziyafetine davet etmeden öncesi gibi. O bölüm dün gece Nick At Mite’taydı. Sen izleyebildin...”

Aniden üzerine atlamıştım. Ona yaslandım ve onu tutkuyla öptüm, sonra hissettiğim bir anlık tereddüdün ardından sırtımı koltuğa bastırdı, Murray’i kovaladı, kedi de altımdan son anda fırlayıp uzaklaştı.

“Konuşan bir tip olmanı beklemiştim,” dedim Daniel’a. Yatağında çıplak yatıyordum, sadece örtünün bir kısmı üzerimdeydi, tavanı izliyordum, rahatlamıştım, tatmin olmuştum, sadece çok az tedirgindim.

* 1970’lerde ABD’de yayınlanan bir televizyon komedi dizisi olan “Happy Days” in ana karakterlerine atıfta bulunuyor.

“Ne zaman susacağımı bilirim,” dedi bana dönerek. Parmağının ucuyla yanağımı okşadı.

“Bunun anlamını bilmiyorum,” dedim, parmağımı bir ona bir kendime doğrultarak. “*Hiçbir* konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.”

“Sorun değil, Zoe,” dedi sıcak kahverengi bakışları üzerimdeyken. Boynumu öptü ve öpücükleriyle köprücük kemiğime doğru çizgi çizdi. “Nasıl hissettiğini bilmen gerekmiyor. Sadece *hissetmen* gerekiyor.”

Daniel üzerime geldiğinde, ağırlığının öyle leziz bir hissi vardı ki tavsiyesine uydum ve hissettim.

16

Sarah

Bir kez daha boy aynasının karşısında Griffen’la randevum için hazırlanıyordum. “Çocuğumun müstakbel büyükanne ve büyükbabasıyla Şükran Günü yemeği sonrası tanışıp tatlı yemek” güzel bir kılık anlamına geliyordu. Ancak artık Ally’nin aldığı bir beden büyük etek bile üzerime olmuyordu. Ne giyecektim? Dolaptaki kıyafetleri taradım. Ally ya da Zoe’den ödünç alamazdım, daha hamile değilken bile benden zayıflardı.

Benim sahip olduklarım da perişan bir şekilde kapıya asılıydı. Uzun, üzerime yapışan siyah eteğimi denedim. Karnım ve kalçalarım hiç de hoş olmayan bir şekilde fırladı. Vücudumu saran kıyafetleri unutabilirdim.

Kapı tıklatıldı.

“Gir, uygunum!” diye seslendim, Ally ve Zoe’nin yemek sonrası planları için hâlâ çıkmamış olmalarına şaşırmıştım.

İki kız kardeşim de kapalıyken kapıyı çalmaları gerektiğini öğrenmişti çünkü önlerinde soyunmamak konusunda kararlıydım. Daha çıkık karnıma alışamamıştım, o yüzden de bu konuda rahat edene dek kimse göremezdi.

“Selam, Sarah.”

Hızla arkamı döndüm. Gelen Giselle’di.

“Ah selam Giselle.”

“Bir dakikalığına gelebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette.”

Yatağımın ucuna oturdu ve gür sarı buklelerinden birine parmağına dolayıp bıraktı. “Zoe’yle konuştum, Ally’yle ikinizi de burada bulmayı umuyordum. Yemekte olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiştım. Şükran Günü son derece özel bir gün ve mahvolduğı için gerçekten üzgünüm.”

“Mahvolmadı, Giselle,” dedim. “Gerçekten. Kesinlikle senin suçun değildi. Ayrıca aile dramı yaşanmazsa Şükran Günü’nün ne anlamı var?”

Gülümsedi. “Bilmez miyim, sonuçta annenle tanıştım.”

Kahkaha attım. “Zor bir kadın.”

“Evet, zordur, doğru,” dedi Giselle yüzünü buruşturarak. “Biliyorsun, baban bana annenden çok söz etti. Harika bir kadınmış sanırım.”

Derin bir nefes aldım; annemi aniden her hatırladığımda yaptığım gibi. “Öyleydi. Şükran Günü’ne bayılırdı. Muhteşem ziyafetler hazırlardı. Zone diyetine ayak uydurabileceğini sanmıyorum.”

Giselle kahkaha attı. “Baban bunu beni mutlu etmek için

yapıyor. Eğer ben yemiyorsam, o da karbonhidrat yemek istemiyor. Destek için."

"Babam iyi mi?" diye sordum. "Ally onu fena haşladı."

"Bir sorunu yok," dedi.

"Sen neden karbonhidrat yiyemiyorsun?" diye sordum.

"Baksana bana." Ellerini iki yana açtı. "On kilo fazlam var ve iriyarıyım."

"Ama muhteşemsin," diye karşı çıktım. Öyleydi de. "Harika görünüyorsun. Hiç de kilolu bir halin yok ama ben..." aynadaki yansıma gözü attım, "hiçbir kıyafetime sığamıyorum ve önemli bir randevum var."

"Hamilelik buna sebep oluyor," dedi nazikçe gülümseyerek.

Hızla dönüp ona baktım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Bir kere hamile kalınca, anlıyorsun. Ayrıca hamile biriyle aynı evde yaşayıp bunu fark etmemen mümkün değil. Akşam yedi buçukta salondaki en rahatsız koltukta uyuyakalmak fena halde açık ediyor. Aynı şekilde kahve ve alkollü içecekleri reddetmek ve Zalla'dan ekmeğinin üzerine sürmek için karamel şurubu istemek de."

"Onu neden bu kadar arzuluyorum?" diye sordum. "Delirdim mi?"

"Ben de şamfıstığını deli gibi isterdim," dedi Giselle. "Hamileyken yirmi beş kilo almamı sağladı."

"Vay be. Alınacak ortalama kilonun on ila on beş arasında olduğunu okumuştum, ama daha on bir haftalık hamileyim ve beş kilo aldım bile."

"Sarah, umarım gelip benimle hamilelik, bebekler ya da

çocuğunun babası hakkında konuşabileceğini biliyordur, her konuda. O aşamada epey şey yaşadım ve eğer babanın hamile olduğunu bilmesini istemiyorsan, buna saygı duyarım.”

“Teşekkürler Giselle. Buna minnettar olurum. Hepsine. Henüz babama söylemeye hazır değilim. Sebebini bilmesem de değilim.”

Başını anlamış gibi salladı. “Peki bu önemli randevu için neden benim dolabımı dağıtmıyoruz? Eminim benim ‘birkaç kilo verince’ giyeceğimi umduğum kıyafetler sana tam gelecektir.”

Son derece rahatlamış bir şekilde mutlu bir köpek yavrusu gibi Giselle’i takip ettim.

İki beden kıyafetlerin bu kadar rahat olması inanılmazdı. Salonda oturmuş beni her an almaya gelebilecek olan Griffen’i bekliyordum ve Ally’nin daha altı hafta önceki doğum günüm için aldığı siyah deri ceketini göğüs ve karın kısımları fazla dar geldiği için çekiştirmek zorunda kalmamıştım, çünkü Giselle düğmelerin yerini değiştirmişti. Bunun yapılabildiğini bilmiyordum.

Giselle bana karın kısmından sıkmayan, dizimde biten, elastik bir siyah etek ve hafif bol ve uzun siyah örgü kazak giydirmişti, dizime gelen çizmelerle de hem tarz hem de çok hafif hamile görünüyordum.

Giselle’in iyi biri olduğunu biliyordum, ama ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim. Dolabının arkasındaki yığından

benim için, *olur* ve *olmaz* kıyafet yığınları oluştururken bana asıl ismi Harold olan, ama kendisine Gunther dedirten, özentili rock grubunun kayıtları için Birleşik Devletler'e giden ama Avrupa'daki kısa süreli macerasından sonra orada bir dükkân açan adamı anlattı. Giselle hamile olduğunu anladığında birkaç aydır görüşüyorlarmış. Harold-Gunther babasının kendisi olduğunu reddetmiş.

"Sadece birkaç kere yattık," demiş, Giselle'in deyimiyle sanki on üç yaşındaymış gibi ve o heriften en son haber alışı da bu olmuş.

Başımı onaylamaz gibi salladım. "Bir insanın kendi be-beğini umursamamasını anlayamıyorum," demiştim Giselle üzerime düz renk bir gömlek ile kısa ceket tutarken. Ceketin ucu tam karnımın üzerinde bitiyordu, o yüzden dikkati o bölgeye çekiyordu. "Griffen da bebekle ilgili hiçbir şey istemiyor," diye ona açılmıştım, sonra da gözyaşlarına boğulunca beni kucaklamıştı.

"Eğer seninle ya da bebekle ilgili hiçbir şey istemiyorsa neden seni ailesiyle tanıştırmaya götürüyor; hem de bu kadar önemli bir günde?" diye sormuştu Giselle.

Doğru bir noktaydı ve Griffen saat sekizde kapıyı çalana dek de aklımı meşgul etmişti.

Kapıyı açtım, işte karşımdaydı, muhteşem ve gergin görünüyordu. Bana garip bir şekilde gülümsedi, hazır olup olmadığını sordu ve çıktık, metroya giden yolda hindi etini kırmızı mı beyaz mı sevdiğimizi, Griffen'ın kızcılık sosunu sevmediğini, çünkü çocukken onu kırmızı turp sandığını ve

erkeklerin yemeğin ortasında maç izlemek için tabaklarıyla salona geçmelerinin kaba bir hareket olup olmadığını ve babasıyla amcasının böyle yaptığını konuşmak dışında sessizce yürüdük (ikimiz de kaba bir hareket olduğunda hemfikirdik). Metro istasyonunun merdivenlerinden inerken Grifeen elimi tuttu ve “Dikkat et,” dedi, eli rahatlatıcı değil yabancı gelmişti.

Perona çıktığımız an tren geldi, sert turuncu koltuklara oturduk. Kalçası benimkine temas ediyordu ama bu kez yabancı değil, rahatlatıcıydı.

Hamile kadınlar azgındır! diyordu *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabında. Hamilelikle ilgili bildiğim şeylerden biri buydu ya da en hızlı öğrendiğim. Pek çok gecemi Griffen’i, birlikte olduğumuz geceleri düşünerek geçirmiştım.

Sırt çantasını açıp içinden büyükçe, ezilmiş bir poşet çıkardı. “İşte,” dedi bana uzatarak. “Senin için.”

Şaşırmış bir şekilde poşeti alıp kucağıma koydum. Bu kez içinden beyaz bir ambalaj kâğıdı görünüyordu. “Maxwell ailesi için Şükran Günü hediye verilen bir zaman mı?”

“Sayılmaz,” dedi. “Sadece sana bir şeyler almak istedim. Hangisini seçeceğimden emin olamayınca da hepsini aldım.”

Poşetten *Bebek Beklemekten Beklentiler, Hamilelik Sırasında Bir Kızın Rehberi* ve *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* çıktı.

“Umarım sende hiçbiri yoktur,” diye ekledi. “Barnes & Noble’da bu kadar çok hamilelik hakkında kitap olmasına inanmadım. Sende olmayan bir kitap bulma şansım olduğumu düşündüm.”

Kahkahamı tutamadım. “Hayır, bende hiçbiri yok.”

“İyi.” Gülümsedi ama gergindi. “Gerçekten çok güzel görünüyorsun, Sarah. İyi hissediyor musun?”

“Evet, teşekkürler. Sen de çok iyi görünüyorsun Griffen.”
Öyleydi. Çok iyiydi.

“Bunları da kendime aldım,” dedi ve sırt çantasından *Bir Erkeğin Babalık Rehberi*, *Babalık 101* ve *Benim Oğlanlar Yüzebiliyormuş!* kitaplarını çıkarttı. “Buna başladım,” dedi *Bir Erkeğin Babalık Rehberi*’nin sayfalarını çevirerek. “Yeni doğan bebeklerin günde yirmi saati uyuyarak geçirdiğini biliyor muydun? Ya da bebeklerin günde sekiz-on bez değiştirdiğini?”

“Gerçekten okumuşsun,” dedim. “Ben de.”

“Pek çoğu kulağa korkutucu geliyor. Mesela ağrı nöbetleri.”

Başımı evet anlamında salladım. “Ama sadece ilk üç ay sürüyor. Gerçi muhtemelen o zaman sonsuz gibi geliyor.”

“Bir bebeğin ihtiyacı olanları okuyordum,” dedi Griffen. “Sadece ilk gün için bile bir sürü şey lazım, mesela araba koltuğu, bebek arabası, yeterince bez ve kıyafet.”

Pekâlâ. Dur bakalım. “Griffen, biraz aklım karıştı. Bunun parçası olmak istemediğini sanıyordum,” dedim. “Fikrini mi değiştirdin?”

Tren bizim istasyonumuzda durdu. “Burada iniyoruz,” dedi elimi tutarak.

Durak tarafından kurtarılmıştı. Soru dilimin ucunda asılı kaldı ama istasyon konuşamayacağımız kadar gürültülüydü.

“Şehirde büyümekten memnun musun?” diye sordu istasyondan yukarı, serin gece havasına çıktığımız sırada.

“Bana sorarsan hem evet hem hayır. Tam şuradaki Prospect Park’a sahiptim...” diye işaret etti, “ama oynamak için bir ormana benzemez tabii. Bir çocuğun buna ihtiyacı olur.”

Ona baktım. Konuşmaya devam etmesine izin vermem gerektiğini hissediyordum. O da öyle yaptı, bana Park Slope’u, eskiden nasıl da normal bir mahalle olduğunu ama zamanla Manhattan’dan bile pahalı, milyon dolarlık kum taşı binalarla dolduğunu anlattı. Tam daha fazlasına katlanamayacağımı hissettiğim ve sorumu tekrarlayacağım anda ailesinin evine vardık; Park Slope’un eteklerindeki işçi mahallesindeki iki daireli bir binaydı. Maxwell’ler alt katta oturuyordu ve yirmili yaşlarında bir çift de üst katı tutmuştu. Grifeen’a kalırsa kiralari çok yüksekti ama avukat babası artık emekli olduğu için ailesine iyi bir gelir sağlıyordu.

“İyi görünüyor muyum?” diye sordum, fırtına kapısını açtığı sırada.

Bana bakmak için döndü, gerçekten de inceledi ve biraz sonra, “Harika görünüyorsun Sarah. Gerçekten. Hamilelik ışıltısı filan sanırım. Önceden iyi görünmediğinden değil tabii,” dedi.

Gülümsedim. “Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun, Griffen.”

Öyleydi. Çok iyiydi. Siyah deri ceketi ipeksi açık kahve saçlarıyla kontrastı... o soluk kahve gözler, o burun, o dudaklar...

“Bak, içeri girmeden önce belki de seni ailem konusunda uyarmalıyım,” dedi Griffen. “Hamile olduğun için çok da mutluluktan havaya uçmadılar.”

“Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?” diye sordum. “Ne yani, kendimi anne babanın benden nefret ettiği gerçeğine hazırlamak için ne, iki saniyem mi var?”

“Hayır, hayır, hayır... o kadar kötü değil,” dedi hızla. “Sadece geri kafalılar. Daha ziyade ‘evlenmemiş’ olma meselesine takılıyorlar.”

“Peh,” dedim. “Bir an beni endişelendirdin. En azından anne babanla ortak bir noktamız var.”

Bana yine hamile olduğumu söylediğimdeki o “biri beni karnımdan yumrukladı” ifadesiyle baktı. “Şaka mı, değil mi?” diye sordu. “Emin olamıyorum.”

Daha gergin ve rahatsız görünebilir miydi? Neydim ben, bir cüzamlı filan mı?”

“Şey, sanırım,” dedim.

Beni süzdü, belli ki kastettiğim şey, “sanırım şaka yapıyorum” mu, yoksa “sanırım hayır” mı emin olmaya çalışıyor gibiydi, sonunda pes edip zili çaldı.

“Neden anahtarını kullanmıyor?” diye seslendiğini duydum aksi bir adamın. “Kayıp mı etmiş?”

“Ne bileyim, Bert. Nereden bilebilirim?” diye yanıtladı aksi bir kadın.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu tipi biliyordum. Bunlar beklediğim “hadi çay içip madlen yiyelim ve senin hamile olduğun gerçeğini bile dile getirmeyelim” türünden insanlar değildi. Bunlar “sana sorumlularım var, cevapla” türü insanlardı.

Kapı açıldı, iriyarı, Griffen’ın saçlarına sahip ellilerinde bir

kadın açtı. İriyarı ellilerinde bir adam da arkasındaydı, sigara içiyordu.

“Baba, sigara...” dedi Griffen beni işaret ederek.

“Ne?” diye sordu babası.

“Bert, at şu sigarayı. Kız hamile!”

Bert homurdanarak koridorda gözden kayboldu.

“Anne, bu Sarah, Sarah bu da annem Marlene Maxwell.”

Marlene Maxwell. Zamanında epey gösterişli bir isim olmalıydı.

Marlene Maxwell bana uzun süre baktı, tanıştığımıza memnun oldum faslından sonra bizi hiç beklemediğim bir yemek odasına yönlendirdi. Soluk sarı deri kanepe ve uyumlu renkte, krom ayaklı ikili koltuk, cam orta sehpa, beyaz ipek şeritli soluk sarı şeffaf perdeler ve tavana dek uzanan sarı kitaplıklar. Suratlar ve sesler mobilyaya uymuyordu.

İkili sarı koltuğa oturdum, Griffen da yanıma geldi. Annesi karşımdaki tekli koltuğa oturdu, kocası da sigara kokarak hızla geri geldi.

“Benim zamanımda hamile kadınların ve bebeklerin yanında sigara içilirdi,” dedi Bay Maxwell.

“Bizim zamanımız her şey *son derece* farklıydı,” dedi Bayan Maxwell kocasına sesindeki hiç de gizlenmeyen onaylamaz tonla.

“Çok hoş bir eviniz var,” dedim konuyu değiştirmek için. Ayrıca bunu söylemem bekleniyordu.

“Teşekkürler tatlım,” dedi Bayan Maxwell ellerini kucağında birleştirerek. Sonra ellerini açtı ve yeniden birleştirdi.

Benim onu germem çok garipti. Gergin olması gereken *bendim*. Öyleydim de. Ev sıcaktı, ben zaten fazla sıcaklıyordum, göğsüm boncuk boncuk ter olmuştu. Giselle'in iyi şans getirsin diye sıkıdığı Gucci Envy buraya kadar idare etmişti.

Bayan Maxwell bana bir tabak balkabağı turtası uzattı ve ben de ne zaman gergin olsam yaptığım üzere ağzıma yüzümle buluşturarak yedim.

"Çok güzelsin, tatlım," dedi Bayan Maxwell. "Değil mi Bert?"

"Ne?" dedi Bay Maxwell turtasını sanki günlerdir ağzına lokma sürmemiş gibi silip süpürürken.

"Boş ver," dedi Bayan Maxwell eteğinin dizlerinin altına çekştirirken. "Ee, Sarah ne kadar zamanın kaldı?"

"Şey teşekkürler," dedim, "iltifat için. On iki haftalık oldu. İlk üç ayın bittiğine inanamıyorum. Hamile olma fikrine hâlâ alışamadım."

"Eh, sanırım tehlikeli bölgeyi aşmışsın," dedi Bayan Maxwell iç çekerek.

Bu konuda mutsuz muydu?

"Benim zamanımda en az üç aylık olana dek hamileliğini duyurmazdın," diye ekledi.

"Bunu anlamıyorum," dedi Griffen. "Tanrı saklasın, Sarah bebeği kaybetse ilgiye ihtiyacı olmaz mıydı?"

Tanrı saklasın mı? İlginç.

"Karnın yukarıda," dedi Bayan Maxwell, etkili bir konu değişikliği yaparak. "Kız olacak."

"Anne, daha belli bile olmuyor," dedi Griffen gülümseyip başını sağa sola sallayarak.

Bayan Maxwell dudaklarını şaplattı. "Biraz belli. Anneler bilir. Kız olacak. Kızları yetiştirmek oğlanlardan daha zordur."

"Eh, bebeğin cinsiyeti ne olursa olsun, sevineceğim," dedim.

"Önemli olan sağlığı," diye ekledi Griffen. "Sarah'nın ultrason doktoruna bakılırsa her şey yolunda. Al," dedi annesine ultrason fotoğrafını uzatarak.

Bayan Maxwell fotoğrafa baktı, Zoe gibi yukarı aşağı çevirip durdu. "Buna inanamıyorum," dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

"Anne?" dedi Griffen. "Sen iyi misin?"

"Bunu anlayamıyorum," dedi. "Kız hamile ama birlikte bile değilsiniz."

"Sadece komik bir evredeyiz," dedi Griffen. "Sarah'nın hamile olduğunu öğrendim ve düşünmek için zamana ihtiyacım oldu, o yüzden de görüşmüyorduk."

Komik bir evre mi?

Sessizlik.

"Yeniden bir araya gelecek misiniz? Evlenecek misiniz?" diye sordu. "Harika bir çift olursunuz, değil mi Bert?"

"Ne?" diye sordu Bay Maxwell sigara paketine bakarak. "Evet, turta harika olmuş."

Bayan Maxwell gözlerini devirdi, sonra ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Derin bir nefes verdi. "Eh, olan olmuş. Bu konuda üzülmenin manası yok."

"Anne..." dedi Griffen.

"Sadece bu fikri evirip çevirdiğimi söylüyorum," diye devam etti Bayan Maxwell. "En azından gayrimeşru diye kimse çocuğu aforoz etmeyecek. Yıllar önce öyleydi ama artık televizyonda bu kadar seks ve şiddet varken, her şey oluyor."

“Öncelikle anne,” dedi Griffen, “kimse artık *gayrimeşru* kelimesini kullanmıyor. Ayrıca anne babası evli olmayan bir çocuk da gayrimeşru filan değil.”

“Sen nereden bileceksin Griffen?” diye sordu Bayan Maxwell. “Senin anne baban evli değil mi? Peki senin, Sarah?”

“Anne, Sarah’yla tanışmak istediğini sanmıştım. Onu bu yüzden getirdim. Eğer onu sorguya çekmek, rahatsız hissettirmek ya da hakaret etmek istiyorsan, gideriz.”

“Ah, yani artık torunumu da göremeyeceğim, öyle mi?” dedi sesini yükselterek. “Bunu duydun mu Bert? Bebeği bize göstermeyecekler.”

Griffen başını çok içinde sallarken, onun annesinin benim babamdan bile beter olmasına inanamıyordum. Belki de fıkirsizlik ve neşe, delilikten iyiydi.

“Marlene, kimse torunla ilgili bir laf etmedi,” dedi Bay Maxwell. “Sen burada bir bebek görüyor musun?”

“Sen zaten hep karşımda olursun,” diye çıktı Bayan Maxwell kocasına.

“Anne, karşı taraf filan yok. Kimse bebeği kimseden uzak tutmuyor. Biz, Sarah’yla birbirinizi tanıyın diye buradayız, hepsi bu.”

“Büyükanne ve büyükbabaların da hakları var,” dedi Bay Maxwell. “Televizyonda, galiba ‘Law & Order’da bir bölüm vardı, korkunç bir kadın, kayınvalidesini sevmiyordu, mahkeme de büyükanneye ziyaret hakkını vermişti.”

“Yani *gayrimeşru* bile olsa bu bebeği hayatında istiyor musun?” diye sordu Griffen, bana göz kırparak.

“Elbette istiyorum! O benim torunum! İlki. Ah, umarım bebek gözlerini senden alır Sarah. Ne sevimli mavi gözler. Benim oğlanların ikisinin de gözleri babalarınıninkiler gibi kahverengi. Gözlerinde bir sorun yok tabii, canım,” diye ekledi Bay Maxwell’e bakarak, ki kendisi turtanın son parçasını hızla götürmekle meşguldü.

“Ne?” diye sordu Bay Maxwell.

“Yok bir şey, canım,” dedi karısı. “Bir dilim daha al.”

Bayan Maxwell kocasının tabağına bir dilim daha turtta koyarken Griffen bana gülümsedi, ben de onun ailesinin de en az benimki kadar nevroitik olabileceğini düşündüm.

“Rahatına bak,” dedi Griffen evine girdiğimiz an. Lambayı açınca ağustos ile ekim arasında çokça zaman geçirdiğim salon gözümün önünde aydınladı. “Bir bakalım... şarabım, kolam, kahvem var; senin içemeyeceğin her şey,” diye ekledi dolapları ve buzdolabını açıp kapatırken. “Bir koşu gidip bir şeyler alayım.”

“Griffen, bugün Şükran Günü. Her yer kapalıdır. Ayrıca su yeterli. O vardır, değil mi?”

Başını öne arkaya salladı. “İşte o var.”

Koltuğa oturup bir yastığı kucağıma alıp sarıldım. Griffen elinde iki bardak suyla gelip yanıma oturdu. Kalçalarımız temas ediyordu.

“Alışmaları biraz zaman alacak,” dedi Griffen.

“Beklenmedik bir şey değil,” dedim. “Sen altı haftadır biliyorsun ama hâlâ alışamadın.”

Derin bir nefes aldı, kalkıp biraz yürüdü ve tekrar oturdu. "Üzgünüm, Sarah. Gerçekten çok özür dilerim." Aniden göz yaşlarına boğuldu. Ellerini yüzüne siper edip ağladı.

"Griffen, sorun değil," dedim elimi omzuna koyarak. "Sorun yok."

Ellerini yanına sarkıttı, sırtına yaslandı ve derin bir nefes daha verdi. "Tanrım, pislüğün tekiyim. Aptalım."

"Griffen, anlat bana," dedim.

Bana döndü. "Deli gibi korktum, Sarah. Hâlâ korkuyorum ama bana söylediğindeki tavrım..." Ellerini tekrar yüzüne siper etti. "Ve sana o gün kafede söylediklerim... nasıl özür dileyebileceğimi bile bilmiyorum. Bunu telafi etmek için ne yapabilirim ki?"

"Griffen, sorun yok, gerçekten," dedim. "İyiydim, şimdi de iyiyim."

Öyleydim. Dağılmamıştım. Parçalanmıyordum.

"Şunu bilmeni istiyorum ki sanki sen hamile değilmişsin gibi hayatıma devam etmiyorum, Sarah. Arkamı dönüp ellerimi yıkayıp bu işten sıyrıldım. Öyle değildi."

"Nasıldı peki?" diye sordum.

"Sen, bebek; tek düşündüğüm bunlar. Ne anlama geldiği. Neler olacağı. Nasıl hissedeceğim."

"Peki nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Sadece seni özlediğimi biliyorum, Sarah... ve baba olmaktan ölümü-ne korktuğumu."

"Korkmakta bir şey yok, Griffen. Ben de bir açıdan öyleyim."

“Bunları tek başına yaşadığını düşünerek geceler boyu uykusuz kaldım,” dedi, “yalnız başına yaşadığını...”

“Yalnız değilim,” dedim. “Ailem var. Kız kardeşlerim çok iyi bir destek ekibi oldular.”

Bunu söylediğim anda benim için önemini fark ettim. Artık yalnız *hissetmiyordum*. Kız kardeşlerim mükemmel bir destek ekibiydi. Geçen ay onlar olmasa ne yapardım, bilmiyordum.

“Yanında olmalarına çok sevindim,” dedi. “Ve ben yanında olmadığım için özür dilerim. Eğer izin verirsen, yanında olmaya başlamak istiyorum.”

“Yani?” dedim.

“Yani ne demek bilmiyorum. Olgun davranmamam, durumun bu olduğu hakkında söylediklerini çok düşündüm. Nasıl ki sen hayatının değişeceğiyle yüzleşiyorsan, ben de aynısını yapıyorum.”

“Ama Griffen, ben bebek konusunda mutluyum. Bebeği *seviyorum*. Bebeği *istiyorum*. Hayatımın değişeceği ve yalnız bir anne olabileceğim gerçeğiyle yüzleşmem, gerekti ama asla bebeğim olacağı gerçeğini kabullenmek zorunda kalmadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Seni *bağlamak* için zorladığımı düşündüğünde bile ayrılmaya hazırdın sen,” diye hatırlattım.

“Biliyorum,” dedi. “Ama aynı zamanda hamile olduğunu bilmiyordum.”

“Peki artık bildiğine, *sindirdiğine* göre, aniden beni mi istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Dürüstçe söylüyorum, ne istediğimi bilmiyorum. Gerçek bu.”

“Peki burada olma sebebim...”

“Sebeup benim çocuğuma hamile olman. Sana hislerimin olması.”

“Nasıl hisler?” diye sordum. “Arkadaş olmak istediğini mi söylüyorsun? İlişkiye devam etmemizi istediğini mi söylüyorsun? Yoksa evlenmek istediğini mi? Hangisi?”

“Sarah, tek bildiğim senden hoşlandığım, hem de çok,” dedi. “Seni tanımaktan büyük keyif aldığımı biliyorum. Seni zeki, eğlenceli, sıcak, tatlı ve enteresan bulduğumu biliyorum. Seninle olmaktan, düşüncelerini dinlemekten hoşlandığımı biliyorum.”

“Yani arkadaş olmak istiyorsun,” dedim.

Yaklaşıp dudaklarımı öptü. “Seni birkaç saat önce almaya geldiğimden beri tek yapmak istediğim şey bu.”

“Yani arkadaştan fazlası olmak istiyorsun,” dedim. “Mevcut durumumda pek de iyi bir yatak partneri olacağımı sanmam, Griffen.”

“Söylediğim şey bu değil.”

“Ne diyorsun peki?” dedim hızla. “Çünkü açık olman gerek. Hamileyim, Griffen. Bebeğim olacak. Şu an belirsizlik istemiyorum. Eğer benimle bir ilişki istiyorsan, harika. Eğer hiçbir şeyden emin değilsen, arkadaş olmayı tercih ederim.”

“Birkaç şeyden eminim, Sarah,” dedi. “Güçlü duygularım olduğundan eminim. Bebeğine iyi bir baba olacağımdan eminim. Sadece birbirimizi bu yeni bağlamda tanımamız

gerektiğini düşünüyorum. Önceden haftada birkaç kez görüşen bir çifttik, sinemaya filan gidiyor, eğleniyorduk. Artık bir insanın anne babası olacağız. Çok işimiz var, Sarah. Ben-
ce bunu birlikte başarabiliriz. Sadece her şeyin değiştiğini ve en baştan başlamamız gerektiğini söylüyorum.”

Elini tutup karnıma yerleştirdim. Başını omzuma yasladı ve uzunca bir süre öyle oturduk.

“Ee, Ally, son bir içki için eve gitmeye ne dersin?” diye sordu Rupert, Gastronomica’dan çıktığımız sırada.

“Kulağa harika geliyor,” dedim Samantha Jones sesimle.

Elimi sıktı. “Şu işe bak ki evde muhteşem bir şişe Chianti ve bir o kadar harika tütsülenmiş Brie peynirim var. Tabii kendi evini tercih etmezsen.”

Benim evim şu an iki kız kardeş ve bir köpekle biraz kalabalıktı. Ayrıca babamla yemekte yaşananlardan sonra flörtümle salonda keyfime bakmamı hoş karşılayacağından emin değildim. *Babanı düşünme. Aile kavgalarını düşünme. Andrew’u düşünme. Düşünme. Akıntıya bırak.*

Bu, kendime verdiğim son derece iyi bir tavsiyeydi, özellikle de bugün doğum günüm olduğu için, ki babam bu sabah Sarah hatırlatana dek unutmuştu, Sarah ona doğum günü kutlamalarımı katılabilsin diye Giselle’le Tanrı bilir neyden

yapılan bir Zone pastası ister mi, diye sormuştu. “Bugün Ally’nin doğum günü mü?” diye sorduğunu duymuştum. “Elbette, nasıl unutturum ki? Hep Şükran Günü’ne denk gelir!”

Ah, hayır baba. Eğer Şükran Günü her seferinde 23 Kasım’a denk gelmiyorsa tabii, seni maymun.

Yemek demişken, Rupert’ı ikinci buluşmaya ikna etmek için telefonda iki defa kimsenin kafasından aşağıya hindi, kızılık sosu, salata ya da balkabağı turtası dökmeyeceğime söz vermem gerekmişti. Randevumuz için, hem de doğum günüm olduğundan, o kadar heyecanlıydım ki giyinmem iki saat düşünmeme ve bir saatte hazırlanmama neden olmuştu, bir yandan da yemek sırasında üzerime kızılık sosu damlamasını diye dualar etmiştim. Aslında seksi, kısa bir siyah elbise giymeyi planlamıştım ama Zoe başını olumsuz anlamda sallamış ve kot pantolon ve kazak giymemde ısrar etmişti, ki ben bir randevu için bunu hayal dahi edemiyordum ama Zoe Şükran Günü sonrası kılığının bu olduğunda ısrar etmişti. Kafeye klasik bir Levi’s pantolon ve V yaka krem rengi kaşmir kazakla gitmiştim, altına da alçak topuklu süet botlarımı giymiştim. Rupert da aynı şeyleri giyiyordu, sadece botları deriydi ve V yaka kazağının içinde beyaz bir tişört vardı.

Aynı kılıkta giyinmenin buzları kıran bir yanı vardı ve dakikalar içinde Şükran Günü, yeni başlangıçlar ve aile yemeği korku hikâyeleri sohbetine koyulmuştuk. (Bu arada en kötüsü tabii ki benim hikâyemdi.) Ve aniden saat gece yarısına yak-

laşıyordu ve yarın ikimizin de işi olmadığından balkabağına dönüşme ihtimalimiz yoktu, ama yine de Bay Potansiyel'in sizin ayyaşın teki olduğunuzu düşünmemesi için iki kadeh şaraptan fazla içmemeliydiniz. (Bu hem Zoe'den hem de bir adamı ayarlamakla ilgili okuduğum o saçma kitaptan bir tavsiyeydi.) Bu yüzden kafeden çıkmayı ben teklif etmiştim çünkü ikisine göre yine bunu kadın yapmalıydı ve aniden eve davet edilmiştim. Zoe ve kitaba birer puan. Aslında Zoe'ye birkaç puan birden.

Rupert'ın dairesi Tribeca gökdeleninde bir stüdyo daireydi. Dekor siyah deri bir kanep, siyah deri tekli koltuk, kırmızı bir halı ve cam orta sehpadan oluşuyordu. Pencerelede de beyaz stor perde asılıydı. Küçük mutfakta bir mikrodalga fırın, kahve makinesi ve donmuş yemekle dolu bir buzdolabı (daire turunda keşfetmişim) vardı. Yatak odasında da yine siyah-beyaz bir yatak, gardırop, koşu bandı vardı ve yatak kadar yer kaplıyordu.

"Yıllarca toparladığım mobilyalar evde kaldı," dedi Rupert, "yani karım da, ben de daha erkeksi şeyler aldım işte."

"Hoşuma gitti," dedim. *Sen de hoşuma gidiyorsun...*

Rupert Brie peynirini, bir tabak krakeri ve şarabı getirdiğinde onunla yatacağımı biliyordum.

Bu benim doğum günüm ve istersem sevişirim, istersem sevişirim, istersem...

Oturdu, şarapları doldurdu ve üzerine atıldım. Elim doğrudan pantolonunun fermuarına gitti ve gözlerine baktım.

Yerinden zıpladı, elindeki şarap da döküldü. “Bunu beklemiyordum,” dedi.

Uyluğundaki şarapları peçeteyle sildim, fermuarına yakın yerlere biraz daha fazla baskı uyguladım.

“Ama istenmedik değil,” dedim yaklaşıarak.

“Ally, biraz şarap içmiyorsun, biraz sohbet ederiz.”

“Çünkü daha iyi bir fikrim var,” dedim ve onu köşeye sıkıştırdım. *Her yerinin gerginleştğini hissettim, göğsümü onunkine bastırdım.* “Söylemek istediğin bir şey mi vardı?” diyerek kulağına fısıldadım.

“Aslında evet,” dedi nazikçe omzumdan ittirerek. “Buna hazır olduğunu düşünmüyorum. *Bizim* buna hazır olduğumuzu düşünmüyorum.”

Yanaklarımın yandığını hissettim. “Beni çekici bulmuyormusun?”

“Sorun o değil,” diye yanıtladı. “*Bizim* hazır olmadığımızı söyledim, ilgilenmediğimi değil.”

Aman Tanrım. Neden bu işte bu kadar kötüydüm? Neden nasıl flört edileceğini çözemiyordum? Neden yirmi altı yaşındaki kız kardeşimin beni giydirmesine ve nasıl davranacağını söylemesine ihtiyacım vardı?

“Belki de gitmeliyim,” dedim. *Sen bir aptalsın Ally! Bir aptal!*

“Belki de bir kadeh şarap içmelisin,” dedi. “Ve bir dilim de şu muhteşem peynirden yemelisin.”

“Bak Rupert, belki de flörte hazır değilimdir, nokta. Belli ki koca bir enkazım...” Ceketimi ve çantamı kapıp ayağa kalktım.

“Eğer sen de böyle düşünüyorsan, ki buna eminim, ben en iyisi eve kaçayım.”

“Aslında ben hiç de öyle düşünmüyorum, kusura bakma, ooo!” dedi ağzına bir lokma peynir atarak. “Lezzizzz.”

Altdudağımı dişledim. Gitmeli miydim, kalmalı mıydım?

“O küçük utanç verici anı nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Ee, Ally, son zamanlarda iyi bir film izledin mi?” diye sordu, koltuğa eliyle hafifçe vurarak oturmamı işaret etti. “Bana pek de sporsever gibi gelmedin, yoksa ‘Şu Mets’in hali ne olacak?’ derdim.”

“Aslında insanlar bunu konuyu değiştirmek için söyler, sohbete başlamak için değil,” diye belirttim.

“Eh, ikisini de yapmaya çalışıyorum,” dedi bana şarabı uzatarak.

Ah, neyse ne. İşler daha beter olamazdı, değil mi? Şarabı alıp oturdum. Gülümsedi. “Son zamanlarda bir film izledim, Rupert. Kocasını kendi pilates hocasıyla, kendi evinin arka bahçesinde yakalayan bir kadın hakkında bir korku filmi serisi.”

“Kulağa korkunç geliyor,” dedi. “Sonra ne oluyor?”

“Eh, ertesi gün adamla yüzleşmek için eve gittiğinde kocasının çalışma masasında vazektomi istek formu buluyor, halbuki çok istediği bebeği yapmaya çalıştıklarını sanıyordu.”

“Ah, Ally,” dedi, o kadar içten söyledi ki gözlerim yaşla doldu.

“Ve işte bu kadın,” diye devam ettim, “hayatının bir yalan olduğunu öğrenince geçici süreliğine kafayı sıyrılıyor.”

“Ve kocasının kız arkadaşının kafasından aşağıya bir tabak yemek mi döküyor?”

Gülümsedim. “Filmi izlemişsin!”

Başını salladı. “O kısım neredeyse komikti, aslında.”

“Aslında kadın bunu yaptığında muhteşem bir adamla ilk randevusunda. Nazik, akıllı, tatlı ve yakışıklı bir adamla. Gerçekten konuşabildiği biriyle. Adamın, en kötü halini görmesinden ötürü çok pişman.”

“Eh, o zaman daha kötüsünü yapamaz,” dedi.

Yine gülümsedim. “Aslında film daha da korkunç bir hal alıyor. Sonra bu muhteşem adamı ikinci buluşmaya ikna ediyor ama bu kez ne yapıyor? Adamın üstüne çullanıyor.”

“Bu sadece benim görüşüm Ally ama adamın o küçük andan hoşlandığını düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Filmler işte bu yüzden harikadır. Farklı insanlar tamamıyla farklı şeyler görürler ve sonrasında bunu son derece mantık çerçevesinde, tutkuyla akla uygun şekilde tartışabilirler.”

“Ay, deli bir kadın senin onunla bir daha görüşmemeni sağlamak için daha ne yapabilir ki?” diye sordum.

“Müstakbel eski karıma dönüşebilir.”

Kahkaha attım ve üstüne Brie peyniri koyduğum krakeri ağzıma götürdüm.

“Bugün benim doğum günüm,” dedim ona ağız doluyken.

“Mutlu yıllar,” dedi ve dudaklarımdan öptü. “Ooo, dudaklarımızdaki kraker parçaları epey leziz.”

“O zaman belki biraz daha yemelisin,” dedim.

Eliyle çenemi yukarı kaldırdı ve tekrar öptü, sonra da yine nazıkçe geri çekildi. “Bir dakika,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Yatak odasında kayboldu ve cam bir kâsenin içindeki kısa, kırmızı mumla geri döndü. Mumu yaktı. “Bir dilek tut, Ally.”

Gülümsedim, bir an düşündüm ve dilek tuttum. Sonra da mumu üfledim.

Ertesi sabah evimi ziyaret etmeye gittim. Aslında bu, Rupert’ın önerisiydi. Peynirleri silip süpürdükten ve şaraptan kolaya geçtikten sonra gece ikiye kadar evlilikten ayrılığa, hayallerden umutlara, işten çocuklara her konuda konuştuk ve sonunda işler ne kadar çığrından çıkmış gibi görünse de her şeyin yoluna gireceğinde karar kıldık.

Ben de buna inanmaya başlamıştım. Aynı zamanda evliliğime takılıp kalma sebebim de apaçık ortadaydı; kendimi bu dünya üzerinde yapayalnız hissediyordum. Annem ölmüştü, babam fikirsizin biriydi ve ilk çocuğunun doğum gününü bile hatırlamıyordu, Sarah kendi dünyasında yaşıyordu ve üvey kardeşim Zoe’nin resmen mevcudiyeti yoktu.

Fikirsiz babam bir yana, yalnız değildim. Sarah sandığım kadar kendi dünyasında yaşıyordu, sadece benden farklı

bir insandı. Genç ve farklı. Ve Zoe de vardı, ki bu benim için büyük bir şans olmuştu. Evliliğimi ve hayalimi kaybetmiş ama varlığından haberdar olmadığım iki kız kardeş kazanmıştım.

“Ayrıca bebek sahibi olma hayalini de kaybetmedin,” demişti Rupert dün gece. “Bebekler demeliyim. Hâlâ bebek sahibi olabilirsin, Ally ve eğer bir adamla romantik bir ilişki sonucu çocuğun olmayacaksa da, başka alternatifler de var.”

Alternatifler. Geleceğin anahtar kelimesi buydu sanki. Alternatif düşünme, davranış, yaşama biçimleri.

İşte bu sabah özür dilemek için babamın çalışma odasının kapısını çalma sebebim de buydu. “Özür dilerim” kelimeleri dilimin ucuna geldiği an bana sarılmıştı.

Deri koltuğa oturmuş, yanına oturmam için de koltuğa hafifçe vurmuştu. “Ally, ‘Aşk Hikâyesi’ filmini izlemedin mi?” diye sormuştu bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. “Sevginin anlamı asla özür dilemek zorunda kalmamaktır.”

Ah, Tanrım. “Baba buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” demiştim yanına otururken. “Yani bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Aslında sanırım kamera arkasında Candice Bergen da aynısını söylemişti.”

Kahkaha attı. “Buna ben de inanmıyorum. Hissedilecek ve dilenecek özürler vardır ama ben affedip unutmayı, olanları geride bırakıp yoluma devam etmeyi tercih ederim. Bir insanı mutlu eden budur, sence de öyle değil mi?”

“Gerçekten bilmiyorum, baba. Hayır, aslında biliyorum. Ve cevap, *hayır*. Bence bir insanı mutlu eden şey bu değil.

Bence meseleleri konuşmak insanı mutlu ediyor.”

“Bazen de Ally, konuşmak sadece konuşmaktır işte.”

Bunun anlamı neydi? “Üç yetişkin kızının neden senin evinde yaşadığını merak etmiyor musun?”

“Elbette, Ally ama mahremiyetinize saygı duyuyorum.”

“Ya da ilgilenmiyorsun,” dedim. “Ben ilgilenmediğin fikrini tercih edeceğim.”

“Tatlım, ben her zaman ilgilendim. Sanırım ben daha ziyade konuşmak isteyen kişinin kendiliğinden geleceğini düşünen insanlardanım. Neden burada olduğunu bilmemi istesen bana söylerdin. İstemezsen de burada her zaman hoş karşılandığını, istediğin kadar kalabileceğini ve kimsenin üzerine gelmeyeceğini bilerek rahat hissetmeni isterim.”

Aslında soruların, gözetlemelerin eksikliği kocaman bir artıydı.

“Tatlım, bir haftadan uzun kaldığında evliliğinde bir sorun olduğunu anladım. O meselenin farkındayım.”

Ayağa kalkıp pencereye yürüdüm ve perdeyle meşgul oldum. “Sen sadece *terk etmeyi* biliyorsun, baba. Bu farklı.”

“Ally, ben annenle mükemmel bir evliliği bırakıp gitmedim. Öyle değildi.”

“Nasıldı peki?” diye sordum. “O seni seviyordu, ama sen onu terk ettin.”

“Birbirimizi sevdik, Al, bu doğru ama yine de sorunlar vardı. Her zaman oldu, en başından beri. Âşık olmanın her şeyin üstesinden geleceğine inandık ama olmadı.”

Yine koltuğa oturup başımı geriye yasladım. “Ben de Andrew’la aynısını düşündüm. Birbirimizi sevmeyi ne zaman bıraktığımızı bile bilmiyorum. Bebek sahibi olmaya o kadar odaklanmıştım ki, başka hiçbir şey umurumda değildi. Onu sevmediğimi fark etmedim bile, ta ki...” Derin bir nefes aldım. “Beni aldatırken yakalayana dek. İşte olan bu.”

Beni yanına çekti. “Çok üzgünüm, Ally. Çok üzüldüm.”

“Ben de üzgündüm ama atlatıyorum, yavaş ama emin adımlarla, hayatımı toparlıyorum.”

“Ondan hiç şüphem yok. Annen seninle gurur duyardı, Ally. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Küçüklüğümden beri ilk kez başımı omzuna yasladım ve bir süre öylece oturduk; Mary Jane’in havlamaları Madeline’i uyandırmakla tehdit edene kadar. Ve orada otururken, babamı sevdiğimi fark ettim, hem de her zaman. Ondan hoşlanmıyordum, hiç hoşlanmamıştım ve asla da olmayacaktı, ama onu yine de sevebilirdim.

“Sanırım benim gitme vaktim, baba,” dedim. “Yani tam anlamıyla. Ev aramaya gitmeliyim. Hayatıma devam etmeye hazırım.”

Gülümsedi. “Andrew Sharp’tan hiç hoşlanmamıştım. Ne on üç yıl önce, ne de şimdi.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Hep ona hayranmışsın gibi davrandın. Sırtını sıvazladın, borsa hakkında sohbet ettin.”

“Senin için Ally... çünkü sen ondan hoşlanıyordun ve bu benim için yeterliydi.”

“Ama numaraya ne gerek var?” diye sordum. “Neden ondan kaçınmadın? Neden rol yaptın?”

“O zaman sen nasıl hissederdin?”

“Muhtemelen öfkelenirdim,” dedim.

“Ve ne arar sorar ne de ziyaretime gelirdin,” dedi. “O zaman ben ne hissederdim?”

“Aslına bakılırsa baba, fark edeceğini ya da umursayacağını sanmazdım.”

“Gerçekten de pisliliğin teki olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Eskiden öyle düşünüyordum,” diye düzelttim. “Artık her şeyi farklı görüyorum. Kendim dahil. Son altı haftadır burada olmak bana bir dünya iyilik yaptı.”

“Çok sevindim, Ally çünkü ne olursa olsun, doğum gününü unutsam da, sorular sormasam, hayatında ne olduğunu zerre bilmesem de, seni seviyorum.”

Bu üçünü nasıl bağdaştıracağımı bilmesem de bunların şart olmadığını anlamaya başlamıştım. “Ben de seni seviyorum, baba,” demiştim.

Şehirden Great Neck’e yaptığım yolculuk her zamanki gibi tampon tamponaydı ama ilk kez acelem yoktu. Radyo dinleyip müziğe eşlik ettim. Rupert’ı düşündüm. Sarah’ı, Zoe’yi düşündüm. Babamla yaptığımız sohbeti düşündüm. İşi, Funwell’in ne kadar aptal olduğunu düşündüm. Ve öf-

keyle dolmak yerine Funwell'in aklıma gelen görüntüsüne, buruşuk boynuna ve tıknaz vücuduna güldüm. Başlarım Funwell'e. Cehenneme kadar yolun var Andrew. Başlarım trafiğe.

Andrew'la on bir yıl yaşadığım evin önüne yanaşırken Tara, kocası ve bebek Allison evlerinden çıkıyorlardı.

"Neredeyse altı haftadır yokum, değil mi?" diye seslendim arabadan çıkıp yanlarına yürürken. "Ve Allison şimdiden ne kadar değişmiş!" Allison gülümsedi ve keskin görünümlü minik bir diş alt damağından yansıdı. "Seni özledim, tatlım."

"Ah, tüh," dedi Tara. "Ally, onu bir saniye tutabilir misin? Biberonu unutmuşum."

Allison'ı kollarıma aldığım an, şüphesiz bir çocuğum olacağını biliyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca kucağımda değerli bir kundak tutmak istiyordum. Bu bebeğin benim ya da bir bakımevinden veya başka bir ülkeden beş yaşında bir çocuk olup olmaması umurumda değildi. İstedğim şey şu an rayına oturmuştu.

Dün gece mumu üflerken bunu dilemiştim. Bir çocuğum olmasını.

"Ben onu alırım, Ally," dedi Allison'ın babası. "Araba koltuğuna yerleştireyim de yola çıkabilelim."

Adam bebeği aldığı an kalbimin genelde Allison'ı geri verdiğimde hissettiğim boşluk yerine bütünüyle dolu olduğunu hissettim.

Andrew ve Valerie denen kadının Bayan Sharp'ın Cincin-

nati'deki yeşil plastik kaplı koltuğunda korkunç pişmiş yemekleri ve kişiliği karşısında kıvranarak oturduklarını bildiğim için mutlulukla eve girdim.

Sonra da benim olan her şeyi toplamaya koyuldum.

18

Zoe

“Sana kesinlikle katılmıyorum,” dedi Astrid O’Connor makalemi elinin tersiyle uzatarak. “Yanıldığını düşündüğüm kısımları işaretledim.”

Makalem baştan aşağı küçük kırmızı yıldızlarla doluydu.

“Öncelikle Zoe, başlık korkunç,” dedi masasının arkasındaki deri koltuğunda arkasına yaslanarak. “‘İlişki Divası Aslında Bir İlişki Budalası’ mı? Hiç sanmıyorum. Tamamen yanlış.” Başını onaylamaz gibi sağa sola salladı ama o kadar zarifti ki, başı neredeyse hareket bile etmedi, sonra da masasının arkasından kollarını göğsünde birleştirdi. Bana ilkokuldaki bir öğretmenin gözde öğrencisini hatırlatıyordu.

“Ama gerçek bu,” dedim. “Bir ilişki budalasıydım ve saçma tavsiyeler verdim.”

“İşte anlaşılmadığımız yer burası,” dedi. “Sen *mükemmel* tavsiyeler verdin. Ancak bizim okurlarımıza tavsiyeler verdiğini söylemek istiyorsun.”

Ben de kendi koltuğumda arkama yaslandım ve makaleme baktım. Dört sayfanın her satırı kırmızı yıldızlar ve *kesinlikle olmaz!* ifadeleriyle doluydu. “Ne demek istediğinize dair hiçbir fikrim yok, Bayan O’Connor.”

Başını tekrar onaylamaz gibi salladı ve diyaфона bastı. “Sherry bir saniye içeri gel, Sarah ve Diana’yı da getir.”

Tüh tüh. Makalem hakkındaki sorgu seansına izleyici mi getiriyordu?

Birkaç dakika içinde Sarah ve iki genç kadın girdi, kapının yanında dikildiler, hepsinin de kolları göğsünde bağlıydı. Hepsi gergin görünüyordu. Her gün böyle bir ortamda Astrid gibi bir cadının yönetimi altında çalışmayı hayal dahi edemiyordum. Astrid’in bir şey söylemesini bekledim –hepimiz bekledik– ama ekipten birinin ayakkabılarına baktı, sonunda kadın, Sarah’nın arkasına geçti ve duvara çarpana kadar geriledi. Sonra Astrid dikkatini bana yöneltti.

“Hepinizi buraya çağırmamın sebebi Bayan Solomon’ın randevulaşma hakkındaki makalesini dinlemeniz, *Wow* okurlarının nasıl tepki vereceği konusunda fikirlerinizi duymak istiyorum.” Kendinden emin, ukala bir gülümsemeyle dönüp bana baktı, sanki beni idamıma gönderiyordu.

Neydi bu, okul mu? Sesli mi okuyacaktım? Bir yarım ofisinden fırtına gibi çıkmak ve defolup gitmesini söylemek istiyordu. Ancak diğer yarım makalemi savunmak ve yayınlamak istiyordu. Aylık köşe, yüksek lisansıma gidiş biletim demekti.

“Bekliyoruz, Zoe,” dedi Astrid.

Boğazımı temizledim. “İlişki Divası Aslında Bir İlişki Buda-

lası,” diye başladım başlığı okuyarak. “Benim işim insanların randevularını eleştirmektir. Kadın ve erkeklere neyi yanlış yaptıklarını söylerim. Neden o yakışıklının ikinci buluşma için aramadığını. Kadının neden telefonlara çıkmadığını. Neden yemeğin ortasında unuttuğu bir dişçi randevusunu aniden hatırlayıverdiğini. Size bir senaryo sunayım. Jill ve Joe ilk buluşmaları için bir kafededirler. Jill durmaksızın bir kredi kartı firmasındaki müşteri hizmetleri temsilcisi olarak işi hakkında konuşur. Joe kıvranıyor, saatine bakıyordur ama Jill bunu fark etmez. Konuşmayı sürdürür. Joe bir bahaneyle gider. Jill onu kaçırmak için neyi yanlış yaptığını merak eder. İlişki Divası muhtemelen Jill’e daha az konuşmasını, daha çok dinlemesini söyleyecektir. Ve sıkıntının sosyal işaretlerini görmeyi öğrenmesini, nasıl iyi bir flört olacağını. Ancak bu, Jill’in birini etkilemek için kendisini değiştirmemesi gerektiğini fark etmemden önceydi. Eğer Jill işi konusunda tutkuluysa ve bütün gece bunu konuşmak istiyorsa, eminim onu dinlemek isteyecek bir adam vardır...”

Çalışanlardan biri alkış tuttu. “Böldüğüm için çok üzgünüm!” dedi. “Ama o kadar harika ki! Geçen cumartesi akşamı aynısı başıma geldi!”

Astrid genç kadına dik dik baktı. “Neden ayrıntıları anlatmıyorsun, Diana?”

“Şey, bir barda tanıştığım çok hoş bir adamla ilk buluşmamızdı ve ona burada, Wow’daki işimi, dergiyi ne kadar sevdiğimi, daha sadece asistan olduğumdan bir makale yazma şansı yakaladığım için ne kadar heyecanlı olduğumu, üniver-

siteden mezun olduktan sonraki altı ayda ne kadar çok şey öğrendiğimi anlatıyordum ve John –ismi buydu– beş dakika kadar dinledi ve etrafa bakınmaya başladı. Bana sorular sormak, hatta *kendi* işinden bahsetmek için beni kesmek yerine restorandaki insanları inceledi, saatine baktı, hatta bir bira istemek için garsona bile işaret etti.”

“Eh, Diana, bira sipariş verdiğine göre,” dedi Astrid, “belli ki randevuyu uzatmak istemiş. Bu hiç de sıkılmadığının habercisi olmalı.”

“Bundan emin değilim, Bayan O’Connor,” dedim.

Dört çift göz bana döndü. Belli ki kimse Astrid O’Connor’a hiç karşı çıkmamıştı.

“Bir başkasının aklından geçenleri bilemezsiniz,” diye açıkladım. “Belki de ilgilenmişti. Belki de adam alkolikti. Önemli olan tek şey Diana’nın kendisi için önemli, tutkuyla yaklaştığı bir konu hakkında konuşurken adamın restoranın duvar kâğıdıyla ve içkisiyle daha fazla ilgilenmesi karşısında hissettikleridir.”

“Diana, geçen şubat ayının *Wow* sayısında erkek arkadaşınızın içki sorularının işaretleri hakkında bir yazı yayınlamıştık,” dedi Astrid. “Bence onu okumalısın. İçki sorunu olan bir adamla ilişki istemezsin; ne kadar hoş olursa olsun.”

“Şey, Astrid, adamın alkolik olduğunu söylemedim,” diye belirtti Diana.

“Tatlım, işte şimdi içki sorununun ilk işaretlerinden birine temas ettin; inkâr,” dedi Astrid kaleminin arkasıyla masasına yavaşça vurarak. “Pekâlâ, Zoe, devam et lütfen.”

Sarah gözlerini devirdi ve şeytani bir gülümsemeyle bana baktı. Ne düşündüğünü biliyordum ve ona katılıyordum: Çıkıp gidebilirdim. Makaleyi başka kadın dergilerine gönderebilirdim. Ama *Wow*'da yayınlanmasını özellikle istiyordum çünkü Astrid benim bakış açımı *onaylamıyordu*. Tükürdüğünü yalamasını istiyordum. Ben de okumayı sürdürdüm ve Sara'yla iş arkadaşlarından daha fazla alkış aldım.

"Pekâlâ Zoe," dedi Astrid bitirdiğimde. "Her zaman *Wow*'da çalışan kadınların okurları temsil ettiğini düşünürüm, çünkü hayatın farklı noktalarından, ülkenin başka yerlerinden gelirler. Onları ikna edebildiğine göre, makaleyi olduğu haliyle yayınlamaya karar verdim."

"Olduğu hali, Bayan O'Connor," dedim. "Bütün mesele bu."

19

Sarah

Sanırım Noel'den önceki haftayı bebek alışverişine ayırmak aklıma gelmiş en iyi fikir değildi. Baby Bonanza hamile kadınlarla, sıkılmış ve perişan görünümlü adamlarla, çocuk boy alışveriş arabalarını sağa sola süren çocuklarla hıncahınç doluydu.

"Griffen, önümüzdeki hafta tekrar gelebiliriz," dedim kayıt masasındaki üç sayfalık yeni doğan bir bebeğin ihtiyaçlarının yazılı olduğu listeyi alırken. "Baby Bonanza'da yürümenin bile bir erkek için zor olduğunu anlıyorum, bir de Noel zamanındayız."

"Hayır, hayır," dedi Griffen o güzei yüzünde cesur bir gülümsemeyle. "Ben hazırım. Ayrıca bak, mağazadakiler akıllıymış, erkeklere de oyuncak vermeyi düşünmüşler." Etiket silahını bana doğrulttu.*

* ABD'de bazı alışveriş mağazalarında alınacakların üzerindeki etiketler silah görünümlü bir aletle okutulur ve alınanlar sonradan eve gönderilir. Burada sözü geçen etiket silahı da bu alınacak malzemelerin etiketlerini okumaya yarayan alettir.

Kahkaha attım. “Pekâlâ, sen bir görev adamısın. Hadi bebek arabaları bölümünden başlayalım.”

En az elli-altmış çeşit bebek arabası vardı ve nedense hepsi asker mavisiydi.

On dakika sonra tercihlerimi yirmiye indirmiştim.

“Sence hangisi, Griffen?” diye sordum.

Omuz silkti.

“Hadi kitaplardan birine bakalım,” dedim ve çantamdan *Ama Hamile Olmaktan Anlamıyorum!* kitabını çıkardım. “Aha! Burada, şehirde kullanılacaksa şunun gibi zemin tutuşu sağlam bir araba almamız gerektiği yazıyor,” dedim işaret ederek. “Ancak fazla ağır ya da büyük bir araba almaktan kaçının çünkü bir taksiye katlayıp koymanız, kalabalık mağazalara girebilmeniz ve restoranlara...”

Griffen’in suratında benim genelde savaş ya da spor belgesellerini izlerken takındığımın aynısı bir ifade vardı, o yüzden okumaya sessizce devam ettim. Griffen da sanki bir polismiş gibi etiket silahını çeşitli eşyalara doğrultmaya başladı.

On beş dakika sonra tercihlerimi üçe indirdim.

Yarım saatin sonunda kararımı verdim. “Tamam Griffen, bu etiketi okutabilirsin.”

“Ah, ben olsam onu almazdım,” dedi hamileliği epey ilerlemiş bir kadın, bir yandan da diğer küçük çocuğunu bebek arabasında sallıyordu. “Süpermarketlerin çıkışlarına sığmıyor.”

En son süpermarkete gittiğimde Griffen’a ilişkimizin ilk

haftasında yemek yapmak içindi (hamile kaldığım hafta!) Dışarda yemeyi ya da eve sipariş vermeyi tercih ediyordum. Bunu kadına da söyleyince, kadın güldü.

Bir kıkırdamayla da, "Tatlım, başından aşağı kaynar sular dökülmesine hazır ol," diye ekledi ve bebek arabasını iterek uzaklaştı.

"Ne demek istedi?" diye sordu Griffen.

"Sanırım anneler, bekâr insanlara oranla süpermarketten daha fazla alışveriş yapıyor," dedim.

"Eh, yine sadece sen olacaksın," dedi, "Yani aslında..."

Çenesini kapatmakla çok iyi etmişti. Ancak onu gayet net ve açık şekilde duymuştum. Sadece ben olacaktım. Griffen buradaydı, son üç haftadır öyleydi ama bir noktaya kadar.

Şükran Günü'nün akşamından beri Griffen'la haftada iki-üç kere işten sonra ve hafta sonu öğlende görüşüyorduk. Hafta sonu akşamları ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla evinde buluşuyor, benim canım ne çekiyorsa onu sipariş veriyorduk; son iki haftadır canım Pas Thai ve tavuk burrito istiyordu. Sonra da birlikte bebek hakkındaki kitaplarımızı okuyor, film izliyorduk. Benim için Lamaze dersleri araştırıyordu. Onun salonunda gebelik yogası yapıyordum. Ayaklarıma masaj yapıyordu. Ben dikiş dikmeyi öğrenmeye çalışıyordum. O da evini çocuk korumasına uygun hale getiriyordu.

Üç kere de kıyafetlerimiz üzerimizde onun yatağında uyuyakalmıştık ve sabah arkamdan bana sarılmış, eli kar-

nımda uyanmıştım. Beni yanağımdan öpmüştü. Kar yağdıktan sonra dışarı çıktığımızda elimi tutmuştu. Korumacı bir tavırla çoğu zaman eli belimdeydi.

Onu istemekten, ona sırf panik yüzünden ihtiyaç duyma evresine, oradan da ona ihtiyacım olmamasına ama onu istemeye, onu sevmeye geçmiştim. Ona gerçekten âşık oluyordum.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Bir yandan bir şey olduğu yoktu. Öte yandan vardı. Belki onun açısından sadece öfke ortadan kalkmıştı. Ancak romantizm departmanında bir gelişme olmadığı kesindi.

“Zıbın ne?” diye sordu Griffen listeye bakarak. “Burada en az on iki zıbın gerekeceği yazıyor.”

Zıbınları, uyku tulumlarını ve kundağın ne olduğunu açıkladım.

“Peki ampul şırıngayla tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kahkaha attım. “Bebek soğuk aldığında ve burnunu sümküremediğinde, sen de mecburen...”

“Tamam, dur bakalım,” dedi. “Gözümün önüne geldi. Bunun meseleleriyle sen ilgileneceksin, değil mi?”

“Tabii. Nasıl olsa bez meseleleri sende,” dedim.

Bana baktı. “Ama şey...”

“Bez değiştirmek genellikle babanın görevidir,” dedim. Daha bunu bilmediğini fark etmiştim.

“Gerçekten mi?” diye sordu burnunu kırıstırarak. “Ama bez değiştirmeyi bilmiyorum.”

“İkimizi de kaydettirdiğim bebek bakım dersinde öğreneceğiz.”

Dudağını ısırdı. “Bebek bakım dersi mi?”

“Griffen, yeni doğan bir bebeğe nasıl bakılacağını öğrenmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet, tabii ki ama yani, bebek seninle yaşayacak, değil mi?”

Belki de bana buna çok dahil olmadığını hatırlatmakla iyi ediyordu. Öfkesinin geçmesi ve “fikre alışması” *müdahil* olmakla aynı şey değildi. Dikkatli davranmalıyım, gardımı düşürmemeliydim. Bebek alışverişi yapan mutlu bir aile değildik. Biz ayrıydık.

“Hadi araba koltuklarına geçelim,” diye önerdim.

Yarım saat sonra bebek arabasını seçtim. Griffen elindeki etiket silahıyla yanlış etiketi okuttu.

On beş dakika sonra yanlış ana kucağını okuttu. Yarım saat sonra çocuk kafesini.

“Grifeen, eğer sana fazla geldiyse, kesinlikle anlarım,” dedim. “Gidebiliriz. Sonra kız kardeşlerim, arkadaşlarım ya da işten Danielle’le geri gelebilirim. Hepsi de bebek alışverişine bayılacaktır. Gerçekten. Muhtemelen bir erkeğin cumartesi günü eğlence anlayışı bu değildir.”

Acaba âşık bir baba cumartesiği Baby Bonanza’da geçirmekten keyif alıyor mudur, diye merak ettim. Kadınların arkasından sürüklenen adamların ifadelerine bakılırsa öyle değil gibiydi.

Gözyaşlarına tehlikeli derecede yakın olduğumu görmesin diye bebek aynalarına ani bir alaka geliştirdim.

Yani, bebek seninle yaşayacak, değil mi?

“Griffen, babam ve müstakbel gelini Noel arifesi için bir nişan partisi veriyorlar. Planın var mı bilmiyorum ama gelsen harika olurdu. Babamla, kız kardeşlerimle tanışırdın ve...”

“Ah, çok üzgünüm ama Noel arifesi için netleşmese de bazı planlarım var,” dedi. “O yüzden gelebileceğimden emin değilim.”

“Ah.”

Sembolizm benim için önemliydi. Noel arifesine birlikte gitsek, yeni yıla da birlikte başlamış olacaktık; her ne kadar aramızdaki her şey “sız, siz” olsa da. Şekilsiz, sessiz, varlıksız.

Yirmi dakika sonra yanlış beşiği okuttu.

“Griffen, hadi gidelim,” dedim.

Listeyi elimden alıp son derece güzel bir bez değiştirme masasının üzerine koydu, etiket silahını da üzerine bıraktı. Kollarını etrafıma dolayıp bana sarıldı.

Vücuduna temas edince eridim ve ben de ona sarıldım. “Ah, Griffen,” dedim. “O kadar iyi geldi ki.” Sonra da ona bakıp dudaklarından tutkuyla öptüm.

Ancak Griffen geri çekildi ve kollarını saldı, sanki kasıklarına etiket silahıyla ateş etmişim gibi. “Ah, bu bez değiştirme masası çok güzelmış,” dedi gergin bir şekilde gardırobu işaret ederek. “Bu zıbını da sevdim,” dedi Winnie-The-Pooh bez kutusunu göstererek.

Nişan partisine gelmeyecekti. Noel arifesini benimle geçirmeyecekti.

Etiket tabancasını kaptım, göğsüne doğrultup düğmesine bastım.

Griffen derin bir nefes aldı ve dudaklarıyla, *üzgünüm çok üzgünüm*, diye işaret etti.

Gözyaşlarına boğuldum.

“Ah tatlım,” dedi hamileliği ilerlemiş bir kadın. “Geçecek, gerçekten. Hormonların çıldırıp seni bez değiştirme reyonunun ortasında, süpermarketlerde donmuş yemek reyonunun önünde, işte, sokakta, her yerde ağlatıp duruyor. Ancak anne olduktan bir iki ay sonra hormonların normale dönüyor.”

“Vay!” dedi Griffen. “Hormonlar yüzündenmiş!”

“Doğru,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Sadece hormonlar.

İkimiz de suratımızda donuk gülümsemelerle her malzemededen birini okutarak yolumuza devam ettik.

Sebebi öğlen yediğim parmesanlı köfte sandviç miydi, yoksa sabah bulantısı mıydı, bilmiyordum ama bu hafta üç kere mide bulantısıyla işyerindeki tualete koşmuştum. Muhtemelen abur cuburlar yüzündendi. Noel’e dört gün vardı ve ofisteki tatil kurabiyeleri, kekler, çikolata ve diğer yiyecek ikramlarının miktarı inanılmazdı. Yazarlar, ajanslar, reklam ajansları ve Tanrı bilir kim, dolu dolu sepetler gönderiyorlardı ve ben de dayanamıyordum.

Kabinden çıktığımda Astrid alametifarikası kırmızı rujunu tazeliyordu. Aynadaki yansıma baktı.

“Beyin fırtınası yapıyordum da Sarah,” dedi Astrid. “Haziran sayısı için bulimiya hakkında bir makale çok iyi olabilir, tam bikini sezonu. Kadınlar yaz başında özgüvensiz hissediyorlar ve bulimiya konusunda onları uyarmak muhteşem bir kamu hizmeti olur. Neden biraz araştırma yapıp bana notlarını göstermiyorsun?”

“Bulimia mı?” diye sordum. “Daha nisan sayısı için yeme bozukluklarını yazmadık mı?”

Astrid likit rujunu kapattı. “Sarah, seni anladığımı bilmeni istiyorum. Kilo artışı, bekârlık, başeditörlük için açık pozisyon... hepsi de genç bir kadın için fazla baskı ama ben de biraz araştırma yapınca doldur boşaltın doğru cevap olmadığını göreceksin. Mesele yemek değil, mesele altında yatan duygusal sorunlar. Üniversitedeyken ben de kısa bir bulimiya sürecinden geçtim, o yüzden bana güven, anlıyorum. Beni yanlış anlama, zayıf olma motivasyonunu takdir ediyorum. Zayıflık her zaman moda olacak.”

Ne aptaldı. Bu kadın bulimiya yaşadığını sanıyor ve zayıf kalma çabamı takdir ediyordu.

“Astrid, bulimiya filan değilim.”

“Sarah inkâr yeme bozukluğunda aşılacak en zor şeydir,” dedi sarıdan da sarı saçlarını düzelterek. “Sorunun olduğunu kabullenince, bir bakmışsın yine zayıfsın.”

“Buna şüpheliyim, Astrid,” dedim. “Aslında bir bakmışım daha bile şişmanım.”

“Özgüven...”

Bu pisliğin ağızında tek kelime daha bilge lafı kaldıramayacaktım. “Astrid, bulimiya değilim, hatta kilolu bile değilim, tabii seni ilgilendirmez de. Ben *hamileyim*.”

Bir an donup kaldı. “Hamile! Ah, tebrikler Sarah. Kocan ve sen son derece heyecanlı olmalısınız.”

“Ben bekâрім, Astrid. Az önce bunu baskı listeme eklememiş miydin?”

Bir an yüzü kızardı. “Doğru. Evli olan Danielle. Bak sen, ikiniz de hamilesiniz. Büyük mesele. Suya bir şey mi karıştırıyorlar!”

“Danielle’le ikimizin de hamile olmasından söz açılmışken,” dedim. “Bir makale üzerinde çalışıyoruz –boş günlerimizde– ve konusu işyerinde hamile kadınlara nasıl kötü davranıldığı. Ve sen defalarca *Wow Woman* okurlarının hamilelik hakkındaki bilgiyi alakasız bulacağını düşündüğünü dile getirdiğin için *Glamour*, *Elle* ve *Smart Woman*’a başvurmayı düşünüyoruz. Sadece haberin olmasını istedim.”

Bir an rengi attı ve ceketini değiştirdi. “Eh, elbette *Wow* okurlarının kadın hakları hakkındaki *her* konuyla ilgileneceğini düşünüyorum. Okumayı ve ilk yorumu yapmayı çok isterim.”

“Harika,” dedim. “Bir kopyasını mail atarım.”

Sahte bir gülümsemenin ardından tuvaletten çıktı ama mide bulandırıcı parfümü her yerdeydi, destek için lavaboya tutunmak zorunda kaldım. Kapı tekrar açıldı, Astrid sandım ama metin yazarı Carol’dı.

“Sarah, Danielle’in suyu geldi!” dedi. “Yardım et!”

Danielle’in bölmesine koştum, yerde bacakları açık otu-

ruyordu. Su birikintisi filan yoktu; en azından benim gördüğüm kadarıyla.

“Tamam, Danielle, Mark’ı aradım,” dedi Carol. “Hemen hastaneye gidiyor.”

“Sar-ah, benimle... aaaahhh.... ahhhhh, gelir misin,” diye sordu Danielle. “Lütfeeeeeeen. Ahhhhhhhhhhh!”

“Carol, Astrid’e Danielle’i hastaneye götürdüğümü söyle ve merak ediyorsa, hayır, bugün dönmeyeceğiz.”

Biri bizim için asansörü tutuyordu. Birkaç dakika içinde de hızlı bir taksinin içinde inleyen Danielle’le baş başaydım.

“Beni bırakma... ahhh!... ahhhhh, Sar-ahhhh, lütfen!” diye bağırıp sağı solu yumrukluyordu. “İkimizin ailesi de uzakta, kimse bir ay erken doğurmamı beklemiyor,” dedi hızla. “Ahhhh! Ahhhhhhhhh!”

“Bebeği takside mi doğuracak?” diye sordu şoför gergin biçimde, bakışları bir bende, bir yoldaydı.

“Sen sadece sür, kardeşim,” dedim. “Hızlı ama dikkatli ol!”

“Sar-ahhh,” diye inledi Danielle. “Mark... ahhhhh! doğumhanede....ahhhhh! enkaza dönecek ahhhhhh! Kaaaaa-aaaaaaaal, lütfeeeeen!”

Ben de kaldım.

Rahatladığında, epidural işe koyulduğunda ona Astrid’le tuvalettaki konuşmamızı anlattım ve ertesi sabah *Wow’a* onun için kocaman bir buket gönderirse şaşırmamasını söyledim. Danielle kasılmalar arasında neşelendi.

Sabaha karşı üçte Danielle Ann bir kız çocuğu doğurdu,

iki kilo seksen gram. Kocas çığlıklar arasında küçük bir baygınlık geçirdi, o yüzden de videoyu ben aldım. Sonuçta artık *Ama Nasıl Doğum Yapılır Bilmiyorum!* Kitabını almama gerek kalmamıştı.

“Dikkat millet!” diye duyurusuna başladı Astrid ertesi günkü ekip toplantısında. “nemli bazı duyurularım olacak. Öncelikle Danielle’in sabahın erken saatlerinde sağlıklı bir kız bebeği oldu!” Astrid içten ve keyifli bir ifade takınmaya çalıştı ama başaramadı. “Pekâlâ, dinleyin,” dedi, herkes bir anda Danielle’in doğumu hakkında etrafıca konuşmaya başlayınca, bir diğer alametifarıkası dikkat çekme alkışını yaparak. “Ayrıca Danielle ve Sarah’nın hamile kadınların iş yerinde nasıl muamele gördüğüne dair gerçekten muhteşem bir yazı üzerinde çalıştıklarını da bildirmekten mutluluk duyurım, kesinlikle önümüzdeki sayıda yayınlayacağız.”

Ağzım açık kaldı.

“Aslında,” diye devam etti Astrid, “bu sabah makaleyi İnsan Kaynakları’yla paylaştıktan sonra, Sarah, daha ileri gitmenize, farklı iş alanlarındaki kadınlarla röportaj yapmanıza karar verdim.”

Ah, demek Astrid ve st makamdakiler bizim kk makalemizden çekinmişti. ekinmeliydiler.

“Sarah, toplantıdan sonra yanıma gel de revizyonları konuşalım,” diye ekledi Astrid sahte gülümsemesiyle. Bir da-

kika sonra yine aynı cadılığına bürünmüş, Carol'ı bir tashih yüzünden haşlıyor (elbette herkesin önünde) ve daha dün kabul ettiği bir makaleyi reddediyordu; en sevdiği şey.

Toplantıdan sonra doğrudan ofisine geçtim.

"Yıldız yazarım!" dedi. "Otur lütfen Sarah. Bir bardak su alır mısın?"

Elimden geleni ardıma koymayacaktım. "Evet, aslında alırım. Bir dilim limonlu. Aşermeler!"

Gergin şekilde gülümsedi ve asistanına haber verdi.

"Sarah seni ve Danielle'i başeditörlüğe terfi ettirdiğimi söylemekten memnuniyet duyuyorum. Şimdilik ikiniz işi paylaşacaksınız. Danielle dönene kadar işi sen yürüteceksin ve sen gittiğinde de halledecek. Sen dönünce iş iki kişi için baştan tanımlanacak."

Evet! Evet! Evet!

"Aslında," dedi, "Döndüğü zaman Danielle ve senin hamile kadınların bakış açısından köşe yazmanızı istiyorum, evli ve hamile anne ile bekâr ve hamile anne. Sadece bir fikir tabii."

Hasta gibi görünüyordu, o anda bunun onun fikri olmadığını anladım. Makalemiz onu İK'ya gösterecek kadar endişelendirmişti, onlar da potansiyel davalardan ve baskıdan korkup bize vaatler sunuyorlardı.

"Kulağa harika geliyor, Astrid. Vay be, kendi köşem!"

"Evet, harika," dedi gömleğinin yakasını düzelterek.

Astrid hamilelik ve bütün kadınları nasıl etkilediği hakkında vızıldarken ben de maaşımı hesapladım.

Yüzüm aydınlandı.

Midtown'da bir üreme hizmetleri merkezi olan Womanlyhood'daki sperm donörü kataloğu, tıpkı bireşbul.com'daki profillere benziyordu. Bir donörde beklediğim her şeyi seçebiliyordum; boyundan saç rengine, kilosundan göz rengine ve mesleğine dek. Bir sürü yüksek lisans öğrencisi vardı. Sarah, solumda oturup bir eliyle ayağını ovalarken diğer eliyle de kataloğun sayfalarını çeviriyordu ve bir doksan boyunda, gri-mavi gözlü ve sarışın bir İskandinav kimya mühendisliği öğrencisi tarafını tutuyordu. Sağımdaki Zoe de ne kadar çok şairin sperm bağışladığına takılmıştı.

"Bir şairin ruhuyla mühendislik öğrencisinin sorumluluk bilincini birleştiremiyor olmak ne kötü," dedi Sarah donör kataloğunun sayfalarını çevirerek.

"Aslında ikisi de kulağa harika geliyor," dedi Zoe. "Hepsi harika. Nasıl seçeceksin ki?"

“Aslında şöyle,” dedi Womanlyhood’un müdürü. Masasının arkasındaki çalışma koltuğunda öne eğildi. “Eğer boyunuz kısaysa, uzun boylu bir donör seçebilirsiniz. Eğer sol beyninizi kullanıyorsanız, sağ beynini daha çok kullanan birini seçebilirsiniz ama aslında bunlar son aşama. Şu an, anladığımı kadarıyla Ally seçeneklerini değerlendiriyor.”

Öyleydi. Şu noktada araştırma aşamasındaydım. Ancak kesinlikle insanların görünüşlerine ya da “konuşmalarına” göre birini seçmek konusundaki dersimi almıştım.

Rupert hiç de benim tipim gibi değildi ve en iyi arkadaşlarımdan ve –aşklarımdan– birine dönüşüyordu. Ben, hafta sonlarını günlük yazma seminerlerinde geçiren bir adamla mı? Ben, iki saatini mutfakta özenli yemekler hazırlamaya harcayan bir adamla mı, hem de sadece ikimize? Ben, ailemin “inanılmaz tatlı” dediği bir adamla mı?

Ama öyleydi. Şükran Günü akşamıyla şu an arasında geçen birkaç haftada ikimiz çok zaman geçirmiştik. Yürüyüş yapmış, sohbet etmiş, sevişmiş, müzeleri ve şehrin turistik yerlerini gezmiş, Central Park’ın soğuk banklarına oturup sosisli sandviç yemiştik. Duygusal anlamda Rupert’la çok yakın yerlerde duruyorduk. Sanki şahsi destek ekibime sahiptim.

Womanlyhood’daki katalogları topladım ve kız kardeşlerimle asansöre yöneldik.

“Bizi de davet ettiğin için teşekkürler,” dedi Zoe. “Duygusal bağlamak niyetinde değilim ama hayatındaki bu kadar büyük bir karar ve etkinliğin parçası olduğum için gerçekten mutluyum.”

Kolumu omzuna attım. “Ben de böyle hissettiğin için mutluyum evlat, çünkü seni gelecekteki bebek bakıcılığı görevine şimdiden atadım bile.”

“Beni de say,” dedi Sarah. “Vay be Ally, bu kadar kısa bir sürede hayatının değiştiğine inanamıyorum.”

Ben de inanamıyordum. Birkaç gün önce Zoe’nin öğrettiği yoga pozisyonlarına çalışıyordum (spora ve pilates derslerine gitmediğim için formum bozulmuştu) ve Sarah yatak odasına Great Neck’ten gönderilmiş postamı getirmişti. Andrew’un hukuk firmasının logosunu tanımış ve pretzel duruşumu –ya da işte adı her neyse onu– ve nefes egzersizimi bozmadan zarfı açmıştım. İçinden çıkan boşanma evraklarının da üzerimde hiç etkisi olmamıştı. Sadece Andrew’un işlemi başlatmasına sevinmiştim, böylece bunu yapmaya mecbur kalmamıştım. Zarfa bir de kargaşa istemediğini, birlikte aldığımız evi yüzde elli bölüşeceğimizi ve ikimiz de aynı şeyleri istemiyorsak eşyaları da yarı yarıya paylaşacağımızı yazan bir not eklemişti. Zaten mümkün değildi çünkü zevklerimiz farklıydı ve deri olan her şeyi alabilirdi, zaten hepsinden nefret etmiştim. Pozisyonumu bozmadan evrakları zarfa geri koydum, üzerine avukata gönderilecek yazdım ve aşağı bakan köpek duruşuma geçtim.

Avukatım demişken, o da değişmek üzereydi. Kristina’yla kendi tabelamızı asmayı konuşuyorduk, ayrıca fayda paketimize personelimizin çocukları için bakım da eklemeyi düşünüyorduk. Funwell and Funwell kıçımı öpebilirdi, iki-üç ay içinde Kristina’yla detayları çözdüğümüzde tabii.

“Peki ya eski moda hamile kalmak?” dedi Sarah beş aylık karnını okşayarak asansörden çıktığı sırada. “Kim bilir Rupert’la aranızda neler olacak. Evlenebilirsiniz, belki de altı aya hamile kalırsın.”

“Anahtar kelime *kim bilir*, Sarah,” dedim. “Hayalimi bir adam ya da belki için rafa kaldıramam. Bunu zaten yaptım. Rupert’la aramız harika ama bir bebeği her şeyden çok istiyorum, işe koyulmak istiyorum.”

“İlişkini etkilese bile mi?” diye sordu Zoe.

“Eğer etkilerse Rupert benim için doğru kişi değildir, değil mi?” dedim.

“Hayır, değildir,” dedi Zoe.

“Hayır, efendim,” diye ekledi Sarah.

“Ben hayatımı zenginleştirecek birini istiyorum, hayatım *olacak* birini değil,” diye ekledim. Bu doğrudu. Artık bir adama ihtiyacım yoktu. Kimsenin beni bir kadın, bir insan gibi hissettirmesine ihtiyacım yoktu. Ve bana çocuk vermesi için bir eşe de. Sadece *sevgiye* ihtiyacım vardı.

Ve bir de eve; kendi evime... Ama zaten o konu da yolundaydı. Üç yatak odalı, müstakil bir taş evdi, ışık alıyordu, Hudson’a bakıyordu ve tapusunu yılbaşında alacaktım.

Hayatımın en güzel yeni yılı olacaktı.

Yılbaşı arifesi için annem ve Daniei’la buluşmak üzere Annie’s restorana gittiğimde iki adamın önündeki bankta duran çantasına eğilip bir şeyler arayan bir kadını baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Kadının kalçasına bakıyorlardı.

Aman Tanrım. Annemdi bu.

Adamlardan biri ısıklık çaldı ve annem de dönüp gülümsemi. İki adamın da yüzü şaşkınlıkla gerildi ve yürümeye devam ettiler.

“Paketi seviyorlar, yılları değil,” dedi annem yanına yaklaştığımda. “Onların kaybı!” Beni kucakladı. “Sally Jesse yapımcıları buna bayılırdı.”

“Ne?” diye sordum içeri geçip kahve ve portakal suyu sipariş ettiğimiz sırada.

“Dün şovda çalıştıklarını söyleyen bir kadın ve adam beni sokağın ortasında durdurdu ve şova katılmak isteyip isteme-

diğimi sordu, tabii bir de fazla seksi giyindiğimi düşünen bir çocuğum ya da kocam olup olmadığını.”

Aman Tanrım. Annem Sally Jesse Raphael şova mı çıkacaktı?

“Sen ne dedin?”

Annem portakal suyunu içti, bardakta pembe ruj lekesi bırakmıştı. “Gerçekten de yaşıma uygun giyinmem gerektiğini düşünen bir kızım olduğunu söyledim, ama bence gayet iyi göründüğümü ekledim. Onlara neden en başından nasıl göründüğümle ilgili sorunum olduğunu düşündüklerini sordum.”

“Peki ne dediler?” diye sordum.

“Bir insan kendinden beklendiği şekilde giyinmediğinde...” Kulaklarının üzerinde tırnak işareti yaptı, “insanları rahatsız ettiğini söylediler. Kataloga konulamadığı, sınıflandırılmadığı, şu ya da bu denilemediği için.”

“Sanırım bu doğru,” dedim. “Seni elli yaşındaki annem olarak yün tunik, bol pantolonlar ve akla yatkın ayakkabılarla kataloglamak isterdim.”

“Neden Zoe?” diye sordu.

“Çünkü...”

“Çünkü ne, tatlım?”

“Bilmiyorum.” Aniden bilememiştim. “Şey, aslında babam gittiğinde aşırıya kaçtığın için. Evet, her zaman daha genç görünür, daha genç giyinirdin ama bir yıl önce çizgiyi aştın. Botoks ve estetik ameliyatlar yaptırdın. Elliye bastığın an zamanı durdurdun.”

“Peki bu kötü bir şey mi?” diye sordu.

Öyle miydi?

“Yani elli yaşında olduğumu kabullenip yıllara meydan okuyarak yaşlanmalı mıydım, bu da ne demekse,” diye devam etti. “Saçımı kestirip susup oturmalı, makyaj yapmama-lı, kot giymemeli miyim; hem de harika bir vücudum olduğu halde? İçimde farklı hissettiğim halde başka insanların beklediği gibi mi görünmeliyim?”

“İçinde nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Reddedilmiş bir kadın gibi hissetmiyorum, artık değil,” dedi. “Evet, Zoe, öyleydi ve evet, baban beni başka bir kadın için terk ettiğinde diyetler, egzersizler ve Victoria’s Secret kataloglarıyla biraz kafayı bozdum ama ne olmuş yani? İncindiklerinde diğer kadınlar ne yapar? Kalpleri kırıldığında? Bazıları yer, bazıları seyahate çıkar, bazıları da birkaç ay yataktan çıkmaz. Ben de en azından biraz olumlu takviye almak için görüntüme odaklandım.”

“Yardıma oldu mu?” diye sordum.

“Evet, kesinlikle oldu. Babanın beni yarı yaşında bir kadın için terk etmesi kendimi çöp gibi hissettirdi, Zoe. Yaşlı bir cadaloğ gibi. Öyle olmadığımı biliyordum. Yaşımı göstermediğimi biliyordum ama kendime odaklanmam gerekiyordu. Babana ya da bir başkasına değil. Kendim için. Ve işe yaradı. Son üç-dört aydır iyiyim.”

“Ama buraya ‘o adamın ve yanındaki çocuk gelinin hayatını mahvetmeye’ geldin. Yoksa hatırlamıyor musun, anne?”

“Zoe, baban bana nişan davetiyesini yanında ‘Gördün mü, seni boşuna terk etmedim’ yazan şahsi bir notla bera-

ber gönderdi. Evet, biraz çıldırdım. Kaba duygusuzluk insanlara bunu yapabilir.”

Haklıydı. Kesinlikle haklıydı. Her konuda.

Elini tuttum. “Sally Jesse şova çıksaydık, anne, bütün Amerika’ya senin kesinlikle harika görüldüğünü ve ben dahil herkesin işine bakması gerektiğini söyledim.”

“İşte benim kızım,” dedi.

“Sana bu kadar zor zamanlar yaşattığım için üzgünüm,” dedim. “İnsanların oldukları kişi gibi davranmaları gerektiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Kimse bir başkası için değişmemeli.”

“Bu doğru tatlım. Kimse.”

“Başımdan beri babamı geri kazanmak için değiştiğini sandım ama anlıyorum ki bunu kendin için yapıyorsun. Arada kalın bir çizgi var.”

“Tıpkı eleştirdiğin randevular gibi olmalı,” dedi. “İnsanlar tavırlarını ve alışkanlıklarını mı değiştirmek istiyor, yoksa bıraktıkları izlenimi mi? Mesele kendileri için mi, yoksa karşılarındaki kişi için mi yürümüyor?”

“Aynen. Bunu yanıtlamak zor, hatta bence bunu kendileri de bilmiyor.”

“Eh, sonradan aklın başına gelmesi hakkında ne derler bilirsin.”

“Akli sonradan başına gelmese Zoe bana lisede evet dedi,” dedi Daniel.

İkimiz de dönüp kazak ve pantolonuyla dayanılmaz bir görüntüye sahip olan Daniel’a baktık.

Annemin yüzü ışıldadı. "Senden her zaman hoşlanmışım-
dır Danny Marx."

Daniel da ona gülümsedi. "Garson gelirse benim için bir Fransız tostı sipariş eder misiniz?" diye sordu ve lavaboya gitmek için müsaade istedi.

"Sana Charlie'nin doğru adam olmadığını söylemiştim," dedi annem. "Anneler bilir."

Kahkaha attım. "Belki de seni daha fazla dinlemeye baş-
lamalıyım."

Garson gerçekten de geldi ve bir öğle yemeği ziyafeti si-
pariş ettik. "Artık bunu beş bin kilometre öteden yapman
gerekecek," dedi. "Yarın eve dönüyorum. Seninle bugün gö-
rüşmek istememin bir sebebi de bu. Hoşça kal, demek için,
gerçi oradayken de fazla görüştüğümüz yok ya. Bazı şeyleri
yoluna sokmalıydım Zoe. O yüzden mesafemi korudum. Ar-
tık yoluna soktuğuma göre eve dönebilirim."

"Çok sevindim, anne. Gerçekten."

"Biliyorum," dedi. "Sanırım sebeplerimden biri de bu ta-
rafa gelen şu yakışıklı adam."

Daniel ellerini omuzlarıma koydu, yanağımdan öpmek
üzere eğildi ve sonra yanıma oturdu.

"Bu muhteşem adam ve okul," dedim. Bahar dönemi için
yüksek lisansa başvuruyorum. Dört yıl önce başladığım yük-
sek lisansımı bitireceğim sonunda."

"İyi," dedi. "Bunun senin için önemini biliyorum."

"Sarah sayesinde, *Wow Woman*'daki aylık köşem de eği-
timimi karşılamamı sağlayacak. Harika değil mi?"

“*Sen harikasınsın, Zoe. Sen harika bir çocuksun. Kız kardeşlerinle vakit geçirmenize sevindim. Onlarla biraz bile zamanım olsa bunu herhalde özür dilemeye ayırırdım. Yılın en iyi üvey annesi sayılımam. Onlara nazik bile davranmadım. Bundan her zaman utanacağım.*”

“Onlar olmasa şu son birkaç ay ne yapardım, bilmiyorum,” dedim. “Bunca yıl kız kardeşlerim en yakın arkadaşlarım değilken nasıl yaşadım bilmiyorum. Şimdi öyleler ama.”

“Eh, belki de seni ziyarete geldiğimde,” dedi, “onlarla da biraz zaman geçiririm. Eğer isterlerse.”

Gülümsedim. Sarah ve Ally son birkaç ayda o kadar değişmişti ki, “Neden Olmasın” listelerine annemi affetmeyi de ekleyebilirlerdi.

“Kaliforniya’da bensiz iyi olacak mısınız?” diye sordum.

“Aptal kız,” dedi, elimi tutup göğsünün üzerine yerleştirdi. “Sen her zaman *yonımdasın*. Mesafenin hiç anlamı yok.”

Kollarımı etrafına doladım. “Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum, Zoe.”

“Ah, kahretsin,” dedi Daniel. “Ben de sizi seviyorum. Aslında,” diye ekledi bana bakarak, “senden, sadece *hoşlanıyorum*. Sana hiç de âşık filan değilim. Bir damla bile. Zerre kadar.”

“Ben de seni seviyorum, Daniel,” dedim.

Gülüştü içime işledi. “Bunu duydunuz mu, Bayan Solomon?” dedi Daniel. “Beni seviyor.”

“Akıllı bir kız yetiştirdim,” dedi annem. “Ayrıca bana Judith ya da *Bayan Gold* de şimdilik. Kızlık soyadımı geri alıyorum.”

Ağzım açık kalmıştı. Hayatım boyunca annemin kimliği

Bartholomew Solomon'ın karısı olmalı. Bu gece ya da yarınki nişan partisinde babamın artık Giselle'e sevgisini başına kakmayacağını bilmesini sağlayacaktım.

"Sanırım Bayan Gold kulağa seksi geliyor, değil mi?" diye sordu annem.

Daniel'la birlikte el çırdık.

Babamın ve Giselle'in altmış-yetmiş yakın arkadaşı ve akrabaları eve doluşmuş, nişanlarını ve yeni yılı kutluyorlardı. Giselle uzun, ipek fildişi elbisesi içinde, omuzlarına düşen sarı bukleleriyle muhteşem görünüyordu, babam da bronz teni ve smokiniyle odalar arasında dolaşarak şampanya kadehlerini tokuşturuyordu.

Zoe ve Daniel el ele tutuşuyor, kimsenin bakmadığını düşündüklerinde de öpüşüyorlardı, Ally ve Rupert birbirlerine pasta yediriyor, dudaklarının kenarında kalan kremayı parmaklarıyla siliyor, gözlerinin içine bakıyor ve Atkins diyetiyle Zone diyetinin mantıklı noktalarını tartışıyorlardı.

"Zone demişken, Sarah," dedi babam elimi tutup beni pencere kenarındaki sessiz bir köşeye götürerek, "sen ya Zone diyetini uygulamıyorsun ya da hamilesin. Bahsimi hamilelikten yana oynayacağım."

“Sanırım artık epey belli, değil mi?” dedim.

Başını evet anlamında salladı. “Kendin anlatmayı seçene kadar bir şey söyleyip söylememem konusunda emin değildim, ama gitgide belirginleşti ve sen de anlatmayınca...”

“Üzgünüm, baba,” dedim. “Sana söylemek istiyordum ama sanırım biraz komik geldi.”

“Komik mi? Neden? Bu harika bir haber, tatlım.”

“Sanırım bunu planlamadığım için, yani hamile ve yalnız olmayı ve...” Devam edemedim.

“Ve ne, Sarah? Ne?”

Babam bana bakıyordu, gerçekten bakıyordu ve cevabımı bekliyordu. Ona gerçeği söyleyebilir ya da sadece bilmediğimi, utandığımı filan uydurabilirdim ama doğru olmazdı.”

“Sana söylemedim çünkü istediğim şekilde tepki vermediğini düşündüm.”

İrkildi. “Peki iyi tepki verdim mi?”

“Beklediğim şekilde tepki verdin,” dedim. “Bunun harika bir haber olduğunu söyledin.”

“Pekâlâ, kafam karıştı. Sen ne dememi isterdin?”

Bir anda, söylemek üzere olduğum şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Gerçekten de babamın çılgına dönmesini ve başımın çaresine bakamayacağımı söylemesini mi istiyordum?

“Sanırım benim için korkmanı istedim,” dedim. “Mutlu olmak yerine... aman Tanrım, ne kadar ters oldu.”

“Sarah, senin için korkmuyorum. Asla da korkmayacağım

Çünkü ne olursa olsun idare edeceksin. Senin güçlü ve akıllı bir insan olduğunu biliyorum ve tabii arkada ben varım. Nasıl yanlış yapabilirsin ki?”

“Ama baba...”

“Ama baba, ne? Haksız mıyım?”

“Yani hayır ama...” Haksız değildi ama...

Ama olduğu kişiydi işte. Ve her zaman desteğine sahibtim. Hamileliğim de harika bir haberdı.

“Mayıs ortası doğuracağım,” dedim.

Mayıs. Dört ay sonra.

Bana kocaman sarıldı. “Tebrikler, tatlım. Demek mayıs,” dedi çenemi tutup ona bakmam için kaldırarak. “Annen de mayıs bebeğiydi.”

Gülümsedim. “Biliyorum.”

“Bu muhteşem Sarah. Gerçekten muhteşem. Tebrikler tatlım.”

“Teşekkürler baba,” dedim.

“Bebek beklediğini bilse annen çok sevinirdi, Sarah. Her zaman senin ve Ally’nin bir gün ocuk sahibi olacağınızdan ve torunlarından bahsederdi. Bir sallanan sandalyede elinde örgüsüyle otururken bahçede koşturan torunları olacağından söz etmeye bayılırdı.”

“Evli olmamam hakkında garip hissetmeyeceğini mi düşünüyorsun?” diye sordum.

Başını hayır der gibi sağa sola salladı. “Annen seni ve Ally’yi güçlü, bağımsız kadınlar olarak yetiştirdi. Bence senin için

çok sevinirdi. İhtiyacın olan ne varsa, sadece bana sorman gerektiğini ve bunları elde edeceğini bilirdi. Ne varsa, Sarah.”

“Biliyorum, baba.”

“Öyle mi?” diye sordu. “Gerçekten biliyor musun?”

Ona baktım, babam olan yabancıya... Ve bildiğimi fark ettim. İstediğim şekilde yanımda değildi, hiç olmamıştı ama bir şeye ihtiyacım varsa, karşılanırdı. Bana sorgusuz sualsiz evini açmıştı. Mahremiyetime saygı göstermişti.

“Sadece sorman yeter, Sarah. Neye ihtiyacın olursa. Mesele ihtiyaçları anlamaya gelince odadaki en zeki adam değilim ama verme konusunda çok iyiyimdir.”

“Öylesin, baba,” dedim ve samimiydim. “Teşekkürler. Çok teşekkür ederim. Gerçekten son birkaç aydır burada yaşadığım için sana müteşekkirim. Bunu söylememiş olsam da. Sanırım sana söylememiş olsam da bunu bileceğini düşünüyordum.”

“Babalar bir şekilde bilirler, Sarah. Sana ihtiyacın olanı verdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim görevim.”

Kollarımı etrafına doladım. Bir kucaklaşmaya, beni saran güçlü kollara o kadar ihtiyacım vardı ki.

“Sadece sor, tatlım,” dedi. “Tek yapman gereken bu... ve benimle konuşmak konusunda sıkıntıların varsa, her zaman Giselle’e gidebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

İşte bunu biliyordum. Şükran Günü’nden beri Giselle’in yanına sayısız kez gitmiş, vücudumdaki garip hisleri danış-

mış, okuduğum kitaplar hakkında sorular sormuş, bir bebeğin burnunu tam olarak nasıl boşalttığını ve gözyaşları içinde bebeğin babasının seni sevmemesini nasıl atlattığını sormuştum. Bu son soru için Central Park'ta uzun bir yürüyüşe çıkmış, kar kümelerini tekmeleyerek dolaşmıştık ve eve döndüğümüzde çok daha iyi hissetmiştim.

Sadece sor. Sadece sormanın Griffen'da da işe yaramasını dilerdim. Baby Bonanza bombasından beri iki kere buluşmuştuk ama aramız soğuktu. Tavuk burrito ve pizza sipariş etmiş, kendimize dondurmali meyve tabağı hazırlamıştık. Televizyon izlemiştik ama kendiliğinden saç okşamalar yoktu. Karnımda eli yoktu. Aslında sohbet de yoktu. Sarılma yoktu. Onu öpme hatasına düşmüştüm ve korkmuştu.

Ya da basitçe, bana karşı böyle hissetmediğini anlamıştı.
"Sarah."

Arkamı döndüğümde takım elbisesi içinde Griffen'ı gördüm.
"Baba," dedim gözlerimi ondan ayıramayarak. "Bu Griffen. Griffen, bu da babam."

"Müstakbel babamız mı?" diye sordu babam.

Griffen gülümsedi, tabii gergin bir biçimde ve başını evet anlamında salladı.

"Duyurusunu yapabilir miyim?" diye sordu babam bana, kolunu omzuma atarak. "Harika haberi bütün dünyayla paylaşmak istiyorum."

Kahkaha atıp onaylar gibi başımı salladım. "Hadi yap."

Babam cebinden anahtarını çıkarıp kadehine vurdu.

“Millet, lütfen dikkat!” Herkes sustu. “Harika bir haberim var. Sadece yeni bir eş değil, aynı zamanda da büyükbaba olacağım. Küçük kızım mayısta doğuracak!”

Herkes neşeyle el çırparken Griffen elimi tutup sıktı.

Belki de etiket silahını göğsüne doğrultup sıkmak işe yaramıştı.

O gece yeni yıla yarım saat kalmışken bebek alışverişinde yaşananlar konusundaki teorilerimi sormaya karar verdim. Griffen’la evinde, koltukta oturmuş Dick Clark izliyor ve bana yılbaşı hediyesi olarak aldığı kalp atış monitörünü deniyorduk.

“Harika, değil mi?” dedi Griffen. “Kanalda önümüzdeki hafta yayınlanacak, bebek ürünleriyle ilgili bir çekim vardı, ben de hemen bunu sana aldım. Bebeğin kalp atışını her istediğinde dinleyebileceksin, bebek doğduktan sonra da kullanabiliyorsun. Monitörü bebek odasına, telsizini de kendi olduğun odaya koyuyorsun ve her atışı duyuyorsun.”

Sor. Sor. Sor.

“Ben neyi duymak istiyorum, biliyor musun?” dedim.

“Ne?”

“Bu akşam nişan partisine geliş sebebini.”

Bana bir an baktı, sonra monitörle oynamaya devam etti. “Davet ettiğin için geldim çünkü ailenle özel bir etkinlikti ve babanla, onun nişanlısıyla ve kız kardeşleriyle tanışmamın senin için önemli olduğunu biliyordum.”

“Ah.”

“Sarah, sözü nereye getirdiğini hiç anlamıyorum. Senin için gelmem ve ailenle tanışmam önemliydi, ben de geldim. Hikâyenin sonu.”

Hikâyenin sonu. Böyle olamazdı, ilişkimiz bu sonla bite-
mezdi.

“Griffen, senden duymak istediğim şey bunun yeterli olmadığı, daha fazlasını istemen,” dedim. “Bir ileri bir geri gidiyor gibisin ama sadece benim için yanımda olmak istiyor gibi bir halin var. O yoldan gitmene ihtiyacım var, Griffen.”

“Sarah...”

Ah Tanrım. İşte yine aynı şey. Yine aynı tonda bir *Sarah* ve üç ay önce restorandaki doğum günüm sırasındaki aynı “Tanrım, Yardım Et” bakışı.

“Daha fazlasını istiyorum, Griffen,” dedim. “Bu adını koyamadığımız şey yeterli değil. Karmaşık sinyallerin beni öldürüyor. Sarılıp uyuyoruz ama öpüşmüyoruz. Sarılıyoruz ama sıkı sıkı değil. Görüşüyoruz ama ilişkimiz yok. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım* var.”

“Ama...”

“Ama filan yok Griffen. Ama yok. Bana bağlanacaksan, bağlan. Ancak bu arafı ya da ne yapıyorsak işte bunu kaldıramıyorum.”

“Bu sözde araf gayet iyi işliyor,” dedi. “İşler olduğu haliyle son derece iyi.”

“Bu ne demek?” diye sordum. “Ne tür bir erkek dalave-

resi bu? Hayır, geri alıyorum, genellemeyeceğim. Ne tür bir Griffen saçmalığı bu?”

“Saçmalık mı? İşlerin mevcut halinden memnun olduğumu söylemek mi saçmalık? İlişkimizin iyi gittiğini ve böyle devam etmesini söylemek mi?”

“Bu sana ekim ayında yaptığımız başka bir konuşmayı hatırlatmıyor mu?”

Bana bakıp onaylamaz gibi başını salladı. “Ne istiyorsun? Evlilik teklifi mi?”

Ayağa kalktım, pencereye yürüdüm ve perdeyle oynadım. İstediğim şey bu muydu?

“Hamile olduğum için bana evlilik teklif etmeni istemiyorum, Griffen.”

“O zaman ne istiyorsun?” diye sordu. “Tam olarak ne istiyorsun?”

Beni sevdiğin için evlenme teklif etmeni istiyorum.

Ancak bunu söyleyemedim. Bunu isteyemedim. Bunu ya yapardı ya yapmazdı, kimseden sizi sevmesini isteyemezsiniz, değil mi?

“Gördün mü, kendin bile bilmiyorsun,” dedi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

“Kusura bakma Griffen ama her ne yapıyorsak, bana yetmiyor.”

Yetmiyordu. Ne bana ne de bebeğe. Yarızamanlı babalık diye bir şey yoktu, ben de yarızamanlı bir erkek arkadaşına müsaade etmeyecektim.

“Ben gidiyorum,” dedim ceketimi alarak.

“Sarah, yapma,” dedi. “Sadece...”

“Sadece ne? Arkadaş olup arada öpüşebilir miyiz? Sana âşık olduğum halde arkadaş mı kalırız?”

Dudağını ısırdı. “Sarah...”

“Hoşça kal, Griffen.”

Dondu kaldı. “*Bunun* anlamı ne?”

“Bunun anlamı şu an gittiğim,” dedim.

“Ama...”

“Karşındakinin ne demek istediğini bilmemek pek de eğlenceli değilmiş, ha?” diyerek sözünü böldüm. “Nerede durduğunu bilmemek.”

“Sarah, her şey iyi gidiyor,” dedi. “Olduğumuz şekilde devam edemez miyiz?”

“Eğer arkadaşlıktan fazlasını istemeseydim, olabilirdi,” dedim. “Eğer sana âşık olmasaydım. Beni duyuyor musun? Sana seni sevdiğimi söylüyorum.”

İki elimi de tuttu. “Seni duyuyorum,” dedi. “Bunun anlamı çok büyük...”

“Eğer teşekkür edersen, burnuna yumruğu yersin Griffen, yemin ederim.”

“Teşekkür etmeyecektim. Sadece şu an ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Hiç bilmedin ki,” dedim. “İşte bu yüzden gidiyorum. Arkadaşça davranabiliriz, Griffen ama *arkadaş* olamayız, bu şekilde olmaz. Birbirimize sarılıp uyuduğumuzda bu takıl-

mak olmaz. Her boş zamanımızı birlikte geçirerek olmaz. Bebek isimlerini tartışarak saatler geçirerek olmaz. Bunu kaldıramıyorum. Neye ihtiyacım varsa var işte.”

“Sarah, lütfen.”

“Hoşça kal, Griffen,” dedim. “Otuzuncu hafta ultrasonumu haber veririm.”

Yürüyüp gittim ve kendimi orada dikiliyor mu, bir şey mi söyleyecek, peşimden mi geliyor diye bakmamaya zorladım.

Kapıdan dışarı adımımı attığım an gözyaşlarına boğuldum. Hıçkırıklar arasında Ally’yi aradım ama sesli mesaja düştü. Ardından Zoe’yi aradım, yine sesli mesaja düştü. Lisa, Sabrina ve hatta Giselle’de bile aynısı oldu.

Sonra da babamı aradım. İlk çalışta neşeyle, “Solomon konuşuyor!” dedi her zamanki gibi.

E. 92. Cadde’deki iki odalı evin minicik bir yatak odası, bir giysi odası ve mutfak banyosunda da ölü bir hamamböceği vardı.

Güya havadar, yüksek tavanlı, “park manzaralı” dedikleri ev küçük, klostrofobikti ve etrafı çöp dolu bir ağaca bakıyordu.

“Kesin görülmeli” olan E. Seventy-ninth’taki beşinci katıydı, halbuki ilanda *asansörlü* yazıyordu.

Lisa ve Sabrina’yla son üç haftadır ev avına çıkmıştım ve gördüğüm evler ya kötü ya da –kiralari dışında– mükemmeldi. Tabii bir de sadece ben ve içimdeki tatlı bezelyenin taşı-nacağı gerçeği vardı.

Griffen her gün arıyordu, bazen günde iki-üç kere. Her seferinde de ne kadar sesini duymak istesem de kibar ve soğuktum, iyi olduğumu, gebelik randevumun iyi geçtiğini, hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını, onun da kendisine iyi bakmasını söylüyordum.

Her seferinde Griffen gelip beni görmek, en azından bebeğin kalp atışını dinlemek istediğini söylüyor, ben de reddediyordum. Ardından sessizlik oluyor, sonunda, tamam bunun suçlusu benim, diyordu, ben de üzgün olduğumu ekliyordum, ardından yine sessizlik oluyor ve kapatıyorduk, ben de ne yaptığını merak ederek ağlıyordum.

Kendime ve tatlı bezelyem yeni evimize Sevgililer Günü'ne kadar taşınacağımızı söylemiştim ama bu hızda giderse Anneler Günü'nü babamın salonunda kutlayacaktık. En azından artık devasa karnımı sığdıracağım, daha geniş bir alanım vardı. Ally birkaç hafta önce kendi evine taşınmıştı, Giselle de Zoe'ye Colombia Üniversitesi'nin panosundan, eğer Zoe eylülde kabul edilirse aynı psikoloji programında okuyan bir öğrenci oda arkadaşı ayarlamıştı.

"Bu mutfığa sığacağını sanmıyorum," dedi Lisa küçük odaya bakarak. "Haber kanallarını ara, hamile kadınlara karşı ayrımcılık!"

"Griffen'in kanalını aramayalım da," dedim gülümseyerek. Her zamanki gibi bu ismi söylemek beni son derece üz müştü.

"Hey, şunları tersine çevir bakalım," dedi Sabrina iki par-

mağını dudaklarımın kenarına yerleştirerek. “Sarah, harika bir yer bulacaksın. Sadece bakmaya devam etmemiz gerek.”

“Sabrina haklı, tatlım,” dedi Lisa. “George’la yeni bir ev bulmamız iki ay sürmüştü.”

İç çektim ve *New York Times*’ın emlak sayfasını açtım. Geriye bir ilan kalmıştı. “Pekâlâ, telefonumu verin.”

Sabrina telefonumu verdiği an çalmaya başladı. Kullandığım ama ödemesini karşılayamadığım emlak danışmanın numarası ekranda belirdi. Babamdan danışmanın ücretini asla istemeyecektim, ama belki de danışmanımdan ilk yılın kirasının yüzde on beşi yerine bir aylık kira bedeline anlaşabilirdim. Tek başıma hiç şansım yoktu.

Alo dediğim an sesi tıpkı Griffen gibi gelen biri konuştu: “Kapatma, Sarah. Senin için mükemmel evin bebek odasındayım şu an. Yanımda CitiHabitats’taki emlak danışmanı duruyor. Gelip bakabilir misin?”

“Griffen...”

“Eighty-fifth ile Third’ün köşesindeyim. Gelebilir misin?”

“Kendi evimi bulabilirim, yine de teşekkürler.”

“Babana bakılırsa,” dedi, “haftalardır ev arıyormuşsun.”

“Artık babamla da mı konuşmaya başladın?” diye sordum.

“Bugün seni aradığımda telefonda denk geldi,” diye açıkladı. “Kendisinden maddi yardım kabul etmediğini ya da emlak danışmanın senin için aramasına da ikna olmadığını ve sonunda asansörsüz bir binayı seçeğeğinden korktuğunu söyledi.

Mevcut maaşımla bile tek karşılayabileceğim, asansörsüz evlerdi. Ancak beş aylık hamile halime bırak iki, üç, dört katı, iki basamak bile çıkamıyordum. Ve ayırttığım bebek arabasını da bu kadar merdivenden çıkarmam mümkün değildi, eski vücuduna kavuşsam bile. *Eğer* eski vücuduma kavuşursam.

“Sarah, lütfen gelip bu yeri gör,” dedi. “İçimden bir his tam aradığın yer olduğunu söylüyor.”

Ona birkaç kere daha hayır dedikten sonra verdiği adresi not aldım.

“Sadece gidip bir bak,” dedi Lisa. “Belki de aradığın odur.”

“Evet, git,” dedi Sabrina. “Kaybedecek bir şeyin yok.”

Evet, boş bir dairede Griffen’la birlikte dikilip keşke birlikte taşınısak diye hayal etmek dışında.

Vardığımda binanın önünde dikiliyordu. Zarif püsküllü üniformalı apartman görevlisi kapıyı açtı, Griffen beni kocaman bir şamdanın altındaki siyah deri koltukta oturan emlak danışmanıya tanıştırdı, sonra da asansörle yirmi ikinci kata çıktık. İkinci katta küçük bir spor salonu, oyun odası ve toplantı odası vardı. Üçüncü katta geniş bir çamaşırhane, çatıda da havuz vardı.

“Tabii, sanki ödeyebilirim de,” diye fısıldadım Griffen’a, asansör ışıkları gitgide yukarıya doğru yandıkça.

“Sadece bak,” dedi.

Eve girdiğim an orada yaşamak istedim. Salon kocamandı, çift cephede pencereler vardı, geniş bir terasa açılan ka-

yar kapılar da mevcuttu. Zemin cilalı ahşap parkeydi, uzun mutfakta da yeni yapılmış beyaz döşemeler kullanılmıştı. Banyo mermerdi ve devasa aynada spot ışıkları vardı.

Yatak odası da kocamandı. Benim için fazla büyüktü.

“Bebek odası için burayı düzenleyebiliriz,” dedi Griffen odanın köşesinde kollarını açıp işaret ederek. “Ya bu tarafta üç metreye üç metre yaparız ya da salona koyarız. İkisinde de yer var.”

“Griffen, şu anda iyi maaşlı bir başeditör olabilirim ama yine de burayı karşılayamam. Kiranın ne kadar olduğunu bilmek bile istemiyorum.”

“Pahalı,” dedi. “Ama sadece yarısını ödeyeceksin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ev sahibinin hamile bir kadınla haftalık ödemeli seksle ilgileneceğini sanmıyorum,” diye espri yaptım.

Kahkaha attı. “Hayır, Sarah, demek istediğim, kiranın yarısını ödeyeceksin çünkü diğer yarısını ben ödeyeceğim.”

“Çok cömertsin,” dedim, “ama sen hem kendi evini *hem de* buranın yarısını nasıl karşılayacaksın?”

“Aptal, kendi evimi bırakıp burada yaşayacağım, sen ve bebekle.”

Ceketimi giyip kapıya yöneldim. “Griffen, eğer bu bir kendini iyi hisset filmi değilse ya da sen aniden gey olduğuna karar vermediysen, bebeğimin babasıyla platonik bir biçimde aynı evde yaşamak benim için fazla garip. Ayrıca yeterli değil. İstediğim şey bu değil. Daha önce açıklamıştım.”

Peşimden koşup elimi tuttu. "Sarah, sakın ol."

Elimi hızla çektim. "Hayır, Griffen, sakın olmaktan bıktım. Ayrıca benim istememekle kalmayıp canımı da yaktığını bildiğin şeyleri önermenden de sıkıldım artık."

"Sarah, burada platonik bir yaşamdan söz etmiyorum."

Ona baktım.

Dizi üzerine çöktü, cebine uzandı ve elmas yüzük çıkardı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"Benimle evlenir misin, Sarah?" diye sordu.

Nefesimi tuttum. Gerçekten. Hayallerimdeki adam, âşık olduğum, çocuğumun babası olan adam önümde diz çökmüş, bana yüzük uzatarak evlenme teklifi ediyordu.

"Hayır, Griffen," dedim.

Yüzü soldu. "Hayır mı?"

"Hayır."

Diğer dizini de indirip duvarın kenarına oturdu, kollarını da dizlerinin etrafına sardı. "Peki o zaman, ne istediğini bilmiyorum, Sarah."

"İstediğim şey gözlerimin içine bakabildiğin, bana beni sevdiğini söylediğin, hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğin zaman parmağıma bir yüzük takmak. Benimle ben olduğum için evlenmek istemen. İstediğim şey bu."

"Ben..." Pencereden dışarıya baktı.

"Ne?" dedim. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

Derin bir nefes verdi. "Tek bildiğim seninle birlikte olmak istediğim. Seninle ve bebekle. Birlikte yaşamak istiyorum. İstediğim şey bu."

Ben de duvara yaslanıp yavaşça Griffen'in yanına çöktüm. Kalçalarımız temas etti.

"Şu son birkaç haftadır uzakta bırakılmak cehennem gibiydi, Sarah," dedi. "Seninle olmaya ihtiyacım var. Bebekle olmaya," diye ekledi elini karnıma yerleştirerek. "Birlikte olmamızı istiyorum."

Ben de elimi onunkinin üzerine koydum.

"Sarah, beni kabul edersen, bence burası üçümüzün birlikte büyümesi ve yaşlanması için yeterince büyük. Aile olmamız için. Tek isteğim bu."

"Ne dersin tatlı bezelyem?" dedim karnıma doğru. "Onu kabul edelim mi?"

Bebek tekme attı.

Son Söz

Sarah

“Gözlerini kapat,” dedi Griffen kapıya geldiğimizde. “Ben aç diyene kadar da bakmak yok.”

“Gözlerimi mi kapatayım?” dedim. “Ama Liam’ı nasıl göreceğim?”

“Sadece on saniye kapalı tutman gerekiyor,” dedi Griffen, “sonra tekrar açabilir, o bebeğe istediğin kadar bakabilirsin.”

Griffen’in taşıdığı minik bebek koltuğuna dikkatle baktım. Minik oğlumuz Liam Maxwell –annem Leah’nın ardından isim vermiştik– beyaz pamuklu zıbınıyla Giselle’in Şükran Günü akşamı örmeye başladığı açık mavi battaniyesi altında uyuyordu.

Görünüşe bakılırsa babam, Giselle’in bebek battaniyesi örerek ona bir şeyler anlattığını sanmış ve öyle olmadığını öğrenince de hayal kırıklığına uğramış.

Ve şimdi Giselle de hamileydi!

Nedense babam bir kız daha istiyordu. "Onları iyi anlıyorum," diyordu.

Belki de anlıyordu.

"Liam o kadar mükemmel ki," dedi Griffen nazikçe mavi örgü başlığını okşayarak.

Öyleydi de. İki kilo seksen gram, elli santim, on parmağı da yerinde, benimki gibi de siyah saçlı. Griffen'in burnunu almıştı.

Yorgun olmalıydım ama hiç bu kadar gözü açık, bu kadar heyecanlı hissetmemiştim. Liam'la hastaneden bir saat önce taburcu olmuştuk ve bir dakika sonra yeni evine girecekti.

"Hadi, kapat gözlerini," dedi Griffen tekrar. "Liam gibi yap."

"Neden?" diye sordum hastane çantamı bir kolumdan diğerine alarak.

"Sebebi yok," dedi. "Sadece küçük bir sürpriz."

Gülümseyip gözlerimi kapattım. Son birkaç ay sürprizlerle doluydu. Griffen'in kendisi gibi mesela. Birlikte yaşadığımız ilk birkaç hafta alışmaya çalışarak geçmişti çünkü ikimiz de karşı cinsten biriyle hiç yaşamamıştık ve Griffen için bir de üzerine bu hamile bir kadındı ve gece ikide bir şeyler aşırıyordu ama gece yarısı kalkıp bir şeyler atıştırmaya alışabileceğini söylemişti. Evi yavaş yavaş Ally'nin eski evinin eşyaları ve Woodstock ile Saugerties'teki antikalarla döşemiştik, böylece burası bir yuva, aile için sıcak, rahat ve davetkâr bir ev haline gelmişti. Bebek odasını yatak odamıza yerleştirdik, odanın bir köşesi Liam'ın oyun alanı olacaktı ve gerçekten

de hediye gelen muhteşem malzemelerle doluydu, mesela bebek salıncağı, yürüteç, yemek koltuğu, zıplama aleti, hayvan oyuncakları, altı çocuğa yetecek kadar kitap...

"Birkaç yıl içinde bir bebek daha yapmamız gerekecek," dedi Griffen.

Dediğim gibi, sürprizler. Griffen'la birbirimizi daha yakından tanıdığımız, anın keyfini çıkardığımız, bebeğimizi ve geleceği düşündüğümüz heyecanlı ve mutlu bir aşamadan geçiyorduk.

Griffen'in ailesi haftada bir akşam tatlı yemeye ya da akşam yemeğine geliyordu, Bayan Maxwell yiyecekleri kendisi getirmekte ısrarcıydı. Yanında etli güveç, patates püresi, kremalı ıspanak ve havuç ile katlı pastalar getiriyordu. Merhum babasının ismi Harrison konusunda tavrını koymuştu ve ona Liam Harrison Maxwell'in güçlü bir isim olduğunu söylediğimde bana ilk kez içten sarılmıştı. Bay Maxwell hâlâ her şeye, *Ne?* diye cevap verme eğilimindeydi ve bebek doğana dek neredeyse her hafta bebek ne zaman doğacak, kız mı erkek mi diye soruyordu ve her seferinde 15 Mayıs desek de hâlâ cinsiyetini bilmiyordu.

"Sizi bu karmaşaya sokan şey cinsellik!" diyordu Bay Maxwell ve başını savurarak kahkaha atıyor, bir-iki kez de dizini dövüyordu.

"Karmaşa filan yok, baba," diyordu Griffen her seferinde. "Tam tersi."

Bu sözler karşısında annesiyle ikimiz de ona şaşkınlıkla bakıyorduk.

Gerçi en büyük sürpriz Liam'ın geliyordu. Dünyaya iki hafta önce, İşçi Bayramı'nda gelmeye karar vermişti. Doğuma 30 Nisan gecesi girmiştim ve Liam zamanını uzun uzadıya kullanarak ve Boğa burcu olduğunu kanıtlarcasına inatla sabahı beklemişti, böylece büyükannesi ve büyükbabası gibi bir mayıs bebeği olmuştu.

“Gözlerin kapalı mı, Sarah?” diye sordu Griffen. “Bana öyle görünmüyorlar.”

“Kapalılar,” dedim gözlerimi gerçekten kapatarak. Hımm, iyi hissettirmişti. Belki de sandığımdan daha yorgundum.

Kapının kilidini açtı. “Tamam, şimdi arkamdan yatak odasına, çocuk kısmına gel. Tamam, geldik sayılır. Bakmak yok.” Durdu, hafif bir oflama ve küçük bir çığlık duydum ama sonra yine sessizleşti. “Tamam, aç!”

Yokluğumdaki üç günde bebek kısmı sade bir bebek odasından küçük bir erkek bebeğin rüya âlemine dönmüştü. Duvarlardan birine *Arkadaşım Canavar*'ın resmi çizilmişti, Max ve canavar ormanda yürüyordu. Ally'nin balayında aldığı kaşmir perde diğer duvara, belli ki Bay Maxwell'in son dört aydır garajında oyduğu ahşap süsün etrafına asılmıştı. Zoe, Griffen'in yokluğumda aldığı bütün kitapları alfabetik sıraya koymuştu ve Griffen da bez değiştirme masasının üzerindeki duvara renkli harflerle LIAM yazısı asmıştı.

Beşiğe bakınca kalbim yerinden çıkacaktı. İşte Liam orada, tıpkı Griffen'la bana benzeyerek yatıyordu. Bir kolu başının üzerindeydi, minik yumruğu alnındaydı.

Liam gözlerini açıp bana baktı, ben de onu kucağıma alıp alnından öptüm.

“Sürpriz!” diye fısıldadı bir grup insan.

Arkama dönünce babam, Giselle, kız kardeşlerim, Lisa, Sabrina, minik Jessie (isim savaşını kazanmıştı) kucağında Danielle, Griffen’ın anne babası ve kardeşini gördüm. Bayan Maxwell şimdiden yanında getirdiği kocaman kekten dilimler kesiyordu.

Kız kardeşlerim sırayla Liam’ı alnından öptüler. Liam koyu mavi gözlerini açıp önce onlara, sonra bana baktı, kocaman esnedi ve tekrar uykuya daldı.

*****SON*****